

Phương Dung

Mùa thu trong mắt em

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Phần I

Thu quẩy đôi quang gánh bước qua chiếc cầu ván mỏng bước xuống đò . Cả nhà cô, 6 nhân khẩu cư ngụ trên chiếc đò con nhỏ cũ kỹ . 1 cuộc sống ven sông có từ khi cô lọt lòng .

Dưới đò, thằng Cò đang cong cái lưng gầy gò xương đen nhẻm xuống, cạo lấy cạo để miếng cơm cháy mỏng còn sót lại dưới đáy nồi; còn bé Mai, đang đứng trong 1 góc nhìn anh trai, rồi rụt rè:

– Cho em với anh Cò!

Vừa định đưa miếng cơm cháy lên miệng, thằng Cò ngược nhìn em gái, nó hạ miếng cơm cháy đen xuống:

– Lại đây!

Mắt bé Mai sáng lên ngay, nó chạy lại cười toe, nhận miếng cơm cháy được bẻ nửa, cho vào mồm nhai ngon lành .

Hơn 1 giờ trưa, chưa ai về nhà, chỉ có 2 anh em, bụng đứa nào đứa nấy rỗng không .

Thu bước vào nhà giữa lúc ấy, cô thương cảm nhìn 2 em . Thằng Cò lại cạo tiếp, cạo mạnh đáy nồi, tạo những tiếng kêu rin rích . Thu cất giọng nhỏ nhẹ:

– Cạo nhẹ thôi Cò, không khéo lưng nổi đỏ .

– Dạ .

2 anh em giật mình nhìn lên . Thấy Thu, bé Mai mừng rỡ:

– Chị Hai! Em đói quá .

Thu ngồi thụp xuống, cô kéo bé Mai vào lòng, và rút chiếc khăn đội đầu lau gương mặt lem luốc của em gái .

– Ủ . Để chị đi nấu cơm . Má cũng sắp về rồi .

Thu buông em ra, cô tất cả vào công việc nấu cơm, dọn dẹp và giặt mớ quần áo bẩn . Tất cả mọi sinh hoạt đều lấy nước từ dưới dòng sông đục vàng . Đó là cuộc sống của những kẻ sống gao chợ nước sông như gia đình cô, của những kẻ nghèo khổ, không mau nổi miếng đất hay căn nhà để ở . Con đò nhỏ là mái nhà che nắng che mưa .

Cơm chín, Thu xúc cho mỗi đứa 1 tô . Bữa ăn có gì đâu, nước tương ra muông luộc và món ăn chính bao giờ cũng là trứng vịt luộc . Vậy mà thằng Cò và bé Mai ăn ngon lành .

Thu không ăn cơm, cô lại quảy đôi quang gánh đi lên bờ . Đến giờ cô phải đi gánh nước sạch cho những hộ gia đình sống ven bờ sông . Vừa đi Thu vừa chán nản suy nghĩ, cuộc sống của cô, cho đến bao giờ mới hết nghèo túng khốn khó đây ?

– Ái!

Thu kêu lên thảng thốt, mãi suy nghĩ cô băng qua giao lộ mà quên mất .
Két ... Chiếc xe thắng lết bánh . Không còn kịp nữa rồi . Cô ngã ra đường,
còn đôi quang gánh văng mỗi nơi 1 chiếc .

May là con đường buổi trưa vắng người qua lại . Thu cố nhồm dậy . Tay và
chân cô rướm máu, đau quá . Cô quên cả cái đau khi nhìn cái thùng chứa
nước bị bẹp dúm . Chạy nhào lại, cô khóc òa ...

– Cái thùng ... cái thùng ...

Thái Hiền bối rối mở cửa xe bước xuống . Anh thở phào vì cô gái đã đứng
lên được . Anh bấm còi mà cô ta có nghe đâu, cứ băng qua đường .

Từ trong quán cà phê ven đường, bà Hai chạy ra, mắt nháy nháy với thu rồi
hét ầm lên:

– Chết con nhỏ rồi! Cậu phải chở nó đi bệnh viện . Ngã trên đường kiểu này
... Cậu lái xe kiểu gì vậy hả ?

Lỗi là ở cô ta, qua đường mà không chịu nhìn trước nhìn sau . Tuy nhiên,
Thái Hiền là người lái xe lại là xe ô tô, cho nên dù anh không có lỗi cũng
thành kẻ có lỗi . Thái Hiền vội ngồi xuống bên Thu:

– Cô có sao không ?

Thu bặm môi cố nén đau:

– Dạ, không sao . Trầy sơ thôi, nhưng mà cái thùng của tôi, nó hư hết rồi .

Bà Hai cắt ngang lời Thu:

– Cái mạng của mày, mày không lo đi lo cái thùng . Mau bảo người ta chở mày đi bệnh viện đi .

Thái Hiền nghiêm mặt:

– Vậy cô lên xe đi, tôi đưa cô đi bệnh viện .

Thu lắc đầu:

– Tôi về nhà lấy dầu xức vào vết thương được rồi!

Bà Hai trợn mắt:

– Mày điên rồi hả Thu ?

Thu đứng lên, cô đi cà nhắc nhặt chiếc gánh lên . Cô đau lòng nhìn thùng nước, nó móp méo hết trơn ...

Thái Hiền cần đi gấp, anh có buổi họp quan trọng không thể để phí thời giờ vào những chuyện như thế này . Cô ta không sao . Anh mở ví rút ra 5 tờ

10không, đưa cho cô rồi nói:

– Cô cầm lấy tiền này mua thuốc và mua thùng nước khác . Còn đây là danh thiếp của tôi . Nếu cô thấy đau đầu, phải lập tức đến bệnh viện ngay nhé .

Thu tròn mắt, trong lúc bà Hai mừng rơn:

– Cầm đi Thu!

Nhưng Thu lắc đầu:

– Đâu nhiều dữ vậy . 2 cái thùng chừng 50 ngàn à . Anh đưa tôi 50 ngàn thôi .

Thái Hiền ngạc nhiên, anh cứ tưởng cô ta và bà già kia sẽ vội vàng chộp lấy, không ngờ cô lại từ chối và thiệt thà đến như vậy .

Anh ấn tiền vào tay cô:

– Cô cầm đi!

– Anh cho tôi 50 thôi .

Thu cương quyết từ chối, mặc cho bà Hai mắng cô ngu ngốc .

Nhìn theo xe Thái Hiền, bà khinh bỉ:

– Tao chưa thấy ai ngu như mày . Người ta đưa 500 ngàn lại chỉ lấy 50 ngàn . Nghèo còn bày đặt sĩ diện . Được, mày không lấy chỉ nhận 50 ngàn thì đưa cho tao . Má mày nợ tao cả trăm .

Bà chộp tờ 50 ngàn của Thu đi te tái vào quán . Thu cúi xuống, nhặt đôi thùng quảy lên vai, quay trở về nhà . Cô biết mình đúng khi không nhận số tiền kia . Đối với cô nó là cả 1 gia tài . Có thể giúp cô mua gạo, mắm muối và cả quần áo cho mình cùng các em .

Chị Cần đứng lóng ngóng trên cây cầu ván đợi Thu . Kia rồi! Con bé quày quả quay về, nhưng sao lại như thế chứ ?

Chị Cần kêu lên hoảng hốt:

– Thu! Cái thùng nước sao thế này ?

Thu buồn bã:

– Con băng qua đường bất cẩn, suýt chút nữa bị xe đụng . Người ta bồi thường 500 ngàn nhưng con lấy có 50 ngàn, là đúng hay sai hả mẹ ?

Chị Cần thở dài:

– Đúng! Coi kìa, tay con rướm máu rồi, trong người sao rồi ?

– Con chỉ bị trầy sướt, chỉ có cái thùng là hư . Rồi tiền đâu hay đi mua thùng khác đây ?

Thu cắn nhẹ môi:

- Bà Hai mắng con ngu, bả lấy hết 50 ngàn, nói là mẹ thiếu cả trăm .
- Đúng là con người ác độc, ăn ở không có đạo đức . Thôi cứ xem như trả nợ cho bả, để mẹ lấy búa gõ lại thùng, chỗ nào bị hở thì lấy dầu hắc trét lên . Không gánh nước là không có tiền đâu con, còn tiền tui nhỏ đi học nữa .

Thu chợt thấy tiếc 5 tờ giấy bạc kia, nó sẽ là của cô nếu như cô không từ chối .

o O o

Buổi cơm dọn lên đạm bạc . Rau muống luộc 1 đĩa và chén nước tương đậm trứng luộc .

Nồi cơm đã nguội lạnh, từng hạt cơm của loại gạo rẻ tiền rời rạc khô cứng . Thu cố nuốt những hạt cơm vào miệng, dù là cô đang rất đói .

Chị Cần bán khoán:

- Con thấy đau lắm à ?
- Dạ đâu có mẹ .
- Thu này!

– Dạ .

– Lúc này ở ngoài chợ, dì Hòa nói với má là xin cho con ra khu bán quá cà phê . Lương tháng 700 con ăn uống tại đó, dì không trừ tiền cơm .

Thu hồi hộp dưng dĩa . 700 không, số tiền đó mỗi tháng sẽ giúp mẹ đỡ nhọc nhằn vất vả .

– Má có bằng lòng không ?

– Má tùy con . Có điều má không thích con đi làm ở quán cà phê cho lắm . Có điều dì Hoa nói là con bung nước rửa ly chứ không phải ngồi tiếp khách .

– Vậy má để con đi làm . Gánh nước mướn cũng đâu có bao nhiêu tiền hả má ?

Chị Cần buông xuôi:

– Ủ, thì má nói tùy con mà . Nhưng con phải ở luôn ngoài ấy .

– Dạ, thỉnh thoảng con sẽ tranh thủ về nhà .

Thật tâm mà nói, bà Cần không muốn Thu xa nhà, nhưng cái nghèo quần bách, bà còn biết làm sao hơn là nhắm mắt đưa con vào đời .

o O o

1 cái vỗ mạnh lên vai từ phía sau, làm cho Thái Hiền giật nảy người, anh quay lại .

Anh nhìn mặt:

– Bàn tay mày là tay cây hay sao vậy ? Đúng là thô bạo mà!

Quốc Dũng ngồi xuống:

– Còn mày giống như thực nữ yếu điệu vậy . Này! Báo cho mày 1 tin .

Thái Hiền thờ ơ:

– Lại tin nhảy cóc nhảy nhái của mày phải không ?

Quốc Dũng phì cười:

– Mày thiệt ... Tao vừa mới biết Kiều Hoa còn 1 người chị gái đi du học ở Pháp, giờ theo bà mẹ về nước .

Thái Hiền nheo mắt:

– Có phải mày định nói cô ta rất đẹp và rất Tây không ?

– Đó đó . Nhân dịp này, ông Kiều sẽ mở tiệc giới thiệu cô con gái thứ nhất vừa đỗ bằng bác sĩ ở Pháp về . Có thể Kiều Hoa sẽ mời mày .

Thái Hiền nhún vai . Thằng bạn của anh, hình như suốt ngày nó chỉ biết đi "sưu tầm" những chuyện như thế .

Có tiếng xe đỗ ngoài cổng, Quốc Dũng nhìn ra, anh hát hàm:

– Vừa nhắc đã tới . Người đẹp của lòng mày đến kìa!

Kiều Hoa đi vào, cô vui vẻ chào Quốc Dũng:

– Có anh Quốc Dũng ở đây nữa à ?

Quốc Dũng đùa:

– Dĩ nhiên rồi, anh và Thái Hiền là cặp bài trùng mà .

Kiều Hoa mở ví lấy tờ thiệp:

– Anh Hiền! Tối mai nhà em có mở tiệc đón chị Hai của em về nhà, anh Dũng và anh đến nhé .

Tờ thiệp xinh xắn, Kiều Hoa thân mật đặt vào tay Thái Hiền:

– Nhất định anh phải có mặt . Anh mà không đến, em giận đó .

Quốc Dũng trêu:

– Kiều Hoa yên tâm đi, Thái Hiền không đi, anh sẽ kéo nó đi giúp em . Đi ăn và được đi nhảy đầm với những cô gái xinh xắn như em, ai mà không đi .

Thái Hiền lườm bạn, thằng bạn của anh bây giờ thêm cái tật nói dai nữa chứ . Bắt gặp cái trừng mắt của Thái Hiền, Quốc Dũng nhún vai cười xòa .

Thằng bạn "thầy tu" của anh, nói khó tính như thế đó, được 1 cô gái xinh xắn như Kiều Hoa theo đuổi mà trái tim cứ đóng băng lạnh lẽo .

Quốc Dũng thích Kiều Hoa, còn Kiều Hoa thích Thái Hiền, tình yêu quả là cái vòng lẩn quẩn .

o O o

Thái Hiền mặc Veston màu kem, cà-vạt nâu nhạt, bên trong là áo sơ mi trắng . 1 gam màu êm dịu giản dị, nhưng lại cho Thái Hiền 1 sắc thái riêng, quyến rũ .

Kiều Hoa rung động, cái vẻ lạnh lạnh phớt tỉnh của anh, càng khiến cô muốn chinh phục anh hơn bao giờ . Cô yêu nét lạnh lùng ấy .

Vui vẻ, cô đưa tay ra:

– Anh Thái Hiền! Rất mừng anh đã đến!

Thái Hiền đưa tay ra bắt tay Kiều Hoa, cô giữ hơi lâu tay anh lại, nhưng anh rút tay lại:

– Em ra đón khách đi, không cần quan tâm đến anh .

– Dạ . Anh vào ghế ngồi đi, anh Dũng đang tán tỉnh các cô gái . "Hấn" là như vậy đó .

Thái Hiền lắc đầu cười . Nhận ra Thái Hiền, Quốc Dũng đưa cao tay chào:

– Lại đây Hiền!

Thái Hiền đi nhanh lại, cũng là lúc Thu đi tới ...

Xoảng ... 1 tiếng đồ vỡ âm thanh to, sắc giữa tiếng nhạc . Mọi người cùng quay lại nhìn .

Thu đang sợ đến xanh cả mặt, chiếc áo Veston của khách vấy rượu vang đỏ sẫm .

– Xin lỗi anh, tôi ...

Thái Hiền nhìn lại, anh sững sốt bởi cô gái ngã trước đầu xe hôm nào . Lần thứ 2 anh gặp cô, đều trong 1 tình huống va chạm:

– Cái gì vậy ?

Kiều Hoa đi nhanh tới, cô khó chịu nhìn Thu:

– Cô làm ăn cái kiểu gì vậy, hả ? Chỉ có mang rượu đãi khách cũng tông vào

khách . Ai đã đưa cô vào chỗ này vậy, hả ?

Dì Hà vội chạy ra nhìn nhó:

– Trời ơi! Sao cháu bắt cản dũ vậy Thu ?

Thái Hiền xua tay:

– Không phải tại cô ấy, tại cháu đi tông vào cô ấy đó dì Hà .

Dì Hà quát Thu:

– Còn không mau nhặt mảnh chai vỡ, đứng thù người ra đó làm gì, Thu ?

Kiều Hoa bực mình:

– Dì mướn loại nhà quê vụng về này vậy . Cho cô ta nghỉ đi .

Dì Hà giả lả:

– Nó rửa ly dọn dẹp ở quán, dì thấy nó làm cũng được, nên bữa nay bảo nó vào đây phụ, ai dè ... Cậu Hiền đừng phiền nghe!

Kiều Hoa xẵng giọng:

– Sao không phiền! Dì xem, tiệc mới bắt đầu mà áo của anh Hiền bị bẩn hết tron .

Thái Hiền liếc nhìn Thu, trông cô bé đến tội . Anh lôi Kiều Hoa đi:

– Anh nói là tại anh mà .

Cúi nhặt những mảnh thủy tinh vỡ mà Thu muốn khóc . Những ngày này, càng cho cô nhận rõ nghèo là 1 cái tội .

Ở người giàu, họ có tất cả; còn nhà của cô, chỉ là 1 con đồ nhỏ cũ kỹ, bặt che toi tả, những đêm mưa gió, mẹ con ngồi co ro cạnh nhau .

Còn anh chàng kia nữa . Anh ta luôn là "oan nghiệt" cho cô . 1 thùng nước móp méo, vết thương ngã hôm nọ mới kéo da non và bây giờ nữa ...

Mãi suy nghĩ, Thu giật mình, tay cô bị mảnh thủy tinh vỡ cắt chảy tứa cả máu đau điếng . Cô vội đưa tay lên miệng ngậm cho máu đừng chảy, rồi cúi nhặt cho nhanh mảnh vỡ vào cái khay .

Đèn chuyển màu hồng nhạt, đèn dạ vũ khởi đầu .

Đứng trong 1 góc, Thu tròn mắt nhìn . Lần đầu tiên cô được chứng kiến cuộc sống của những người trưởng giả, nó khác xa cuộc sống bần cùng của cô trên con đồ nhỏ ở xóm chài lưới, kẻ nghèo nhiều hơn người giàu có ...

Nhảy với Kiều Hoa 2 bản, Thái Hiền tìm cách lẫn ra ngoài . Anh không chịu đựng với không khí ồn ào, đầy mùi nước hoa và hơi người như thế này .

Ngoài vườn hoa thật tĩnh lặng . Mùi hoa nguyệt quế cuối vườn tỏa thơm ngát . Thái Hiền hít mạnh mùi hương thơm dịu dàng ấy .

Chợt, anh giật mình vì 1 bóng người ngồi lặng lẽ . Anh bước lại . Là Thu!
Cô đứng lên nhìn anh .

Thái Hiền gật đầu chào:

– Cô không sao chứ ?

– Dạ ... không .

– À! Vết thương hôm nọ của cô lành chưa vậy ?

– Dạ, lành rồi ạ .

– Thật tình tôi không hiểu sao tôi và cô có những lần gặp gỡ, không tốt đẹp chút nào . À! Cô làm việc cho ở đây à ?

– Dạ không, con phụ việc ở ngoài bar cà phê .

– À ...

– Anh Thái Hiền ơi!

Kiều Hoa gọi to, cô đi lại:

– Anh ra đây làm gì thế ?

Nhìn thấy Thu, cô khó chịu:

– Sao cô không ở trong bếp lại ra đây ? Vào trong đó làm việc đi chứ!

– Dạ .

Thu cúi đầu đi lặng lẽ . Dưới ánh trăng sáng mờ nhạt, Thái Hiền bỗng bắt gặp đôi mắt long lanh nước mắt, 1 đôi mắt đẹp đến tuyệt vời, trong 1 phút như cuốn hút lấy anh .

– Vào trong đi anh Hiền! - Giọng Kiều Hoa nũng nịu .

Thái Hiền lắc đầu:

– Em biết mà . Anh không quen với không khí như thế này . Anh muốn đi về .

– Về ?

Kiều Hoa kêu lên giận dỗi:

– Anh quá xem thường em . Anh mà về là em giận đó .

– Xin lỗi em . Ngày mai anh còn phải đi làm sớm .

Thái Hiền đi luôn ra đường, mặc cho Kiều Hoa cuống quýt:

– Đừng đi về mà anh Hiền!

Cô không biết, Thái Hiền đang bất nhẫn trước đôi mắt có chút ngấn lệ kia đang làm trái tim anh nao nao .

Anh nhớ việc cô bé từ chối số tiền 500 ngàn của mình, để lấy 50 ngàn . Cô có thể nhận vì số tiền đó là do anh tự nguyện cho cô mà .

Điều ấy lưu lại trong anh 1 tình cảm, 1 sự cảm kích .

Phố khuya thưa thớt xe và người . Thái Hiền cho xe chạy chậm chậm . Anh chợt nhớ bài hát và liên tưởng đến đôi mắt cô bé:

"2 hòn bi bé xíu

Lăn trên gương mặt ai .

2 dòng sông bé tẹo

Trôi với đôi mắt nai ."

o O o

Cô ấy đẹp quá . Bàn tay cô dịu dàng nằm trong tay anh .

– Hân hạnh biết anh!

Kiều My bắt tay Quốc Dũng, cô bật cười thật tươi .

– Nghe Kiều Hoa nhắc nhiều đến anh và Thái Hiền, mãi đến hôm nay mới được diện kiến .

Lời nói thật khách sáo! Quốc Dũng ngây ngất . Vẻ đẹp Kiều My như trút cả hồn anh, giống như 1 cơn gió dịu êm đi vào hồn trong đêm mùa thu lạnh lẽo .

– Kiều My nhảy với tôi bản này, được không ?

Kiều My đưa tay ra cho Quốc Dũng dìu cô đi . Điệu Valse tình tứ là lướt, bước nhảy của Quốc Dũng thật đẹp, tiếc rằng anh thấp hơn Kiều My 1 chút .

Cách nói chuyện của anh cũng thật lôi cuốn, câu chuyện của anh và Kiều My không tẻ nhạt mà còn vui vẻ hơn nữa .

Đêm ấy Quốc Dũng về trong men say, say men rượu và say cả sóng mắt giai nhân .

"Khuôn mặt xinh em mãi rõ ràng

Là nghìn trang sách vạn hàng

Sớm mai anh thấy mặt trời mọc

Chiều hôm anh đọc ánh trăng vàng ."

Kiều My!

Em chợt xuất hiện giữa đời ta, đánh thức trái tim vốn từ lâu ngủ yên, tạo nên nhịp khúc yêu thương và nhung nhớ . 1 bó hoa hồng thắm đẹp như khuôn mặt em, xin trân trọng gửi đến em tình yêu thâm lắng của tôi .

o O o

Kiều My mở cửa cho Quốc Dũng, cô mê mải với bó hoa hồng trên tay, nên không nhìn thấy đôi mắt dịu êm hướng về cô, 1 chút ngất ngây, 1 chút say đắm . Quốc Dũng vờ trầm trồ:

– Kiều My có bó hồng đẹp quá! Hình như My thích màu đỏ ?

Kiều My gật đầu:

– Màu đỏ là màu chiến thắng . My ghét màu tím buồn .

Kiều Hoa đi ra, làm cho Quốc Dũng trở về cương vị của mình . Anh vui vẻ:

– Chiều thứ bảy đi phố không Hoa, rủ Kiều My đi với .

Kiều Hoa thờ ơ:

– Đi thì đi . Chị My đi nhé ?

Dũng muốn nín thở chờ 1 cái gật đầu của Kiều My . May quá! Cô gật đầu .

Quốc Dũng muốn reo to lên, nhưng anh kịp dừng lại .

Đến siêu thị, thấy cô bạn quen, Kiều Hoa vội tách ra:

– 2 người đi chung đi, em đi với Anh Thư .

Cô chạy đi ngay để cho Kiều My và Quốc Dũng lúng túng .

Cơ hội may mắn chợt đến, Quốc Dũng gần như choáng ngợp, anh chẳng nói được gì cả . 2 người đi ăn xong rồi, cứ đi bên nhau lặng im . Buổi tối hôm nào câu chuyện nỏ giòn, hôm nay đề tài như cạn kiệt .

– Thôi! Mình về đi nha anh Dũng . Về nhà em ngồi ở vườn hoa nói chuyện còn hay hơn là đi bộ như vậy .

– Ờ .

Cô quay mình, vấp phải vật gì dưới chân suýt ngã . Quốc Dũng vội dang tay đỡ . Cả người giai nhân nằm gọn trong vòng tay anh, anh cảm nhận được mùi hương quyến rũ, và bàn tay cô thật mềm trong tay anh .

Kiều My, lẽ ra cô rút tay và đứng ngay lại, nhưng không hiểu sao, cô lại giữ cảm giác kỳ diệu ấy 1 lúc, đôi tay cô run nhẹ . Anh trân trọng nâng bàn tay

cô đưa lên môi, những ngón tay hồng búp măng . Đôi môi anh chạm nhẹ vào ngón tay cho Kiều My cảm giác ngát ngây .

Mắt anh nhìn cô như có lửa:

– My có sao không ?

Câu hỏi trả Kiều My về hiện thực, cô vùng khỏi vòng tay Quốc Dũng, đứng ngay lại:

– Cảm ơn, tôi không sao .

Cho đến lúc về nhà, Kiều My còn vương vấn nụ hôn nóng ấm của anh trên tay cô, lòng bỗng dấy lên 1 tình cảm lạ kỳ . 1 thứ cảm giác xốn xang chưa từng có . Đâu phải có chưa yêu, nhưng có lẽ chưa ai cho cô ấn tượng mạnh như anh đã tạo cho cô .

– Anh Dũng về ngủ đi nhé! Chúc anh ngủ ngon!

Tiếng Quốc Dũng thật khê:

– Chúc Kiều My ngủ ngon!

Thêm 1 cái siết tay đặc biệt, nụ cười trên môi anh như mơ hồ như quyền rũ . Rồi anh buông tay cô ra, quay đi .

Kiều My ngơ ngẩn nhìn theo anh . Không thể nào cô có tình cảm với người

đàn ông này, anh ta tầm thường . Chỉ có chủ nhân của những đóa hồng buổi sáng trên bậc cửa thôi .

Đó mới là chàng hoàng tử lãng mạn . Đêm nay mọi thứ chung quanh như được phủ 1 màu ánh sáng lấp lánh, kỳ diệu .

Kiều My hít mạnh vào lồng ngực mùi không gian của đêm, có sương lạnh, mùi hoa nguyệt quế và cả hương vị nụ hôn còn vương vấn trên tay cô .

o O o

Cà phê Hạ Vàng .

Lái xe đi ngang, Thái Hiền chợt nhớ cô bé "mắt nai" . Anh vội chạy chậm xe lại và vòng 1 đường để đỗ trước quán .

Nhìn thấy Thái Hiền, dì Hà vui vẻ:

– Chà, cậu Thái Hiền! Lâu quá mới ghé!

Dì kéo ghế cho Thái Hiền, đơn đá:

– Cà phê đá phải không cậu Hiền ?

– Dạ .

Người mang cà phê ra cho Thái Hiền là Thu . Cô ngỡ ngàng nhưng rồi cũng

gật đầu chào .

Còn Thái Hiền, hình như anh thấy vui . Anh đến đây chẳng phải vì cô, vì đôi mắt nai kia ám ảnh anh mãi không thôi . Anh chào lại cô trong niềm vui xôn xao .

Thu lặng lẽ mang cà phê cho những người khách khác . Thái Hiền cũng như bao nhiêu người khác đến quán ngồi uống cà phê và nghe nhạc . Dì Hà ngồi tiếp chuyện với Thái Hiền, càng cho anh cái cơ để ngồi lâu hơn .

Và bỗng dưng Thái Hiền trở thành người khách thường xuyên của quán anh có dịp nói chuyện với Thu được vài câu .

4 giờ, quán vắng khách (chính Thái Hiền chọn thời điểm này để đến quán kia mà) . Anh chỉ biết mỗi 1 điều, anh thích nhìn đôi mắt to đen mở to của cô, đôi mắt to đen nâu như loài thỏ ngọc, đã từng đêm đi vào giấc ngủ của anh .

Cô không mặc áo đồng phục của quán, mà mặc áo bà ba màu hồng, quần đen . Cách ăn mặc rất khác những ngày Thái Hiền nhìn thấy, cô đặt lên bàn ly cà phê cho Thái Hiền, mỉm cười duyên dáng . Nụ cười có 1 cái lúm đồng tiền trên má, thật dễ thương .

Bất giác Thái Hiền buột miệng:

– Hôm nay, em mặc như thế này xinh quá!

– Em mới lãnh lương nên xin nghỉ để về nhà, đến ngày mai em mới trở lại .

– Vậy à ? Nhà em ở đâu Thu ?

– Dạ ở ... trên sông .

Thái Hiền ngạc nhiên:

– Trên sông ?

Biết anh không hiểu, Thu cười ngượng ngập:

– Dạ, là cả nhà ở trên con đò neo ở bến sông đó anh .

À, ra là vậy! Thái Hiền lại hỏi:

– Có xa không ?

– Dạ, đi bộ thì xa, đi xe thì chừng 15 phút .

– Vậy để anh đưa em đi cho, xem như để đền bù vụ làm cho em bị trừ lương vì cái ly vỡ .

– Dạ, có gì đâu anh .

– Đừng từ chối!

Thái Hiền đặt tiền lên bàn trả tiền ly cà phê, xong anh đi ra cửa .

Thu ngần ngại đi theo:

– Anh Hiền! Không được đâu . Lệnh của dì Hà là cấm nhân viên đi với khách từ trong quán ra .

– Vậy em ra ngoài đi, anh lại nói chuyện với dì Hà .

Tuy không muốn, nhưng thấy Thái Hiền quyết định, nên Thu đành đi ra .

Thái Hiền trở ra, anh mỉm cười khi nhìn thấy Thu ở cách 1 quãng đợi mình . Anh lên xe mở máy chạy đến cạnh cô và cười:

– Lên xe đi Thu!

– Anh đi xe này à ?

– Ừ . Bộ có chuyện gì sao ?

– Em tưởng anh đi xe Honda .

– Honda hay xe hơi cũng là xe thôi mà . Lên xe đi em!

Thu khép nép ngồi lên . Chiếc xe sang quá, cũng là lần đầu tiên cô được ngồi lên và cạnh cô, anh thật lịch lãm đẹp trai .

Anh chồm tới thắt dây an toàn cho cô, 1 ngón tay của anh vô tình chạm lên vai cô . Thu đỏ mặt, nét e thẹn của cô càng khiến Thu trở nên xinh đẹp bội phần . Nét đẹp làm rung động cả trái tim Thái Hiền .

Thu thẹn quá vì những va chạm gần gũi thân mật lần đầu tiên trong đời, cô cúi gằm mặt xuống .

Thái Hiền ngồi quay lại:

– Nào! Đi đường nào, em chỉ cho anh ?

Thu lí nhí:

– Anh chạy thẳng xuống con đường bờ sông, chừng nào em nói dừng thì anh dừng lại . Anh còn nhớ chỗ hôm anh đụng em không ?

– Nhớ!

Thái Hiền còn muốn nói với Thu anh nhớ đôi mắt cô, đôi mắt nai tròn kia, nhớ tha thiết ... Nhưng lời nói ấy chỉ phát ra thẳm lặng từ trái tim của anh .
Hãy còn quá sớm để anh bày tỏ tình cảm anh dành cho cô .

Xe chạy chậm chậm, Thái Hiền gợi chuyện:

– Sáng mai, em trở lại quán chứ ?

– Dạ . Quán mở cửa 6 giờ rưỡi nên em phải đến sớm hơn 1 chút để dọn dẹp .

Bắt gặp Hiền nhìn bàn tay mình, Thu vội giấu 2 tay ra sau .

– Tay em xấu lắm .

Thái Hiền mỉm cười . Anh thích cô như thế, tự nhiên ngây thơ, không chút màu mè giả tạo .

Đến đầu con hẻm đi xuống con đò nhà mình, Thu ngập ngừng:

– Anh ngừng xe ở đây đi, đường trong kia xe chạy vào không được đâu .

Cô lúng túng tháo dây an toàn, Thái Hiền vội giúp cô . Anh mở cửa .

– Chúc em 1 đêm vui vẻ!

– Cảm ơn anh .

Thu bước xuống xe, cô vẫy tay chào anh, rồi chạy ù vào con hẻm . Thái Hiền xúc động nhìn theo ...

– Chị Hai về!

Thằng Cò, thằng Nhí, con Nhím rồi bé Mai chạy lên cây cầu gỗ đón Thu .
Thằng Cò hân hoan hét toáng lên:

– Chị Hai về!

Thu xúc động ôm cả 4 đứa em . Thằng Nhí là lớn nhất, nó nhỏ hơn Thu 2 tuổi, cười hớn hở:

– Chị Hai về nhà, lãnh lương rồi phải không ?

– Ừ . Mà có 600 thôi, chị làm bể ly, bà chủ trừ hết 100 .

Con Nhím kêu lên:

– Bể ly thôi mà, đền gì dữ vậy ?

– Ly mắc tiền lắm em . Quán sang mà, người ta xài ly xịn không hà .

Bà Cần nhô người ra sau tấm bạt, nói:

– Không xuống đồ, còn ở trên đó chi vậy ?

Thu kêu lên:

– Má! Con lãnh lương rồi .

Cô chạy ào xuống, làm cho con đồ chòng chênh . Bà Cần mắng yêu:

– Cha mày! Nhẹ thôi chứ con .

Thu mở cái ví nhỏ, cô chọt kêu lên:

– Gì thế này ?

Cô cảm ra xấp tiền dày ngấn ngơ . Bà Cấn ngạc nhiên:

– Lương tháng của con bao nhiêu mà nhiều dữ vậy Thu ?

– Có 600 thôi à .

Cô chợt nhớ lúc Thái Hiền áp sát vào cô, thì ra anh bí mật bỏ tiền vào ví tay của cô . Anh cho cô tiền là như thế nào vậy ? Tẩn mẩn, cô cẩn thận đếm tiền . Đếm gần 1 triệu rưỡi .

Cô lắc đầu:

– Má! Là cái anh bữa đó đụng con, anh bỏ tiền vào ví con lúc nào con cũng không biết nữa .

– Vậy con tính sao ?

– Con ... trả lại cho anh ghen má ?

– Ừ . Tùy con! Nghèo phải cho sạch, rách cho thơm con ạ .

Thu lấy phần tiền lương của mình đưa hết cho mẹ:

– Tháng này có 600 thôi má à . Con làm bề ly của người ta, nên bị trừ 100 .

Bà Cần chớp mắt:

- Con giữ lại 1 ít đi chứ . Đưa hết cho má rồi tiền đâu con xài ?
- Con có xài gì đâu . Thỉnh thoảng khách cho "boa" 5, 10 ngàn, con giữ tiền đó ăn quà sáng . Má cầm đi, mua quần áo, sách vở học cho mấy đứa nhỏ .
- Cảm ơn con .

Thu nũng nịu ôm vòng qua người mẹ:

- Sao má lại cảm ơn con ? Ba không còn nữa, nhiệm vụ của con là phải phụ má nuôi cho em chứ .
- Má cảm ơn vì con là 1 đứa con có hiếu .
- Má cũng nhớ may cho má cái áo ghen, má mặc áo vá hoài .

Bà Cần cười nhìn con gái . Nó là hy vọng của bà, 1 người mẹ nuôi con khôn lớn và hài lòng vì vẻ đẹp hoàn mỹ của con từ tâm hồn đến hình thể .

Buổi tối có Thu về, trên con đèn nhỏ sáng ánh đèn từ cây đèn neon xài bình sạc điện trở nên sáng và ấm vô cùng . Những tiếng cười trong trẻo vang to hồn nhiên .

Chen vào giành nằm với bé Mai, Thu ôm qua người mẹ, cô hít lấy mùi

hương quen thuộc của mẹ . Đã có những đêm ở nhà người ta, cô nhớ mẹ đến cháy lòng nước mắt rơi thầm lặng .

Đêm nay được gối đầu bên cánh tay mẹ, sao cô lại nhớ ... anh, với nụ cười dịu dàng, nhớ đôi mắt anh ấm áp nhìn cô . 1 tình cảm dịu êm lên vào trái tim thiếu nữ ...

o O o

Trời mờ sương, hơi nước bốc lên từ sông làm cho cảnh vật mờ ảo . Thu dậy từ sớm, cô vội vàng thay quần áo để lên bờ .

Lũ trẻ biết chị gái đi nên cũng lục đục chạy theo . Thu ôm hôn từng đứa:

– Chị Hai đi nghe! Tháng sau chị về .

Con bé Mai ôm cổ Thu bịn rịn . Còn bà Cằn, cố giấu nỗi buồn xa con vào lòng:

– Cẩn thận nghe con! Đừng tin lời ai, cuộc đời lắm kẻ lọc lừa, lòng dạ sâu hiểm . Minh nghèo giữ phận nghèo .

– Dạ, con hiểu . Thưa mẹ, con đi!

– Chị Hai!

4 đứa nhỏ buồn hiu . Thu vẫy tay chào các em . Leo lên cầu ván mà đi . Bà

Cần nói với theo:

– Nhớ trả tiền lại cho người ta nghe con .

– Dạ .

Thu cầm đầu chạy như muốn xoa dịu nỗi buồn chia tay . Lên đến đường, cô đi chậm lại . 1 bóng đen đứng bên đường, bất giác Thu nhìn lên, cô thẳng thốt:

– Anh Hiền!

Hiền mỉm cười:

– Trời lạnh quá phải không ?

– Anh đi đâu vậy ?

– Đón em! Trả em lại chỗ hôm qua .

Thu vừa sung sướng vừa thẹn . Thái Hiền đi đón cô . Suốt đêm qua, trong giấc mơ, cô mơ thấy anh cầm tay cô, mắt anh dịu dàng và ấm áp làm sao .

Hạnh phúc quá làm cho cô không nói nên lời, cứ bước đi song đôi cùng với anh .

Ra đến con lộ lớn, Thái Hiền đi nhanh lại mở cửa xe .

Thu ngồi vào lí nhí:

– Cảm ơn anh!

Lần này cô tự thắt dây an toàn cho mình . Thái Hiền mở máy xe .

– Đi ăn sáng xong, anh đưa em về quán nhé ?

– Dạ .

– Đêm qua về nhà, chắc vui lắm hả ?

– Dạ vui .

Sực nhớ Thu vội mở ví ra:

– Số tiền này của anh phải không ?

– Ồ . Em cất đi . Anh muốn giúp em thôi! Không có gì đâu .

– Em cảm ơn hảo ý của anh, nhưng thế này, em ngại lắm . Mẹ em dạy mang trả lại cho anh .

– Thu!

Thái Hiền nhăn mặt:

– Em nghĩ là anh có ý đồ gì khi muốn giúp em sao ?

– Dạ, em không dám . Nhưng nếu anh muốn em và anh quen nhau vui vẻ, anh hãy cất số tiền này lại đi anh Hiền .

Thái Hiền thở mạnh:

– Em nói như vậy thì anh cất, nhưng khi nào cần anh giúp đỡ, em cứ nói .

– Dạ .

Thái Hiền bấm nút ngăn kéo bỏ tiền vào .

– Sao, bây giờ mình vui vẻ chứ ?

Thu cười, chiếc lúm đồng tiền lại mở trong 1 thoáng chao đảo tâm hồn Thái Hiền .

Đi ăn xong, khi xe chạy gần về đến quán, Thu bắt Thái Hiền dừng xe cách quán 1 khoảng, rồi cô đi bộ đến quán . Thái Hiền chưa đi vội, anh nhìn theo bước chân Thu đi với cội lòng xôn xao rộng mở .

o O o

Kiều Hoa vươn vai đi ra ban công, cô làm vài động tác để thể dục .

– Hoa ơi!

Nhận ra dì Hà, Kiều Hoa vui vẻ:

– Chờ cháu 1 chút!

Cô chạy ào xuống nhà mở cổng:

– Sáng dì đi chợ ghé qua đây à ?

– Dì chưa đi chợ . Dì có chuyện này muốn hỏi cháu .

– Dạ . Chuyện gì ạ ?

– Dì nghe nói cháu rất thích Thái Hiền, phải không ?

– Dạ .

Kiều Hoa cười mỉm:

– Anh ấy đẹp trai lại có địa vị trong xã hội phải không dì ? Mẹ của anh ấy cũng thích con .

– Dì hỏi thật nghe, cháu có thích nó không ?

– Dĩ nhiên là có . Sao hả dì ?

– Vậy thì hãy mau giữ nói lại . Lúc này, ngày nào nó cũng đến quán nhà dì để gặp con Thu .

Kiều Hoa cau mày:

– Thu ? Con nhỏ đó là nhỏ nào ? Nó bán quán cà phê hả dì ?

– Ủ . Nhà nó nghèo rớt mồng tơi, 1 cái nhà cũng không có để ở, ở trên con đò neo bên sông . Dì thương hại mang nó về . Con nhỏ đó đẹp lắm nghe cháu .

Kiều Hoa cắn mạnh môi, cơn ghen trào lên trong lòng cô . Thái Hiền không yêu cô lại đi thích loại con gái như thế ư ?

Đúng ra Kiều Hoa tự ái nhiều hơn . Cô có nhiều ưu điểm, bao nhiêu gã con trai đều mong cô để mắt tới, nhưng cô chỉ yêu có anh . Còn anh vẫn thân nhiên như không biết cô yêu anh .

Mắt Kiều Hoa quát lên:

– Trưa nay con sẽ lại quán gặp nó . Dì thu xếp và đuổi việc nó đi .

– Ủ! Dì tìm đứa thế nó . Nó cũng giỏi giẩn siêng năng lắm, làm việc không cần sai bảo . Hãy giữ lấy Thái Hiền nghe cháu!

Dì Hà đi rồi, Kiều Hoa còn tức ghen . Cô như thế này lại đi ghen với 1 đứa bạn cùng ư ? Nhưng rõ ràng nguy cơ Thái Hiền bỏ cô sẽ có . Từ hôm dạ tiệc,

anh chưa 1 lần đi tìm cô, chỉ có cô đi tìm anh .

Meo meo ... Con mèo nũng nịu cọ mình nó và chân Kiều Hoa . Đang tức giận Kiều Hoa giận giữ đá mạnh con mèo ra . Bị cái đá thúc vào bụng đau điếng, con mèo kêu lên meo meo mấy tiếng, rồi cụp đuôi chạy mất .

Chưa hả giận, Kiều Hoa vùng vằng hát đồ chầu hoa lan gần đó, cho rơi xuống đất, vỡ tan tành .

– Em là gì mới sáng sớm hung hăng dữ vậy ?

Không trả lời câu hỏi của Kiều My, Kiều Hoa đi lại gieo mình xuống ghế .

– Em có tệ lắm không, chị My ?

Kiều My mỉm cười:

– Không dám . Em gái chị rất duyên dáng .

– Duyên dáng và xinh khác nhau đó chị .

– Lại giận dữ gì với ông bạn Thái Hiền của em phải không ?

Kiều Hoa giận dữ:

– Ảnh đi tán tỉnh 1 con nhỏ phục vụ quán cà phê, chị nghĩ xem có tức không ?

– Em trông thấy hay là nghe ai nói lại ?

– Là dì Hà . Dì vừa cho em biết, ngày nào anh Hiền cũng đến quán của dì để gặp con nhỏ đó .

Kiều My an ủi:

– Theo như chị biết, Thái Hiền đang hoang lắm, chắc là không có đâu .

– Em sẽ đến quán gặp con nhỏ đó . Em sẽ cho nó biết tay em . Anh Thái Hiền là của em, 2 bên gia đình đang tác hợp cho em và anh, nó đừng hòng chen vào .

Kiều My lặng thinh, tâm hồn cô cũng đang xao động bởi 1 người . 20 ngày nay, mỗi ngày người ấy đều gửi tặng cô 1 bó hoa hồng . Anh là ai thế ? Tặng hoa mà không hề ra mặt . Từ hiếu kỳ, rồi thích thích . Hoa hồng là biểu tượng cho tình yêu . Phải chăng anh gửi đến cho cô bằng thông điệp ... "hoa hồng"?

o O o

Tiếng xe quen thuộc đỗ trước quán, và Thái Hiền xuất hiện . Hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng quần âu đen, lịch lãm và đẹp quá . Tim Thu run lên bồi hồi . Cô đã yêu anh, và biết trái tim anh cũng như thế . Tuy nhiên cô cố ghìm mình xuống bởi ánh mắt gờm gờm của dì Hà .

Bước vào quán, Thái Hiền kéo ghế ngồi, anh cau mày nhìn 1 cô phục vụ tiến lại bàn của anh, không phải là Thu mà anh mong đợi . Giọng anh dịu nhẹ:

– Thu đâu em ? Gọi cô ấy giúp anh!

– Dạ, hôm nay Thu làm tạp vụ phía sau .

Tạp vụ ? Thái Hiền cau mày:

– Em cứ gọi cô ấy ra giúp anh!

– Dạ .

Cô phục vụ đi vào rồi quay trở ra .

– Dạ . Thu nói bà chủ cấm cô ấy gặp anh . Nếu không, Thu sẽ bị đuổi việc .

– Cái gì kỳ vậy ?

Thái Hiền đứng lên đi lại quầy:

– Di Hà! Cháu gặp Thu 1 chút được chứ ?

Di Hà cười giả lả:

– Di xin lỗi nhen Thái Hiền . Là mẹ của Hoài Thu gọi nó cho di, cho nên di không muốn nó tiếp xúc với khách đến quán .

– Dì xem cháu là hạng người nào vậy ?

– Dĩ nhiên cháu là người tốt, và người tốt thì không nên có mối quan hệ với những cô phục vụ làm ở quán cà phê . Kiều Hoa nghe nói cháu đến đây gặp Thu, nó giận cháu lắm đó .

Thái Hiền cười nhạt:

– Cháu không quan tâm đến chuyện cô ấy giận hay là gì đó . Giữa cháu và Kiều Hoa chỉ có tình bạn . Xin dì gọi Thu giúp cháu, cháu nói với cô ấy vài câu thôi .

Dì Hà lạnh nhạt:

– Chờ 1 chút đi!

Dì quay điện thoại, trong lúc Thái Hiền trở lại bàn .

Thật lâu Thu mới đi ra, cô rụt rè:

– Anh Hiền ...

– Em ngồi đi, không phải sợ gì cả .

Chờ cho Thu ngồi xuống, Thái Hiền nói ngay:

– Em xin nghỉ ở đây đi, anh sẽ đưa em vào công ty của ba anh làm việc . Em làm việc ở đây vừa vất vả vừa không có tương lai .

Thu cảm động, tuy nhiên cô vẫn băn khoăn:

– Em học mới hết lớp 9 thì làm được gì hả anh ?

– Anh sẽ sắp xếp công việc hợp với khả năng của em . Sau đó em vừa đi làm, vừa đi học thêm .

Tương lai như mở rộng trước mắt Thu, cô xúc động quá, chỉ còn biết nhìn Thái Hiền đầy cảm kích .

Kết ... Chiếc xe thắng lại trước quán . Kiều Hoa dựng chống xe, cô bước nhanh vào quán . Hình ảnh đầu tiên cô nhìn thấy, làm cho mắt cô tối lại . Trong cơn ghen ngun ngút, cô đứng lại giận dữ .

Thái Hiền thân nhiên gật đầu chào Kiều Hoa, rồi tiếp tục quay lại với Thu . Quả là anh quá xem thường cô rồi . Kiều Hoa giận đến run người, mặt tái lại .

Thu ái ngại đứng lên:

– Em vào trong .

– Chiều anh đến đưa em về nhà, chúng ta sẽ bàn bạc cụ thể hơn .

Mới vừa quay bước, Thu bị Kiều Hoa nắm tay lôi lại:

– Cô đứng đó cho tôi bảo!

Thu sợ hãi đứng yên, Thái Hiền khó chịu đứng lên theo:

– Có chuyện gì vậy Hoa ?

– Em đuổi việc cô ta, cô ta phải lập tức rời khỏi nơi này .

– Nếu như vậy em hãy buông cô ấy ra, để cô ấy vào trong thu dọn quần áo .

Kiều Hoa buông mạnh tay Thu ra, cô không quên đẩy mạnh tay cho Thu ngã chới với . Thái Hiền dang tay đỡ Thu .

– Em vào trong thu dọn quần áo đi . Tiền bạc còn thiếu dì Hà, để anh tính cho .

Thu cúi gằm đầu đi vào trong, trong lúc Kiều Hoa giận dữ:

– Anh vì con bé đó mà trở mặt với em ?

– Em ngồi xuống đó đi!

– Em không ngồi, em muốn anh trả lời câu hỏi của em .

Thái Hiền lạnh nhạt:

– Anh không có nghĩa vụ gì để trả lời những câu hỏi của em cả . Anh và em chỉ là tình bạn, xin em đừng đi quá giới hạn mà giữa chúng ta có chuyện không vui .

Kiều Hoa biến sắc . Ngực cô đau buốt, như có ai đó đánh mạnh vào đấy 1 cú đấm . Cô nghiêng rặng:

– Anh quên là cả 2 gia đình đang bàn chuyện hôn nhân của anh và em à ?

– Chưa bao giờ anh nghĩ anh sẽ cưới em . Hừ! 2 gia đình ? Em nên nói rõ là mẹ em và mẹ anh, 2 người vốn là bạn thân . Còn anh, xưa nay anh luôn xác định mối quan hệ giữa 2 chúng ta chỉ là tình bạn, cho nên Thu không có lỗi gì cả . Đơn giản là anh muốn giúp cô ấy .

– Anh muốn giúp cô ấy ?

– Phải!

– Xuất phát từ tâm lòng hướng thiện của anh, hay vì cô ấy quá xinh đẹp vậy ? - Giọng Kiều Hoa châm biếm .

Thái Hiền lắc đầu:

– Em muốn nghĩ như thế nào cũng được, anh không cần phải giải thích .

Thái Hiền bỏ mặc Kiều Hoa đứng đó . Anh đi lại quầy của dì Hà:

– Cháu muốn hỏi cô về chuyện tiền bạc của Hoài Thu .

Dì Hà lạnh lùng:

– Má nó mượn của cô trước 1 tháng lương .

– Cháu sẽ trả cho cô . Kể từ hôm nay, cô ấy sẽ nghỉ việc ở đây .

Dì Hà châm biếm:

– Cháu định nhặt hoa dại rơi bên đường hay sao Thái Hiền ? Coi chừng danh dự của cháu sẽ bị cô ta dìm xuống bùn .

– Cảm ơn cô đã nhắc nhở .

Thu đi ra, cô ôm cái bọc ni lông nhỏ .

– Thừa dì ...

– Mà mày khỏi cần nói gì cả . Mày quả thật biết cách trả ơn người đã cứu mang giúp đỡ mẹ con mày đó Thu .

Thu cúi đầu . Sáng nay, bà cho cô biết bà đuổi việc cô, vậy mà bây giờ ...

Thái Hiền nắm cánh tay Thu:

– Anh trả tiền em nợ rồi . Xong chưa, chúng ta đi .

– Dạ, xong rồi .

Đứng nhìn 2 người đi trước mắt mình, Kiều Hoa tưởng chừng như mình điên lên được . Giả như không có Thái Hiền, cô sẽ lao vào đánh con bé kia 1 trận nên thân . Đồ ăn cháo đá bát!

o O o

Ngồi lên xe Thái Hiền, giọng Thu không vui:

– Em đi với anh như thế này là không phải, dù sao dì Hà cũng từng giúp đỡ má em . Sáng nay đi chợ về, dì bảo là ở trừ cho hết số nợ rồi nghỉ .

Thái Hiền lắc đầu:

– Em không cần băn khoăn, trước sau bà ấy cũng đuổi việc em . Sở dĩ trước đây anh chưa đề nghị với em chuyển nghỉ làm ở quán cà phê, vì anh chưa nghĩ ra việc làm thích hợp cho em . Bây giờ thì có rồi . Mỗi sáng em đến công ty sớm 1 chút, quét dọn lau chùi các phòng, cắm phích điện cho nước sôi, pha trà . Sau đó em làm 1 ít việc giúp mọi người trong công ty . Chiều, em được nghỉ . Anh trả lương cho em bằng số tiền dì Hà trả cho em .

Thu cảm động rơm nước mắt:

– Cảm ơn anh .

– Em cứ về nhà nghỉ 2 hôm đi . Ngày thứ hai, anh đến đưa em vào công ty .
Được chứ ?

Thái Hiền cầm nhẹ tay Thu, anh cảm nhận được bàn tay cô run lên trong tay mình . Mắt cô long lanh chút ngấn lệ nhìn anh . Đôi mắt mới đẹp nào nùng làm sao .

Không kềm lòng được, anh kéo nhẹ cô vào lòng mình và cúi hôn nhẹ lên đôi mắt đẹp .

Đẩy nhẹ cô ra, anh rút khăn giấy trao cho cô .

– Lau nước mắt đi em .

Lần này anh đưa cô về đến con hẻm, chính Hoài Thu đứng lại nhìn theo xe anh đến khuất . Nụ hôn nào ấm nồng trên mắt cô như còn vương lại hơi thở của anh thật nồng nàn .

Cô khép mắt lại trong cảm giác xôn xao, hạnh phúc .

Thái Hiền! Cô yêu người lẫn cái tên dễ thương ấy .

o O o

– Con đứng lại cho mẹ bảo Thái Hiền!

Thái Hiền đứng lại, anh biết ngay là mẹ muốn nói chuyện gì nên nghiêm mặt:

– Mẹ muốn nói với con chuyện của Kiều Hoa phải không ?

– Phải! Mẹ còn biết con đang có mối quan hệ với 1 cô gái phục vụ quán cà phê . Con nên nhớ, con là người có học và có địa vị trong xã hội . Phải chấm dứt ngay mối quan hệ đó, mẹ không cho phép .

Thái Hiền nhăn mặt:

– Hoài Thu nghèo đi làm công cho quán cà phê, cô ấy không phải là hạng gái như mẹ nghĩ . Mà nếu có, cô ấy vẫn là 1 người lương thiện .

– Con nên nhớ, từ làm công cho quán cà phê, rồi đi đến con đường bán thân không bao lâu xa .

– Chính vì thế mà con đã giúp cô ấy rời quán . Con sẽ đưa cô ấy vào công ty của mình làm việc .

Bà Thái Hoàn kêu lên:

– Mẹ không cho phép . Con làm như thế khác nào sỉ nhục Kiều Hoa .

– Sỉ nhục Kiều Hoa ? Con không hiểu ý mẹ ?

– Con thừa biết là Kiều Hoa yêu con, và mẹ muốn hỏi cưới Kiều Hoa cho

con .

– Con không yêu Kiều Hoa .

– Con yêu cô gái kia à ?

– Phải!

– Mẹ không cho phép!

– Mẹ nên nhớ, con đã lớn, con có quyền chọn cho mình người bạn đời mà con yêu thương .

Bà Thái Hoàn hét lên:

– Nhưng mà mẹ không bằng lòng .

– Mẹ bằng lòng Kiều Hoa vì cái gì ? Vì gia đình cô ấy giàu có à ?

– Phải! Mẹ không thể ngồi sui với 1 người mà 1 cái nhà cũng không có, 6 người ở chui rúc như chuột trên 1 con đò rách nát . Con phải nghĩ đến danh dự của ba mẹ chứ .

Thái Hiền cố thuyết phục:

– Nghèo đâu phải là cái tội đâu mẹ .

– Không phải tội, nhưng người ta sẽ cười vào mặt ba mẹ . Con phải biết suy nghĩ chứ Thái Hiền . Kiều Hoa có điểm nào không tốt chứ ?

– Cô ấy rất tốt, có điều con không yêu cô ấy .

– Con quyết định yêu cô gái kia ?

– Phải!

– Mẹ sẽ đi gặp cô ta .

– Con chưa nói gì với Hoài Thu cả . Xin mẹ chớ ồn ào .

Thái Hiền ôm vai mẹ:

– Mẹ luôn muốn con hạnh phúc, con rõ biết điều này và cảm ơn mẹ . Nhưng xin mẹ đừng nhúng tay vào chuyện tình cảm của con . Con xin mẹ!

Xưa nay, bà Thái Hoàn biết Thái Hiền cứng rắn, khi anh đã quyết định chuyện gì thì sẽ đạt cho bằng được . Nếu như lúc này bà làm ồn ào lên, kẻ thất bại sẽ là bà .

Cho nên bà ngồi yên lặng . Nhưng không có nghĩa là bà nhượng bước .

o O o

Lại thêm 1 bó hoa hồng nữa . Màu hoa đỏ thắm . Kiều My nâng bó hoa lên

môi, cô hôn nhẹ lên cánh hoa .

Anh là ai vậy ? Máy ngày nay cô "phục kích" để bắt gặp kẻ mang hoa đến, nhưng cuối cùng vẫn hụt .

– Hoa hồng đẹp quá Kiều My!

Kiều My giật mình quay lại . Lại là Quốc Dũng! Cô lạnh nhạt:

– Dũng tìm Kiều Hoa à ? Nó đi vắng rồi . Đạo này giận hờn với Thái Hiền, nó cứ như người điên ấy .

– Hoa hồng đẹp quá!

Kiều My nhìn bó hoa băn khoăn:

– Dũng này! Khi người ta tặng hoa cho 1 người là như thế nào vậy ?

– Hoa hồng là biểu tượng cho tình yêu . Hoa này ... "anh ấy" tặng cho Kiều My à ?

Anh ta là bạn của Kiều Hoa mà gặp cô cứ 1 điều Kiều My, 2 điều Kiều My .

Kiều Hoa không yêu anh ta cũng phải . Bộ vó phong lưu, gương mặt cũng khá, chỉ có mỗi tội ... lùn quá .

Gật mạnh đầu, Kiều My kiêu hãnh:

– Dĩ nhiên là anh ấy . Ngày nào cũng thế này .

– Kiều My thật diễm phúc! Chỉ có tôi yêu người ta mà không bao giờ dám nói .

– Kiều Hoa có người yêu rồi, tốt nhất anh Dũng nên "lái thuyền tình" của mình sang hướng khác đi .

– Kiều My cho là tôi yêu Kiều Hoa ư ?

– Bộ không phải sao ?

– Tất nhiên rồi .

Kiều My ngêch mặt ra . Anh ta hay đến đây, nếu không phải vì Kiều Hoa, chẳng lẽ ... là cô à ? Ý nghĩ này làm cho Kiều My đỏ mặt và "tự ái".

Hất mặt, Kiều My vụt xẵng giọng:

– Anh không yêu Kiều Hoa, vậy anh đến đây vì cái gì vậy ?

– Kiều My muốn biết sao ?

– Dĩ nhiên!

– Nếu tôi nói tôi là chủ nhân của 28 bó hoa hồng trong 28 ngày nay, My

nghĩ như thế nào ?

– Ôi ...

Kiều My kêu lên như bị phỏng lửa . Cô ném mạnh bó hoa hồng trên tay cho rơi xuống đất .

– Là ... là anh ...

Cô giận dữ hất mặt cao hơn nữa, khinh khỉnh:

– Anh nghĩ như thế nào mà lại gởi hoa hồng cho tôi ?

– Tình cảm . Tôi có cảm tình với Kiều My .

– Anh đang làm gì, anh biết chứ ?

– Tôi không hiểu ý câu hỏi của Kiều My .

– Tôi vừa mới về nước . Trước đó, anh từng có tình cảm với em gái tôi, bây giờ anh nói anh có tình cảm với tôi . Anh xem tôi là đứa trẻ à ?

– Tôi biết Kiều My hơn tôi, cô là 1 bác sĩ tốt nghiệp ở Pháp về .

Kiều My châm biếm:

– Anh biết rõ như thế kia à ? Tôi hơn anh về học vấn lẫn gia thế, địa vị trong

xã hội, anh làm cho tôi có cảm giác là "thấy người ra sang muốn bắt quàng làm họ".

Quốc Dũng tái mặt . Cô ta kiêu ngạo hơn anh tưởng . Cái nhìn của cô làm cho anh tối mặt .

Anh cố nói:

– Gia thế của tôi kém Kiều My, nhưng tôi là luật sư cố vấn công ty gia đình Thái Hiền và là nhà báo .

– Anh lại đây!

Kiều My tai quái kéo Quốc Dũng gần sát cô . Quả là cô cao hơn anh gần 1 cái đầu, anh ta đứng chỉ tới mang tai của cô . Kiều My chiêm chọc 1 cách tàn nhẫn:

– Anh xem đó ... đến hình thể anh cũng kém tôi . Thôi nhé! Anh đừng tặng hoa cho tôi nữa, tôi sẽ buồn cười đến vỡ mắt . Tôi không muốn bị người ta nói: "ví dầu chồng thấp vợ cao, qua sông ới ới bớ mày công tao" .

Kiều My đẩy mạnh Quốc Dũng ra, đi vào nhà . Quốc Dũng đứng chết lặng . 1 sự sỉ nhục ghê gớm lần đầu tiên trong đời anh . Lủi thủi đi, Quốc Dũng quên cả chiếc xe của mình .

Sau lưng anh, Kiều My giận dữ đóng mạnh cánh cửa . Cô thấy thất vọng ghê gớm . 28 ngày nay là 28 bó hoa hồng đưa cô vào mộng . Cô cứ ngỡ chàng

hoàng tử gởi cho cô những đóa hồng tươi thắm phải đẹp trai, phương phi tuần tú . Anh ta làm cho cô vừa thất vọng vừa khó chịu, đồng thời cái cảm giác hụt hẫng khiến cô nổi cơn thịnh nộ muốn đập phá tất cả mọi thứ cho vỡ tan tành .

Đi vào phòng mình, Kiều My vui mặt xuống gối . Trái tim cô khao khát 1 tình yêu, nhưng không phải là thứ tình yêu Quốc Dũng cho cô .

Bên kia phòng, Kiều Hoa nằm lịm trong đau khổ, Thái Hiền từ chối tình yêu của cô, tại sao vậy ?

Đập tay lên nệm, Kiều Hoa khóc rung rức .

o O o

Chiếc áo bà ba bằng lụa rẻ tiền nhưng may rất khéo, ôm sát thân hình mảnh mai của Hoài Thu, mái tóc dài được kẹp lại .

Hoài Thu nhìn mình trong gương lần nữa, rồi mới đi ra .

– Mẹ! Con ăn mặc như thế này có được không mẹ ?

Bà Cần ngẩng lên âu yếm:

– Được lắm! Con gái mẹ không xinh thì ai xinh hơn đây .

Thu phụng phịu:

– Chỉ có mẹ khen con . Mèo khen mèo dài đuôi . Thôi, con đi đây, kéo anh Hiền đợi con .

– Ủ, con đi đi . Nhưng mà ... liệu người ta có thật tình giúp đỡ con không vậy ?

– Mẹ yên tâm đi . Anh ấy là người tin cậy được .

Có người mẹ nào mà không băn khoăn khi có người giúp đỡ con gái mình . Thu đã là thiếu nữ, cái nhan sắc mặn mà ưa nhìn ấy sao khỏi có kẻ ham muốn .

– Con đi nghe mẹ .

Thu cắp nón là khom người bước ra khỏi vòm ghe, để bước lên cây cầu ván . Thái Hiền cũng vừa đi tới . Anh ái ngại nhìn con đồ . Họ phải sống như thế này ư ?

Nhìn thấy Thái Hiền, Thu giật mình:

– Anh Hiền!

Cô cười ngượng ngập:

– Anh đi đón em à ?

– Ừ . Anh cũng muốn biết chỗ của em .

Ánh mắt anh dịu dàng trao cho cô . Chiếc áo bà ba trắng và quần đen ống rộng, mái tóc buông dài của cô khiến anh ngây ngất bởi vẻ đẹp thanh thoát kiêu kỳ kia . Không 1 chút màu mè, son phấn, cô trắng trong như viên ngọc chưa được mài giũa .

Ánh mắt của anh ... Thu khép nép:

– Em ăn mặc như thế này đơn giản quá, phải không anh ?

– Không . Em đẹp lắm! À! Anh muốn chào mẹ em có được không vậy ?

– Thôi, để hôm khác đi anh . Nhà em ở dưới con đò, không tiện cho anh xuống đâu .

Biết Hoài Thu mặc cảm cái nghèo, nên Thái Hiền không ép . Anh bước đi:

– Thôi, chúng ta đi!

Đi song song với cô, anh khe khẽ:

– Em còn 4 đứa em lặn à ?

– Dạ . Ba em mất hồi con bão số 5, ông đi biển rồi ... đi luôn . Nhà bị gió cuốn sập, em định khi nào có ít tiền thì dựng lại ở .

– Anh cho em mượn . Em ở dưới đò đó bất tiện lắm .

Thu lắc đầu:

– Thôi anh ạ! Anh giúp em có việc làm, còn trả nợ giúp em là đã quá lắm rồi . Đừng cho em mượn, em có cảm giác là em đang lợi dụng anh .

– Em nghĩ như thế, anh sẽ giận đó . Hay là em sợ anh dùng ân nghĩa buộc em ? Anh yêu em thật đấy Thu, nhưng anh sẽ không bao giờ lấy ân nghĩa ràng buộc em, nếu như em không yêu anh .

Thu xúc động:

– Làm sao em nghĩ xấu về anh hả anh, khi mà em xem anh như 1 hình tượng cao cả sáng ngời . Em có nghĩ đến anh đó, nhưng mà giữa 2 chúng ta ...

– Em lại muốn nói đến sự cách biệt giàu nghèo chứ gì ? Đối với anh, nó chẳng là gì cả, em hiểu không ?

Anh nắm tay cô bóp nhẹ trong tay mình . 2 ánh mắt thâm trao nhau 1 bể trời tình yêu .

o O o

Vậy là căn nhà mới được dựng lên ở ven sông . Mái lợp tole và vách bằng những tấm thiếc bồi .

4 đứa trẻ nhảy nhót trước căn nhà mới .

"Cái nhà là nhà của ta

Ông cố ông cha lập ra

Cháu con phải gìn giữ lấy ."

Thằng Cò dạy bé Mai hát, tiếng hát ngô nghê ngô nghĩnh . Đang bận tay,
Thu cũng phải cười . Cô hờm thằng Cò:

– Ai dạy em hát vậy Cò ?

– Chị Nhím đó .

Thái Hiền đang cùng thằng Nhí hoàn tất khâu cuối cùng: gắn bản lề cho
cánh cửa, quay lại cười:

– Hát nữa đi Cò ơi!

Được nước, thằng Cò hát to ồm ồm:

– "Cái Cò cái Quạt cái Nông

Ai nuôi mày lớn, ai dạy mày khôn ..."

Cứ như thế, 1 khoảng sông vang lên tiếng cười trong trẻo . 2 ánh mắt của

tình yêu thầm trao nhau vụn lời nói .

Đan xen trong hạnh phúc ấy là nỗi lo lắng của người mẹ . Gần 50 tuổi đời, dĩ nhiên là bà hiểu bức tường giai cấp, dù ở bất cứ thời đại nào, không hẳn xóa bỏ đi được . Bà vui với hạnh phúc của con và cũng lo sợ ngày mai giông tố sẽ nổi lên .

– Anh Hiền ơi! Thả giùm em con điều đi .

Thằng Cò chạy 1 vòng, thả dài sợi dây nhợ ra, cố cho con điều bằng giấy báo bay lên cao, nhưng con điều cứ lao đảo rồi rơi xuống .

Nghe tiếng gọi của thằng Cò, Thái Hiền mới sực nhớ . Anh kêu lên:

– Anh có mua cho em con điều, em ra mở cửa xe lấy đi Cò .

Thằng Cò toan chạy đi, nhưng con Nhím ngăn nó lại:

– Mày biết mở cửa xe hơi không mà lấy ?

Thằng Cò gân cổ lên cãi:

– Sao không! Ngày hôm qua, anh Hiền chở em đi, anh có dạy em cách mở cửa xe chứ bộ .

Thằng Cò chạy trước, con Nhím chạy sau, cả 2 đưa mở cửa xe chui tọt vào, ngồi trên nệm nhún mạnh người 1 cách thích thú .

– Ngồi trên xe thích qua hả chị Nhím ?

– Còn phải nói . Có anh Hiền, tụi mình đi xe hơi hoài luôn .

Ngồi chán 2 đứa mới sực nhớ đến con điều, vội lấy ra .

– Ái chà, đẹp quá!

Con điều giấy sắc sỡ, con Nhím kêu lên sững sờ . Nó rút con điều ra, chạy ào xuống xe . Thằng Nhí thích quá, cũng xông lại . Con điều thoáng chốc được thả cho bay cao lên, giữa tiếng reo hò thích thú của bọn trẻ .

Thu vui lắm, nhưng cô ấy náy:

– Anh tốn tiền với em nhiều quá, biết chừng nào em mới trả tiền cho anh nôi đây .

– Chừng nào em lấy chồng giàu thì trả cho anh .

– Hứ!

Thu ngáy Thái Hiền . Nét mặt của cô lúc này đáng yêu quá . Tuổi trẻ mê thả điều, không ai chú ý đến đôi tình nhân . Thái Hiền nhìn quanh rồi "tranh thủ" hôn nhanh vào má người yêu 1 cái . Thu giật mình, đỏ mặt dịch người ra .

– Này! Coi chừng má đánh đòn 2 đứa đó .

Thái Hiền cười hạnh phúc:

– Anh cam tâm chịu bị đòn cùng em, chịu không ?

Thái Hiền ở đến gần 8 giờ tối mới về . Thu định tiễn, nhưng Thái Hiền ngăn lại:

– Anh biết em đang rất mệt, vậy em không cần tiễn anh, cũng như ngày mai em cứ nghỉ 1 ngày .

Thu lắc đầu:

– Tiễn anh thì có thể không, nhưng ngày mai em phải đi làm . Em mới vào làm, anh ưu đãi em quá, người ta sẽ dị nghị đó .

– Anh chẳng sợ ai dị nghị cả .

– Anh cũng phải sợ cho em chứ anh Hiền!

– Được rồi . Thôi tùy em vậy . Em vào nhà đi!

– Anh đi đi, xong em sẽ vào .

– Em đáng yêu thật Thu ạ!

Thái Hiền ngây ngất kéo Thu vào vòng tay mình, anh hôn nhẹ lên má cô .

– Anh về nhé!

– Dạ .

Thu đứng nhìn theo, cô đưa tay lên vuốt má, nơi Thái Hiền vừa đặt nụ hôn .
Tình yêu của anh giúp cho cô quên số phận hèn kém nghèo nàn của mình .

Vừa quay lại, Thu suýt ngã vào người sau lưng mình . Cô hốt hoảng kêu lại:

– Chị Kiều Hoa!

– Khôn kiếp!

Kiều Hoa vung mạnh tay tát vào mặt Thu, cái tát mạnh với tất cả sự ghen
hờn:

– Tao cảnh cáo mày, anh Thái Hiền và tao sắp cưới nhau, mày rõ chưa ?
Mày mơ chuyện anh ấy cưới mày à ? Không có đâu . Chẳng qua mày đẹp,
anh ấy theo tán tỉnh, khi nào được mày, anh ấy sẽ bỏ mày như người ta ném
đi cái giẻ rách vậy .

Thu bưng mặt lùi lại, cái tát mạnh đến nỗi cô tối tăm cả mặt mày, không có
phản ứng nào khác hơn, cùng với mặc cảm thua kém Kiều Hoa mọi mặt, làm
cho cô chỉ biết cúi đầu, nước mắt ứa ra .

– Con kia! Tao nói, mày có nghe không vậy ? Nếu chưa nghe, tao sẽ dạy cho mày 1 bài học nhớ đời .

Kiều Hoa vùng tay lên lần nữa, nhưng lần này cánh tay cô bị giữ chặt lại, và gương mặt thẳng Nhí đánh lại:

– Đủ rồi, tôi không cho phép chị đụng vào chị Hai tôi lần nữa . Nếu không, chị đừng có trách tôi .

Bị nắm cánh tay vặn lại khá đau, Kiều Hoa giận dữ quát:

– Buông tao ra, thằng mọi dơ bẩn!

Vặn mạnh tay Kiều Hoa thêm 1 cái đau điếng, thằng Nhí mới chịu buông tay Kiều Hoa ra, không quên xô 1 cái . Kiều Hoa lão đảo suýt ngã . Cô định tỉnh lại nhìn lại thằng bé . Nó chừng 15, 16 tuổi, vóc dáng vạm vỡ . Cứ nhìn cái mặt của nó là Kiều Hoa biết, nếu cô phản ứng lại, nó sẽ ăn thua đủ với cô .

Cô lùi lại ra xa hơn, mắng:

– Chị em thằng du côn kia, tao chịu thua mày, nhưng coi chừng đó .

Kiều Hoa đi như chạy ra con lộ lớn . Thằng Nhí toan đuổi theo, Thu ôm em trai lại, cô lắc đầu:

– Mặc kệ cô ta đi em .

– Cô ta là cái gì của anh Hiền mà dám đánh chị ?

– Cô ấy yêu anh Hiền, mẹ anh Hiền đòi cưới cô ấy, nhưng anh Hiền không chịu . Vào nhà, em đừng nói gì cho mẹ nghe cả ghen .

– Em biết rồi .

Thằng Nhí nghiêm mặt:

– Em biết anh Hiền có ơn với nhà mình, nhưng mình nợ anh ấy, nhất định mình sẽ trả . Nếu cô ta làm dữ quá ... tốt nhất cắt đứt đi chị . Tiếp tục, chị sẽ là người thiệt thòi .

Thu cúi đầu đi lầm lũi . Cô yêu Thái Hiền, mối tình đầu đời của cô đang hạnh phúc, cô chia tay với anh nổi không ?

Chia tay ? Ngày tháng của cô sắp tới sẽ bình lặng như mặt nước hồ . Cô chịu đựng được nổi không khi vừa mới bắt đầu yêu, sao nước mắt đã rơi ?

o O o

Kiều My đứng lặng trước hiên . 28 ngày qua, chỗ hàng hiên đó, mỗi buổi sáng là 1 bó hoa hồng tươi thắm . 3 ngày trôi qua, kể từ buổi sáng hôm cô biết chủ nhân của nó là ai, anh ta đã không đến nữa .

1 cảm giác buồn buồn và chút nuối tiếc gòn gợn trong lòng .

Hôm đó, cô cũng có phần quá đáng, khi lòng kiêu hãnh của cô rơi tõm xuống .

Tại sao chủ nhân của nó không là 1 người đàn ông đẹp trai quyến rũ như Thái Hiền mà em gái cô đang si mê điên dại ? Anh ta càng lạnh lẽo, em gái cô càng điêu đứng đau khổ .

Gạt mạnh tay qua trán như để xua đuổi cảm giác nuối tiếc vừa nhóm lên, Kiều My đi nhanh ra đường . Sáng nay cô đến nơi làm việc của mình với tâm trạng không vui, thần thờ, làm việc như cái máy .

– Bác sĩ My!

Cô y tá trợ lý gọi 2 lần, Kiều My mới giật mình:

– Gì ?

– Bệnh nhân vào rồi ạ .

Bệnh nhân là 1 bà lão 65 tuổi . Kiều My ra hiệu cho bà vén áo lên cho cô khám .

– Bà bị cao huyết áp, nên ăn nhạt thêm 1 chút nữa ...

Kiều My vừa kê toa, cô chợt ngẩng lên vì người vừa bước vào .

Quốc Dũng . Anh chỉ gật đầu chào rồi quay sang mẹ mình .

– Có sao không mẹ ?

– Huyết áp đến mười sáu chín lặn .

Kiều My lạnh nhạt đưa toa thuốc:

– Anh cầm toa này để mua thuốc cho bác . Nhớ phải uống thuốc đều đặn, nếu không huyết áp tăng cao hoài sẽ dẫn đến tình trạng suy tim .

– Vâng, cảm ơn bác sĩ .

Quốc Dũng dìu mẹ đi ra khỏi phòng khám . Thực sự, anh không nghĩ mình lại gặp Kiều My . Những lời nói kiêu ngạo của buổi hôm ấy, anh còn nhớ rất rõ . Mỗi lần nhớ lại, anh thấy tim mình đau nhói .

Kiều Hoa, Kiều My . 2 chị em họ giống nhau, anh chuyển tình yêu sang My, chẳng có gì lạ . Tiếc rằng, ông trời chẳng cho anh 1 hình thể ưa nhìn .

Thôi hãy quên đi! Tình yêu với Quốc Dũng trở thành 1 thứ xa xỉ phẩm, không bao giờ có .

o O o

Thái Hiền đến công ty lúc 7 giờ . Anh biết Thu đến còn sớm hơn mình nữa .

Quả thật anh bắt gặp cô đang dùng máy hút bụi để hút bụi ở tấm thảm trong

phòng mình . Đặt bọc ni lông có ổ bánh mì kẹp thịt mà anh mua cho cô, Thái Hiền cười âu yếm:

– Anh biết ngay là em làm vệ sinh đầu tiên ở phòng của anh . Nghỉ tay ăn sáng đi em, chút nữa hẵng làm .

– Dạ thôi, anh ra ngoài đi . Sao anh đến sớm quá vậy ?

– Anh muốn gặp em .

Anh bước lại gần ôm cô vào lòng . Thu bối rối đẩy nhẹ ra .

– Đừng anh! Người ta thấy đó .

– Phòng anh đóng cửa ai mà thấy . Nhớ em quá Thu ạ .

Anh hôn nhẹ vào má cô rồi mới buông ra . Chợt anh kêu lên:

– Mắt em sao vậy Thu ?

Thu cúi đầu, suốt đêm qua cô đã khóc, đôi mắt đỏ và sưng húp:

– Có chuyện gì vậy em ?

– Dạ, có chuyện gì đâu ... Chiều nay mình gặp nhe anh!

Thu cúi nhặt cái máy để đi ra ngoài . Thái Hiền nắm tay cô giữ lại:

– Em có chuyện gì giấu anh phải không ? Nhìn anh đây nè!

– Em đã nói không có chuyện gì mà .

Thu nói mà tránh nhìn Thái Hiền, cô không muốn cho anh biết chuyện xảy ra đêm qua . Có ích lợi gì đâu, chỉ làm cho anh thêm khó xử . Dẫu sao thì Kiều Hoa từng quen anh trước, họ có thể sẽ cưới nhau; còn cô và anh là 1 đoạn đời nào đó gặp nhau, rồi chia tay ở 1 ngã rẽ .

Anh nâng mặt cô lên, nhìn sâu vào mắt cô:

– Em biết tại sao anh vào công ty sớm không ? Là để gặp em đó . Càng lúc anh càng nhận ra, anh không thể nào thiếu em, Thu ạ . Anh yêu em không hiểu tại sao lại yêu em nhiều đến thế, cứ như trời sinh em ra là để dành cho anh .

Thu khép mắt lại để cho 1 giọt nước mắt rơi trào ra . Cô cũng yêu anh với 1 tình yêu tha thiết như thế . Nếu phải xa anh, hẳn là đau đớn vô cùng .

Thái Hiền sững sờ nhìn giọt nước mắt của người yêu, rồi xúc động quá, anh ôm cô thật chặt vào mình .

– Nói cái gì với anh đi Thu!

Thu dụi mặt vào vai anh:

– Anh ơi! Nếu như mình phải xa nhau thì sao hả anh ? Em nghèo và ít học .

Anh ngăn lời cô bằng nụ hôn:

– Không ai nghèo mãi . Còn ít học, em sẽ đi học thêm, ổn định việc nhà rồi, em đi học bỏ túc buổi tối . Chỉ cần em có lòng muốn học .

– Có, em thích học lắm . Năm em học hết lớp 9, ba mất, nhà nghèo quá, chỉ có mẹ em là trụ cột gia đình, nên em đành bỏ học . Thầy cô bạn bè, ai cũng tiếc cho em .

Thái Hiền mỉm cười, vì Thu đã chịu nói . Anh gật đầu:

– Vậy là tốt rồi . Trong 2 năm học bỏ túc, em cố lấy cho được bằng tốt nghiệp cấp ba, anh sẽ lo cho em học đại học .

– Cảm ơn anh .

Thái Hiền vuốt mũi người yêu:

– Cảm ơn gì chứ . Sau này em sẽ là vợ anh, anh lo cho vợ tương lai của anh không được à .

Tiếng "vợ" của anh làm cho Thu đỏ mặt . Cô quay mặt đi, nhưng anh giữ lại và cúi xuống trên môi cô, nụ hôn nóng bỏng nồng nàn ...

Cánh cửa bị đẩy vào, bà Thái Hoàn bước vô . Thái Hiền kêu lên:

– Mẹ!

Là mẹ của Thái Hiền . Thu hoảng sợ vội lách khỏi vòng tay Thái Hiền .

– Thưa bà ...

Ánh mắt người mẹ lạnh lùng quét lên người Thu, từ đầu xuống chân và dừng lại trên gương mặt xinh đẹp của Hoài Thu . Đẹp quá! Bà thầm công nhận, hèn nào con trai bà chết mê chết mệt .

– Cô ra ngoài đi!

Thu dạ khẽ 1 tiếng, cúi nhặt mọi thứ lui ra ngoài .

Bà Thái Hoàn nghiêm khắc:

– Con có biết đây là công ty, không phải nơi để con tình tự .

Thái Hiền nhăn mặt:

– Mẹ!

– Con phải hứa không có cảnh này tái diễn, nếu không mẹ sẽ đuổi việc cô ta . Mẹ để yên cho cô ta làm việc là mẹ quá tốt rồi .

Thái Hiền thở nhẹ:

– Cảm ơn mẹ đã để cho Thu ở làm việc . Cô ấy làm việc rất siêng năng cần mẫn .

– Và quá đẹp nữa phải không ?

Thái Hiền cười ngượng ngáp . Bà Thái Hoàn gật đầu:

– Mẹ biết tại sao con yêu cô gái này mà không yêu Kiều Hoa . Con đã nói hôn nhân là do con tự chọn, mẹ không ép con, nhưng phải 2 năm nữa .

Thái Hiền vui mừng:

– Con và Thu đợi được . Cô ấy sẽ đi học bỏ túc để sau đó thi vào đại học .
Mẹ tin đi, Thu sẽ không để mẹ thất vọng đâu .

Cứ nhìn cách của con trai là bà biết không dễ gì bắt Thái Hiền bỏ cô gái kia, nếu bà làm căng, sợ dây tình cảm của 2 mẹ con chắc chắn sẽ đứt . Nước chảy đá phải mòn, 1 ngày nào đó Thái Hiền sẽ nhận ra cô gái đó chỉ là 1 cái thùng rỗng, được phủ bên ngoài bởi 1 lớp sơn đẹp đẽ .

o O o

Vừa đi qua dãy hành lang khoa nội, bất ngờ Kiều My lại gặp Quốc Dũng . Anh chào cô trước, không nói lời nào rồi quẹo vào căn phòng số 7 .

Kiều My bước theo, cô nhìn vào trong, Quốc Dũng đang đỡ mẹ của anh dậy

. Chẳng lẽ bỏ đi luôn, Kiều My đành bước vào:

– Sao bác phải nhập viện vậy, anh Dũng ?

Vừa hỏi Kiều My vừa lật tờ giấy gắn trên đầu giường xem . "Nhập viện đêm qua, huyết áp trên 17".

Cô thân mật:

– Bác nghe khỏe chút nào chưa ?

Quốc Dũng hơi bất ngờ, không ngờ Kiều My quan tâm đến mẹ mình . Vì lương tâm của 1 vị bác sĩ hay là gì đây ? Dù sao cách cư xử này của cô, cho anh cảm giác xúc động .

Anh gật đầu thay lời cho mẹ:

– Mẹ tôi có vẻ khỏe lại rồi, có điều vẫn còn đau đầu .

– Anh để bác nằm xuống, tôi khám lại cho .

– Vâng!

Kiều My lấy ống nghe khám, cô khám cẩn thận .

– Để tôi xem lại hồ sơ bệnh án, sau đó tôi sẽ cho toa anh mua thuốc .

– Cảm ơn bác sĩ .

Quốc Dũng gọi cô là bác sĩ, có vẻ anh phân định rạch ròi ranh giới giữa anh và cô . Nhìn anh lúc này, Kiều My không dám nghĩ đó là người đàn ông lãng mạn tặng hoa cho cô 28 ngày qua .

– Anh Dũng! Bác khỏe chưa ?

Cô gái trẻ đi nhanh vào phòng với giỏ trái cây trên tay . Quốc Dũng gật khẽ:

– Mẹ anh khỏe rồi . Đây là bác sĩ chữa bệnh cho mẹ anh .

Kiều My chào cô gái . Ra đến cửa, cô chợt nghe lời nũng nịu của cô gái:

– Sao anh chẳng gọi điện thoại cho em ? Ghét!

Có 1 chút gì đó nghèn nghẹn ở cổ Kiều My, cô không hiểu mình ra sao nữa . Cô đang nghĩ nhiều về anh, cứ mỗi lần nhắm mắt lại là dường như cô lại thấy anh . Cái dáng vẻ buồn buồn ấy . Minh sao thế ? Tại sao cứ nghĩ về người ta, 1 kẻ từng bị cô làm tổn thương ? Nếu là cô, chắc chắn cũng khó quên được lời nói hôm ấy, như những cái tát vào mặt .

Buổi chiều vào ca trực, khi Kiều My đi qua dãy hành lang, cô gặp Thái Hiền và 1 cô gái . Có lẽ là Hoài Thu . Cô ta ăn mặc đơn giản, nhưng vẫn không giảm đi chút nào sắc đẹp của cô . Nước da trắng mịn màng, đôi mắt bồ câu to đen .

Như thế này, chắc chắn là Kiều Hoa không thể nào địch lại, Kiều My nghĩ thầm: "Trông cô ta xinh và thơ ngây đến thế, chính cô cũng có tình cảm, huống hồ gì Thái Hiền".

Thái Hiền gật đầu chào Kiều My . Cô mỉm cười:

– Hoài Thu phải không ?

Thu "dạ" khẽ 1 tiếng, búng tên "BS Kiều My" và gương mặt hao giống Kiều Hoa cho cô hiểu, kẻ trước mặt mình là ai .

Thái Hiền nắm tay Thu, như để khẳng định với Kiều My, anh cười nhẹ:

– Là cô ấy . Thôi, chúng tôi đi thăm mẹ anh Dũng .

– Vâng!

Chưa đi, Kiều My đứng nhìn theo họ thật xúng đỗi . Nếu cô là Kiều Hoa, cô sẽ không chen vào họ . Nhưng đã là tình yêu, mấy ai nhường ai . Tình yêu không trọn vẹn sẽ làm cho người ta nhớ mãi và yêu mãi .

Buổi chiều, màu trời đang thật đẹp, đẹp cho những đôi tình nhân bên nhau và đang yêu nhau . Kiều My chợt nghe mình cô đơn, và khao khát "1 ai đó" bên cô .

o O o

Quốc Dũng ngồi bất động trong bóng tối . Quanh anh thật vắng lặng . Từng câu nói của Kiều My buổi sáng hôm ấy, sao cứ văng bên tai anh, đau nhói cả tim .

"Anh xem đến hình thể anh cũng kém tôi . Thôi nhé, anh đừng tặng hoa cho tôi nữa, tôi sẽ buồn cười đến vỡ mật . Tôi không muốn bị người ta nói: "ví dầu chồng thấp vợ cao ..."

Những câu nói xúc xiểm thật tàn nhẫn . Cũng đáng kiếp cho anh, yêu người ta và nhìn thấy người ta thì anh không còn là anh nữa . Đây đâu phải là lần đầu tiên anh bị từ chối .

Quốc Dũng nhắm nghiền mắt lại để nghe trái tim mình quặn lại đau đớn, xót xa .

– Anh Dũng!

Tiếng gọi thật khẽ, nhưng đủ cho Dũng nghe thấy . Anh mở bừng mắt ra, và vụt ngồi thẳng người . Không ngờ là cô ta . Cô ta muốn gì nữa, hay là mẹ anh ...

Người lạnh toát, Quốc Dũng bật dậy:

– Mẹ tôi làm sao à ?

– Không . Bác đang ngủ .

Quốc Dũng lạnh nhạt:

– Vậy bác sĩ tìm tôi có chuyện gì vậy ?

– Anh giận tôi phải không ? Hôm đó, quả tình tôi không nên nói như thế với anh . Tôi xin lỗi .

– Chuyện hôm ấy ... tôi quên rồi .

Quốc Dũng cười nhẹ . Anh nói dối . Tại sao quên, anh nhớ rõ, rất rõ từng lời nói tàn nhẫn kia, vậy mà bây giờ trước mặt cô, anh lại nói đã quên . Đồ xảo trá, ngụy ngôn!

Ánh đèn trên cao rọi sáng, nhưng không đủ cho Kiều My nhận ra lời nói của Quốc Dũng dối trá . Cô lại thấy nhẹ người, khi nhìn thấy nụ cười trên môi anh .

Cô nói khẽ:

– Ngày mai bác gái có thể xuất viện về nhà được rồi đó anh .

– Vậy à ? Rất cảm ơn bác sĩ đã chăm sóc mẹ tôi .

– Có gì đâu, nhiệm vụ của tôi mà . À! Anh và anh Thái Hiền chắc là rất thân nhau ?

– Ồ, bạn nói khổ từ nhỏ, lớn lên mỗi đứa 1 chí hướng . Nó học kinh tế, còn

tôi lại học luật rồi bắt chước người ta làm phóng viên .

– Anh viết báo à ?

– Phải! Các bài phóng sự và đi lấy tin tức cho báo thôi .

– Chắc là thú vị lắm!

– Cũng có, đôi khi cũng vất vả gian nan . Cuộc sống mà .

Kiều My thành thật:

– Tôi cũng vậy . Hồi còn nhỏ tôi sợ máu lắm, nhưng không hiểu sau khi lớn lên lại chọn ngành y nữa .

Cách nói chuyện của Kiều My bây giờ hoàn toàn cởi mở, chứ không cao ngạo như buổi sáng ấy chột lại làm cho trái tim Dũng xôn xao . Anh nhìn đắm đắm gương mặt cô dưới ánh đèn trong vườn hoa bệnh viện, từng đường nét thương nhớ rõ nét hơn .

Thật sự anh muốn dang cánh tay ra ôm lấy cô, nhưng đôi tay của anh bướng bỉnh nằm im . Hãy nằm yên đó, nếu không muốn bị tổn thương lần nữa .

1 sự im lặng tẻ nhạt, Kiều My đành phải tan sự im lặng . Đã đến lúc cô phải quay về với bốn phận của mình .

– Thôi, không làm phiền anh nữa, tôi phải về phòng trực đây .

Cô quay lưng, thầm cầu mong anh giữ cô lại, dù chỉ là 1 lời nói khách sáo .
Nhưng tuyệt nhiên không, anh im lặng đốt điếu thuốc . Mùi thuốc lá thoảng nồng .

Kiều My bước mau, cô nghe tiếng mình thở dài đầy khắc khoải .

o O o

Cộc ... cộc ... Kiều Hoa lười biếng trở mình . 10 giờ sáng, cô chưa muốn rời "cung cấm" của mình . Để làm gì ? Khi Thái Hiền không còn là của riêng cô, trái tim anh đã hướng về 1 người con gái khác .

– Ai đó ? Vào đi!

Kiều My đẩy cửa bước vào, cô mỉm cười với em gái:

– Hư thế! Giờ này mà còn ngủ à ?

– Em dậy sớm có làm gì đâu . Đến công ty phụ ba hả ? Chán phèo!

Kiều My ngồi xuống cạnh Kiều Hoa:

– Hôm qua chị gặp anh Thái Hiền vào bệnh viện thăm mẹ anh Dũng .

Kiều Hoa ngồi ngay dậy:

– Anh có nói gì với chị không ?

– Không . Cô Hoài Thu đẹp chứ Hoa .

Hoài Thu! Kiều Hoa nghiêng răng . Cô thua rồi, bao giờ Thái Hiền và cô ta cũng như chim liền cánh . Còn bà Thái Hoàn, xem về bà ta chịu thua đứa con trai độc nhất của mình . Cô phải làm gì đây ?

– Chị thấy cô ta đẹp à ?

– Rất đẹp! Chừng như 17, 18 là cùng, trông thật ngây thơ .

Kiều Hoa quắc mắt:

– Chị làm rồi! Cô ta là con cáo già sắp nuốt chửng anh Thái Hiền . Anh ấy và cả mẹ anh ấy đều không còn nhớ đến em .

Đôi mắt Kiều Hoa long lên, trông sắc và dữ quá . Kiều My nhăn mặt:

– Em cần gì đến họ, xinh xắn có học và có tiền như em, có khối kẻ đeo theo em .

– Nhưng em lại chỉ yêu mình anh ấy thôi, chị rõ điều này chứ ?

Kiều Hoa nhắm mắt để cho 1 dòng nước mắt trào ra:

– Khi chị đã yêu ai rồi, chị có thể nào dễ dàng quên người ta không ? Em

không thể nào quên anh ấy được .

Kiều My sững người, dòng nước mắt đau khổ ấy làm cho cô nao nao . Cô ôm em gái vào lòng:

– Bình tĩnh đi Hoa!

– Em phải giành anh Thái Hiền lại . Anh ấy phải là của em .

– Nhưng ... có thể anh ấy không yêu em, em giành giật để làm gì ?

– Không ăn được, em cũng đập đồ .

– Đừng như vậy mà Hoa!

Lời khuyên không có tác dụng nào cả, khi mà trái tim Kiều Hoa đầy ghen tuông . Cô nhớ bàn tay mình nóng rát khi tát tai, nhớ thằng nhỏ dơ bẩn ấy, cả gan vịn vẹo tay cô . Nó sẽ biết tay cô .

Lau nước mắt cho Hoa, Kiều My vỗ về như dỗ đứa bé . Cô liên tưởng đến Quốc Dũng và buổi tối ở cổng bệnh viện .

Lẽ nào cô đã yêu anh rồi sao, kẻ cô từng xúc xiêm với lời lẽ cao ngạo tàn nhẫn ?

o O o

Hoài Thu cầm cúi đạp xe . Buổi học hôm nay tan muộn hơn mọi hôm 15 phút, vì buổi thảo luận quá sôi nổi . Nếu hôm nay Thái Hiền không đi công tác, có lẽ anh đợi cô đến mãi cả chân luôn .

Queo xuống đường bờ sông để về nhà, Hoài Thu có hơi lo, phải chờ ban chiều cô bảo thằng Nhí đi đón . Thôi kệ, còn khoảng 200 thước nữa là về đến nhà rồi .

1 bóng đen băng qua đường làm cô Hoài Thu giật mình, vội bóp thắng xe lại . Không phải là 1 đứa mà đến 5 đứa, trạc tuổi thằng Nhí và lớn hơn thằng Nhí đứng dàn hết cả con đường hẹp, ngăn Hoài Thu lại .

Cô cau mày:

– Các anh làm gì vậy ? Làm ơn tránh qua cho tôi đi!

2 tên đứng 2 bên, nắm ghi-đông xe đạp của Thu lại, 1 thằng áp sát mặt nó vào mặt cô, miệng cười nham nhở:

– Đẹp thật!

Thu sợ hãi co người lại:

– Mấy anh làm gì vậy ? Tôi la lên bây giờ . Bớ người ta ...

1 cái tát như trời giáng xuống miệng Thu . Máu miệng cô tứa ra . Thu choáng váng, cô có cảm giác như hàm răng mình bị gãy vụn vậy . Cô ôm

mặt run rẩy:

– Đứng ... đứng ... tôi lạy mấy anh .

– Xuống xe!

1 đứa quát khê và thô bạo lôi thu xuống xe, chiếc xe bị ngã chổng gọng . Thu cố giãy giụa chống trả, mồm cô bị bịt chặt lại, 4 tên lôi tuột cô xuống ven sông, 1 tên sau cùng dắt xe đạp chạy theo . Thu chết điếng, cố vùng vẫy chống trả dữ dội . Tiếc rằng cô chẳng làm được gì cả, giống như châu chấu đá xe .

Xuống đến đám cỏ cao, bọn chúng đẩy cô ngã xuống . Thu bật dậy để chạy . Nhanh như cắt, 2 tên giữ ở chân, 2 tên giữ 2 tay cô cứng ngắt . Tên sau cùng, ném bỏ cái xe, hấn đi lại nhìn Thu ngạo nghễ:

– Trước khi "làm thịt" mày, tao cho mày biết, người ta muốn bọn tao đó . Tụi tao 5 thằng lặn, biết điều thì ngoan ngoãn đừng có chống cự lại, không thoát đâu .

Thu khóc òa:

– Tôi lạy mấy anh, xin tha giùm cho tôi . Tôi lạy mấy anh ...

– Không được . Phải chi mày xấu 1 chút .

Hắn cởi phăng cái áo ném xuống đất, rồi đến cái quần ngoài ... Hắn làm lì

tiến đến và thụp người xuống xé toạc chiếc áo của Thu .

Cô thét lên kinh hoàng, tiếng hét ú ớ trong bàn tay bọn côn đồ .

Hoài Thu chống cự tuyệt vọng, 2 tay và 2 chân cô bị giữ chặt . 8 con mắt của 4 tên đệ tử căng ra nhìn ... rồi tên thứ 2, tên thứ 3 .. và tên cuối cùng ...

Hoài Thu gọi tên Thái Hiền, gọi mẹ trong cơn tuyệt vọng, cô hiểu rằng tất cả đã hết, dù là chút ánh sáng nhỏ nhoi cuối con đường hầm . Rồi cô ngất đi ...

Không biết là bao lâu cô tỉnh dậy giữa những nhóp nhúa bản thủ và đau đớn, lạnh buốt . Hoài Thu khóc thật lâu, rồi cố gắng tìm quần áo .

Phải nói là cô vừa đi vừa lê trên mặt đường . Và không hiểu bằng sức mạnh phi thường nào, cô về đến nhà .

Bà Cần đang lo lắng đứng trước cửa nhà đón con gái . Vừa thấy cái vóc dáng nhỏ nhắn quen thuộc, chị vội lao lại, chỉ kịp đỡ con gái, nó mềm nhũn ngã vào lòng chị .

– Má ơi!

Thân hình tôi tả bê bết máu, chị kêu lên hãi hùng:

– Sao thế này hả Thu ?

Chỉ có im lặng . Hoài Thu ngất đi tự bao giờ .

o O o

– Thằng nào ? Thằng khốn kiếp nào cưỡng bức chị ?

Thằng Nhí gào lên như con hổ dữ bị thương . Không có câu trả lời, chỉ có tiếng khóc nức nhen của Hoài Thu . Mặt mũi tay chân và người của Hoài Thu đều bị xây xát rớm máu . Những cái đau đó, có thấm vào đâu với việc bị làm nhục .

Hoài Thu vẫn chưa nói với thằng Nhí trước khi làm nhục cô, tên đàn anh nói cho biết, có người muốn hãm . Là ai ? Tại sao họ muốn hại cô ? Là mẹ của Thái Hiền hay Kiều Hoa ?

Hoài Thu nằm bẹp dí, phút giây này, cô muốn được chết hơn là sống . Bà Cằn lau nước mắt, nói với Nhí:

– Con làm dữ thì có ích gì, chị Hai của con cũng bị người ta làm nhục .

2 bàn tay nắm chặt lại, thằng Nhí chột quay phắt lại:

– Con biết là ai hại chị Hai rồi . Cái con nhỏ hôm đó bạt tai chị .

Bà Cằn ngó người ra, chưa kịp hiểu chuyện gì . Thằng Nhí rít lên:

– Em giết nó . Đồ khốn nạn!

Nó xông vào bếp chụp con dao, bà Cần hốt hoảng hồn ôm chặt con trai lại khóc òa:

– Con không được làm vậy, ở tù đó Nhí .

– Tụi nó 5 thằng cưỡng bức chị Hai thì không sao à ? Con bắt con quỷ cái đó trước .

Thằng Nhí lồng lên:

– Mẹ buông con ra!

– Nhí ơi! Mẹ lạy con ... Mẹ lạy con Nhí ơi .

Bà Cần khóc òa, trong lúc 3 đứa trẻ đứng nép vào 1 góc, khóc meo meo .
Mới hôm nào vui vẻ trong căn nhà mới, không phải sống chui rúc trên con đò rách tả tơi, nhưng ngày ấy chưa bao giờ lộn xộn và phải khóc như thế này .

Thái Hiền đến giữa lúc hoảng loạn ấy . Từ ngoài đường, anh đã nghe tiếng khóc, nên vội chạy vào . Nhìn thấy Thái Hiền, bà Cần mừng rỡ meo meo:

– Thái Hiền! Cháu khuyên giúp thằng Nhí nhà dì .

Giận dữ, thằng Nhí chém mạnh lên cây cột . Phập! Con dao ghim vào cây cột rung rinh cả căn nhà .

Nó hét lên:

– Anh nói đi! Ai đã hại chị em ra nông nỗi này, hả ? Tại sao lại ngần không cho em chém nó ?

Hiền ngơ ngác nhìn . Trên chiếc giường gỗ còn mới, 1 đồng mền thu lu, cái mền rung theo từng tiếng khóc .

– Chuyện gì vậy, thưa dì ?

Bà Cằn lắc đầu . Chuyện xảy ra cho Thu, bà biết có liên quan đến Thái Hiền . Phải chi bà cứ theo câu tục ngữ "gối rơm theo phận gối rơm" mà sống thì Thu đâu xảy ra chuyện gì . Bây giờ thì hết tất cả rồi . Con người cư xử với con người tàn nhẫn .

Bà ôm mặt khóc nức lên chạy xuống bếp, 3 đứa trẻ chạy theo, chỉ có thằng Nhí, nó đi thẳng xuống cầu ván bờ sông, ngồi lặng như hóa đá .

Thái Hiền bước lại, anh đưa tay gỡ cái mền, nhưng Thu ghì chặt lại, cô nói qua tiếng khóc .

– Anh đi đi, đừng ở đây . Đi đi!

Thái Hiền cương quyết tước cái mền trùm trên người Thu, anh giật mạnh ra . Thu vội đưa 2 tay bịt mắt, đầu tóc cô rối bù .

– Nói cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra đi Thu . Sáng nay vào công ty

không thấy em nên anh đến đây . Nói cho anh nghe đi!

Gỡ bàn tay bung mặt cô, Thái Hiền bàng hoàng . Mặt cô đầy vết trầy, 1 bên má sưng lên, cổ tay và cổ chân bầm tím . Anh ôm chầm lấy cô:

– Chuyện gì xảy ra vậy ? Em nói đi!

Thằng Cò len lại hỏi:

– Anh Hiền ơi! Cường bức là gì vậy ?

Như sấm nổ bên tai, Thái Hiền đứng chết điếng . Rồi sực tỉnh, anh lắc mạnh vai cô:

– Em nói đi, chuyện gì vậy ?

– Anh về đi, xin đừng hỏi em gì cả . Em lạy anh ...

Bà Cầm lau nước mắt bước ra:

– Đêm qua, Thái Hiền về khuya, bị 5 tên côn đồ cường bức, gần đến sáng mới bò về nhà nôi . Dì chết mất Hiền ơi ...

Tại sao như vậy ? Hiền dấm mạnh tay lên cái bàn đá, anh có nghe đau gì đâu, ngoài 1 cảm giác bàng hoàng đến tê điếng mọi cảm giác .

Sụp xuống bên Thu, anh ôm cô vào lòng, nước mắt của anh và nước mắt của

Thu chan hòa nhau ...

Thật lâu . Tất cả im ắng . Chị Cầm kéo mấy đứa trẻ xuống con đò cũ, cùng ngồi hết ở đó, trả lại không gian im vắng cho đôi tình nhân .

Thu gỡ tay Thái Hiền ra, cô rửa mặt, từng bước đi loạng choạng như sắp sàng ngã . Anh xót xa đỡ qua người cô:

– Bọn đó nói với em là người ta thuê chúng à ?

– Dạ .

Thái Hiền nghiêng đôi hàm răng lại tưởng như vỡ nát . Con giận sục sôi trong lòng anh . Ác độc quá! Hoài Thu của anh ngây thơ trong trắng đáng yêu biết chừng nào, vậy mà chúng nỡ đối xử với cô như vậy .

– Anh Hiền! Em không muốn làm lớn chuyện đâu anh, má em sẽ nhục nhã đến chết mất . Còn anh ...

– Anh sẽ lôi bọn chúng ra trước pháp luật, bắt chúng phải trả giá, chịu sự trừng phạt của luật pháp .

Thu đau đớn:

– Ích lợi gì hả anh ? Cuộc đời em xem như hết rồi . Anh hãy xa em đi, đừng đi gặp em nữa, hãy để em sống với cuộc đời của em như trước đây .

Thái Hiền siết mạnh Thu vào ngực mình:

– Làm sao anh có thể xa em cho được . Anh từng nói với em, anh yêu em hơn tất cả mọi thứ trên đời, không có báu vật nào sánh bằng em . Sẽ không bao giờ chúng mình xa nhau cả, Thu ạ .

Thu khóc ngất . Tâm hồn cô chưa xót lẫn đau đớn . Mãi mãi cô không bao giờ quên những gì xảy ra trong đêm qua, điều kinh hoàng ấy ghi sâu vào tẩm khâm của cô, như 1 ấn tượng không bao giờ nhạt phai .

o O o

Kính coong ... Kính coong ...

Cái kiêu nhún chuông nóng nảy ấy, cho Kiều Hoa hiểu chuyện gì xảy ra . Cô đã chuẩn bị cho mình 1 tâm lý chới bay biến tất cả . Thái Hiền lấy bằng có nào để buộc tội cô chứ ? Cô đã cảnh cáo, vậy mà Hoài Thu vẫn cứ giữ mối quan hệ với anh, cô trừng phạt Hoài Thu đó .

Để cho con Sáu mở cửa, Kiều Hoa ngồi vắt chéo 2 chân lên nhau tỉnh bơ bóc từng trái nho cho vào miệng .

Thái Hiền xông vào như cơn lốc . Kiều Hoa vờ bật dậy mừng rỡ:

– Anh Hiền!

Cô sà lại ôm cánh tay anh, Thái Hiền giận dữ gạt mạnh ra, cái gạt mạnh đến

độ Kiều Hoa chơi với phải chụp vào thành ghế mới trụ lại được .

Cô tròn mắt:

– Cái gì vậy anh Hiền ?

– Cô còn hỏi tôi là cái gì à ? Tôi hỏi cô, tại sao cô lại làm như vậy ?

Kiều Hoa la lên:

– Làm như vậy là làm cái gì ?

– Cô không biết hay là giả vờ không biết vậy ? Cô mượn 5 tên du đảng đêm qua đón đường làm nhục Hoài Thu ?

– Anh ... Anh ... nói ... 5 tên du đảng ... làm nhục Hoài Thu ?

Kiều Hoa quả là 1 kịch sĩ đại tài, cô trở nên cà lăm, rồi bật khóc ngon lành:

– Rồi anh nghĩ là em ? Trong mắt anh, em tệ và xấu xa như vậy sao ?

Kiều Hoa khóc nức lên như oan ức:

– Em biết là anh không yêu em . Em nhìn nhận hôm đó em có nóng giận quá, đánh cô ta 1 bạt tai, nhưng mà thằng em côn đồ của cô ta bẻ tay em muốn gãy luôn . Sao anh không nghĩ, bạn bè của thằng côn đồ đó bị nó chơi khăm cái gì đó nên hại chị nó ?

Thái Hiền trở nên hoang mang, tuy nhiên anh lắc đầu ngay:

– Không thể nào . Mẹ cô ấy dạy con rất nghiêm, giấy rách phải giữ lấy lề .

Kiều Hoa châm biếm:

– Nếu giấy rách phải giữ lấy lề, cô ta không mới quen đã nhận nhiều tiền của anh, nào cất nhà mua sắm rồi mua xe đi học .

Thái Hiền nghiêm mặt:

– 1 căn nhà mái tole, cột bằng cây tạp, rồi chiếc xe đạp mini, em cho là nhiều sao ?

– Thì em chỉ nói cho anh biết thôi, họ từ cái nghèo được anh giúp đỡ nên huênh hoang, người ta ghét hại lại thôi .

Trên đường đến đây, Thái Hiền tưởng chừng mình có thể bóp chết tươi Kiều Hoa, khi gặp cô lúc này, anh trở nên hoang mang . Lời lẽ cùng nét mặt của Kiều Hoa hoàn toàn thành thật, anh nghĩ sai về cô rồi sao ?

Buông xuôi tay, anh nhìn Kiều Hoa đắm đắm . Cô gạt nước mắt nhìn lại anh .

– Anh thử suy nghĩ lại xem, em yêu anh thật đó, nhưng giành anh bằng kiểu không đẹp này, em không làm đâu .

Chậm chạp quay lưng, Thái Hiền đi như người mất hồn . Kiều Hoa đuổi theo:

– Anh tính sao, anh Thái Hiền ?

– Hoài Thu xấu hổ không cho anh đi tố cáo với chính quyền . Còn anh, anh tức lắm, phải trừng trị bọn khốn nạn ấy .

Kiều Hoa vờ an ủi:

– Hoài Thu nói đúng đó anh, trừng phạt bọn xấu đó, việc cũng đã xảy ra, cô ấy còn dám nhìn ai .

– Em vào nhà đi, anh về .

– Muốn làm chuyện gì cũng nên suy nghĩ chín chắn .

Thái Hiền có nghe gì đâu . Tâm hồn anh tràn đầy đau đớn lẫn phần nộ .

Hoài Thu lánh mặt anh, cô không chịu cho anh gặp nữa . Còn anh, muốn vượt qua cú sốc này không phải dễ dàng .

o O o

Kiều Hoa phân khởi vung 2 nắm tay vào khoảng không .

– Tao cho mày chết . 2 người dám xem thường con nhỏ này hả ? Thử xem có còn với nhau không ?

Vung nắm tay thứ 2, Kiều Hoa suýt đâm vào mặt Kiều My, cô hoảng hồn nhảy ra xa .

– Chị! Làm cái gì mà ở sau lưng người ta như ma vậy hả ?

Ánh mắt Kiều My sáng quắc:

– Em sợ vì chị biết bí mật của em à ?

Kiều Hoa hơi nao núng, tuy nhiên cô cứng cỏi lại ngay:

– Bí mật gì chứ ?

– Em rõ hơn chị mà .

Kiều Hoa quay mặt đi:

– Em chẳng biết gì cả .

Nắm vai Kiều Hoa và bắt em gái phải đối diện với mình, Kiều My nghiêm khắc:

– Em có biết, lời lẽ của em lúc nãy cho chị biết, chính em đã thuê bọn du đảng cưỡng bức Hoài Thu .

Kiều Hoa há hốc mồm, cô rùng mình sợ hãi, không ngờ Kiều My đã biết .
Qua phút sợ hãi, cô hất mặt:

– Phải . Em làm đó, rồi sao ?

– Sao em gan dữ vậy Kiều Hoa ? Em có biết là nếu người ta điều tra ra, em sẽ bị tù không ?

Kiều Hoa cắn mạnh môi:

– Tụi kia không bao giờ nói ra, nó đâu có điên . Còn chị, chẳng lẽ chị tố cáo cho em ở tù à ? Chị tố cáo đi, danh dự mà mình sẽ tiêu tan .

– Em biết vậy sao em còn làm, Hoa ?

– Chị có làm như vậy, họ mới bỏ nhau .

– Và em nghĩ anh Hiền sẽ về với em à ?

– Ừ .

Kiều My lắc đầu . Cô thật sự ghê tởm cho lòng dạ ác độc của em gái mình .
Vùi dập cuộc đời 1 cô gái ngây thơ trong trắng . Tàn nhẫn quá!

Im lặng thì lương tâm cô cắn rứt, mà đưa mọi chuyện ra ... Kiều Hoa chắc chắn bị tù, danh dự gia đình cô, và cả cô nữa, trong phút chốc rơi tõm xuống

vững bùn đen .

– Chị My! Chị không nói ra chứ ? Em xin chị .

– Em tránh xa chị đi, chị ghê tởm em . Nếu như em cũng bị như Hoài Thu, em sẽ sống như thế nào đây ?

Kiều My đẩy mạnh em gái bỏ đi, mặc cho Kiều Hoa tần ngần nhìn theo và chột sọ hãi cho hành động vô nhân đạo của mình .

o O o

Bóng chiều phủ trùm lên vạn vật, 1 tia nắng cuối cùng rơi sót lại cũng tắt ngấm . Bà Cầm đi xuống mé sông, Hoài Thu đang dầm mình dưới đó . Chị rơi nước mắt:

– Con đi lên đi Thu, con tự hành hạ mình thì ích gì chứ ?

Hoài Thu nghẹn ngào:

– Mẹ hãy mặc kệ con đi!

– Mẹ là mẹ của con, làm sao mẹ mặc kệ con cho được .

Bà lội xuống sông, ôm chặt qua người con gái, van lơn:

– Lên đi con! Mẹ van con, con đau khổ mẹ biết, nhưng con hãy nghĩ đến các

em con, và mẹ nữa ... Mẹ chịu không nổi trước sự đau đớn của con .

Hoài Thu khóc òa, con để mẹ dìu mình vào, và leo lên cầu ván mà ngồi .

Bà Cằn vuốt mái tóc ướt nước của con:

– Con không đi làm ở công ty của Thái Hiền cũng được, nhưng mà con không thể bỏ học . Con ra chợ phụ mẹ bán buổi sáng, chiều ở nhà, tối đi học .

Hoài Thu ngả vào lòng mẹ nức nở .

– Mẹ ơi! Con yêu anh Hiền, tuy nhiên con cũng không thể nào xem như không có chuyện gì xảy ra . Con không muốn gặp anh ấy .

– Mẹ biết mấy ngày nay con không cho cậu ấy gặp, cậu cứ ở trước nhà, có dám nói gì đâu . Thôi, về nhà đi con, mặc quần áo ướt lâu, sẽ bị cảm lạnh đó .

Thu đứng lên, cô đi trong vòng tay mẹ, 1 chút ấm áp dâng lên trong tâm hồn tràn ngập đau thương của cô . Cuộc tình của cô vừa chớm nở tươi đẹp biết bao giờ đây nhanh chóng lụi tàn như hoa phù dung .

Vừa qua khỏi cây cầu, Hoài Thu đứng lại, vì Thái Hiền đang đứng đợi cô, anh nhìn cô u uất . Hoài Thu nhìn lại anh rồi đi luôn vào nhà .

Thay bộ quần áo khô, chải mái tóc lại cho gọn . Định cho mình 1 thái độ,

nên Hoài Thu vén màn bước ra .

Đang ngồi trên ghế, Thái Hiền đứng dậy .

– Anh có mua sữa và trái cây cho em . Em nhớ uống sữa, trông em phờ phạc hốc hác lắm .

Hoài Thu lại muốn khóc . Anh vẫn yêu thương và ân cần với cô . Cô không thể nhận mãi ân tình này . Xác thân này dơ bẩn rồi .

– Anh ngồi xuống ghế đi . Cám ơn anh mua quà cho em, sau này đừng mua nữa nghen anh .

– Đừng từ chối anh mà Thu . Em hãy xem như không có chuyện gì xảy ra cả .

Nước mắt Thu trào ra:

– Làm sao xem như không có chuyện gì xảy ra hả anh, khi mà điều ghê tởm ấy ăn sâu vào máu thịt của em . Em dầm mình dưới sông thật lâu, hy vọng tẩy xóa hết, nhưng vừa ngoi lên, cái cảm giác ghê gớm ấy lại có ...

– Quên đi em!

Anh nắm tay cô và kéo nhẹ cô vào ngực mình .

– Hãy quên tất cả đi em! Em không đến công ty làm việc nữa cũng được .

Điều duy nhất anh xin em là đừng ngoảnh mặt xa lạ với anh .

Thu khóc trong vòng tay Thái Hiền . Ân tình của anh đầy quá, làm sao chối bỏ được . Mất anh, chắc chắn tâm hồn rơi vào nỗi bi thương đến tận cùng .

Anh nâng gương mặt cô lên, hôn lên những giọt lệ trong suốt .

o O o

Mãi suy nghĩ chuyện của Kiều Hoa, Kiều My tông vào chiếc xe phía trước .
Cô loạng choạng ngã, chiếc xe Wave ngã đổ theo .

– Ái da ...

Kiều My nhăn nhó, cô chưa kịp đứng lên thì 1 cánh tay rắn chắc và mạnh mẽ đã nâng cô lên .

– Cô có sao không ?

– Quốc Dũng!

Đau chết đi được, Kiều My cố gắng đứng dậy . Quốc Dũng dựng xe của Kiều My vào sát lề, anh lo lắng quay lại:

– Đau lắm à ? Hay để tôi đưa cô đến bệnh viện ?

Kiều My lắc đầu:

– Thôi, không cần đâu . Anh coi giùm tôi xem chiếc xe có bị gì không ? Tôi chỉ bị đau 1 chút thôi .

Quốc Dũng xem xét, rồi để cho máy nổ .

– Không hề hấn gì cả . Lo là lo cho cô nè . Về được không, hay tôi đưa Kiều My về nhé ?

– Nhưng còn xe của anh ?

– Tôi gọi lại đây, không sao đâu .

Anh dìu cô lại xe, và ngồi lên nỏ máy, Kiều My khép nép ngồi phía sau .

– Cô ngồi cẩn thận nhé!

Quốc Dũng chạy xe chậm chậm . Kiều My cố giữ 1 khoảng cách với Quốc Dũng . Xe chạy 1 lúc người cô cũng gần sát anh . 2 người không ai nói với ai lời nào, cho đến lúc đến nhà Kiều My . Anh giúp cô bấm chuông gọi người nhà mở cửa .

– Cảm ơn anh, anh Dũng .

– Không có gì .

Cửa mở, có Kiều Hoa nên Quốc Dũng chỉ đẩy xe và giúp cô .

– Chị My của em bị ngã xe, sẵn sóc vết thương cho cô ấy .

– Dạ .

Chỉ như vậy thôi, anh gật đầu chào cô và đi luôn ra đường . Kiều My gọi lại:

– Anh Dũng! Vào nhà uống ly nước đã .

Quốc Dũng từ chối:

– Thôi, tôi còn phải trở lại chỗ lúc này để lấy xe . Tôi đang đi lấy tin .

– Vậy thì cảm ơn anh .

Thái độ của anh dừng dưng lạnh nhạt quá, chợt nhớ làm Kiều My buồn và hụt hẫng . Cô khao khát 1 ánh mắt dịu dàng, sao bây giờ chỉ nhìn thẳng lạnh lùng .

– Chị My! Em dìu chị vào trong, chân chị rướm máu nè .

– Ủ, em để chị ngồi xuống, xong rồi lấy oxy già và bông băng cho chị .

Kiều Hoa nhả oxy già lên vết thương cho Kiều My:

– Có rát lắm không chị ?

Kiều My có nghe đâu, cô đang thả hồn mộng mơ . Nhớ lúc Dũng nâng cô lên, cô cảm nhận được 1 sức mạnh che chở cho mình .

Sao mình cứ nghĩ đến người ta nhiều như thế ? Yêu rồi chẳng ? Quốc Dũng thấp hơn mày đến năm bảy phân lận My . Gia thế anh ta lại cũng chẳng bằng mày . Anh ta chỉ là 1 gã ký giả quèn . Nhưng rồi như có tiếng nói phản đối lại .

"Thấp hơn 5 phân thì đã sao ? Anh cũng có học và quan trọng là người ta yêu và quan tâm đến mi . Như Kiều Hoa đó, Thái Hiền hoàn hảo đó và anh ta đi tìm cái đẹp ?"

– Chị My!

Kiều Hoa dán lại miếng băng cá nhân lên vết thương cho Kiều My .

– Chị nghĩ gì vậy ?

Kiều My mở bừng mắt ra:

– Có nghĩ gì đâu! À! Còn vụ của em sao rồi ?

Kiều Hoa sầm mặt, cô hậm hực:

– Em không hiểu anh Thái Hiền ra sao nữa . Con nhỏ đó bị như vậy mà anh vẫn đến với nó .

Kiều My cắn nhẹ môi:

– Đôi khi vì quá yêu nhau và cần nhau, người ta bỏ qua tất cả, và lại đâu phải lỗi của Hoài Thu .

Mắt Kiều Hoa ánh lên trong tia lửa giận dữ . Cô sẽ không chịu thua đâu .

– Hoa này! Em tha cho họ đi, đừng gây ra chuyện gì nữa . Người ta nói "ác lai thì ác báo" đó .

Kiều Hoa cau mày:

– Chị muốn em như vậy lắm sao ?

– Dĩ nhiên là chị không muốn . Hãy ăn ở hiền lành đi em! Đâu phải chỉ có mình Thái Hiền, như anh Quốc Dũng đó, cũng ... được chứ .

– Em không thích anh Dũng .

Ném cuộn băng keo, Kiều Hoa đứng dậy vùng vằng đi lên lầu . Ngày hôm qua, họ lại đưa đón nhau . Cứ nhìn họ bên nhau, mà lòng cô tê tái . Thái Hiền mù và điếc hay sao ?

o O o

Do dự 1 lúc, Kiều My mới bấm số gọi điện thoại cho Quốc Dũng . Cô nghe rõ tiếng chuông điện bên kia reo dài và khá lâu, nhưng không có ai bắt máy .

Gần 12 giờ đêm rồi kia mà . Hay là mẹ của Quốc Dũng lại xảy ra chuyện gì ? Gác ống nghe, Kiều My ngồi tần ngần . Cô nhớ anh liệu đó có phải là tình yêu hay vì tâm hồn cô đang cô đơn ? Có đã 27, người trên cô, người ta chỉ thích những cô gái trẻ, còn cô đạo mạo già dặn quá .

Kẻ bên dưới thì hình như lại quá kém và chẳng thể rung động bản khoăn . 1 Kiều My có tất cả mọi thứ, tiền tài, công việc lại không tìm được 1 người đàn ông cho mình hay sao ?

Nằm xuống giường, Kiều My ôm chiếc gối ôm vào lòng . Tay cô chạm phải mảnh băng ở tay phải và đầu gối, cô cố dỗ giấc ngủ .

Nhưng sao cứ lan man với ý nghĩ: anh yêu cô và cô cũng bắt đầu "cảm" anh rồi ư ? Yêu và được yêu là hạnh phúc . Như Thái Hiền và Hoài Thu, họ đang bỏ những điều không đáng nhớ để có nhau . Còn ôc, cô có bỏ qua những điều mà anh thua kém cô để đến với anh được không ?

Không ngủ được, bực mình Kiều My ngồi dậy, cô mở cửa đi ban công .

Gió đêm lùa vào mát lạnh, cô hít mạnh mùi hương đêm . Chợt Kiều My sững sờ nhìn xuống dưới đường: Quốc Dũng .

Anh đứng đó làm gì thế ? Có phải là vì cô ? Tim Kiều My run lên trong 1 cảm giác kỳ lạ .

Quay ngoắt người, Kiều My chạy nhanh xuống cầu thang, cô mở cửa băng

qua con lộ nhỏ và dừng lại trước anh .

Anh bối rối nhìn cô:

– Kiều My chưa ngủ ?

– Còn anh ? Anh đứng đây làm gì vậy ?

Anh im lặng nhìn cô thật lâu, rồi khe khẽ đáp:

– Anh làm theo điều của trái tim anh thôi, em không cần quan tâm hay bận lòng .

Kiều My cắn nhẹ môi:

– Nếu em không biết thì thôi, chứ nếu biết anh ở đây vì em đội sương gió, làm sao em yên lòng mà ngủ .

– Cảm ơn em đã nói với anh điều này . Vậy anh đi về cho em ngủ . Chúc em ngủ ngon!

Nói xong Quốc Dũng quay lưng . Hốt hoảng, Kiều My kêu lên:

– Anh Dũng!

Anh nhìn lại nhìn cô chờ đợi . Quên tất cả mọi điều, Kiều My lao đến, cô ôm cánh tay anh .

– Anh đừng đi, ở lại với em 1 chút ...

Kiều My nói nhanh không kịp thở, như sợ mình sẽ đổi ý:

– Phải, em yêu anh . Em thật ngốc khi nói ra những lời mà lẽ ra không nên nói . Cho em xin lỗi vì đã xúc phạm anh .

Quốc Dũng đứng chờ người ra trong 1 phút, rồi ngập ngừng ôm qua bờ vai của cô .

– Em nói thật chứ My ?

– Là thật ... Em nói thật .

Vòng tay Quốc Dũng khép mạnh lại, anh cuồng nhiệt ôm chặt lấy cô vào ngực mình .

– Anh hạnh phúc quá, My ơi .

Không nén được cảm xúc dâng trào, anh cúi xuống tìm môi cô . Đôi làn môi tìm nhau ngọt ngào say đắm . Đêm nay chắc chắn khi ra về, anh sẽ rất nhớ cô và Kiều My cũng vậy, mùi hương của anh đọng mãi đọng hoài trên môi cô .

o O o

Đây là lần đầu tiên Kiều My có hẹn vào đi chơi với Quốc Dũng . Cô đòi anh dẫn đi chơi núi . Quốc Dũng chuẩn bị thật cẩn thận, nào nón bảo hiểm, găng tay và nước uống . Trông vẻ anh giống "bà vú" quá . Ý nghĩ này làm Kiều My phì cười:

– Em cười gì vậy ? Hình như em cười anh, đúng vậy không ?

– Tại anh chuẩn bị cẩn thận quá, em có cảm giác anh giống bà vú nuôi em hồi nhỏ .

Quốc Dũng cười, anh chưa suy nghĩ kịp lời nói của cô . Đội nón cho mình xong, anh bước đến đội nón bảo hiểm lên đầu cô . Kiều My nghiêng đầu tránh:

– Thôi đi, em muốn để đầu trần đi mát và thú vị hơn .

– Nắng và gió lắm đấy!

– Nặng lắm, em không đội đâu .

Quốc Dũng cố nài:

– Nón này dành cho phụ nữ đội, không nặng lắm đâu em!

Anh còn khoác thêm cho cô chiếc áo ngoài dây cui . Kiều My nhắm mắt đẩy ra .

Quốc Dũng nghiêm mặt:

– Em đừng có bướng, nằng lăm, em sẽ bị đen da và dễ bị cảm .

– Vậy thì để em tự mặc .

Trong 1 phút, Quốc Dũng chợt hiểu, hình như Kiều My không thích cách anh chăm sóc cho cô quá chu đáo và cẩn thận . Anh lấy ba lô lẳng lặng đi phía trước, nhưng cô đòi lại:

– Anh để em ôm cho .

Cái ba lô đó, cô dùng là vật chắn giữa cái lưng của anh và phía trước cô, khác với tính cách thân mật của đêm cô ngã trong vòng tay anh và nồng nàn nhận nụ hôn .

Đến núi, không ngờ gặp người quen . Đang nắm tay Quốc Dũng, "dung dăng dung dề" vui vẻ, cô vụt buông ra ngay và lẩn ra phía sau:

– Kiều My đi núi với ai thế ?

Kéo bạn bè ra xa 1 chút, giọng Kiều My nhỏ xíu:

– Ông anh con bà dì .

– Ô! Tưởng bỏ cặp bỏ với ông, lùn và xấu quá, chẳng xứng với bồ tí nào cả .

Câu nói làm Kiều My tái mặt . Suốt trên đường về, cô nhất gờng trả lời câu hỏi của Quốc Dũng . Anh lo lắng:

– Em nghe không khỏe à ?

– Nếu anh ít quan tâm đến em, có lẽ em sẽ khỏe hơn .

Quốc Dũng cắn nhẹ môi im lặng, anh cảm thấy buồn . Nhưng rồi anh nghĩ, có lẽ chuyện đi chơi núi không hợp với Kiều My, cô quen ở trong mát, ngồi nhà mát ăn bát vàng .

Trên đường về, Kiều My chịu đội nón bảo hiểm, mặc áo dài tay và đeo khẩu trang . Lúc này cô lại nùng nản ôm qua eo anh mơ mộng và thân thiết . Quốc Dũng lại rung động ngây ngất . Anh quên biến đi mất tính cách nóng lạnh bất thường, nắm tay cô anh đưa lên môi mình:

– Yêu em quá, My ơi!

o O o

Nhìn thấy Kiều Hoa, bà Thái Hoàn vui vẻ:

– Lâu quá, cháu mới đến thăm bác, Kiều Hoa .

Kiều Hoa khép nép:

– Bác có khỏe không ạ ?

– Có .

– Ngồi đi cháu!

Bà đi lại tủ lạnh lấy 1 lon nước ngọt mở nắp lon:

– Uống đi cháu!

– Bác ở nhà có 1 mình ?

– Ừ . Bác trai và Thái Hiền có khi nào ở nhà ban ngày đâu .

Điều này dĩ nhiên là Kiều Hoa biết, cho nên cô mới đến đây .

Ngồi cạnh Kiều Hoa, bà âu yếm nắm tay cô .

– Cháu có vẻ ốm đấy .

– Vui như thế nào được hả bác ? Khi mà anh Thái Hiền thà chọn 1 cô gái từng bị 5 tên côn đồ làm nhục, chứ không chọn cháu .

Bà Thái Hoàn cau mày:

– Cháu nói rõ hơn được không Hoa ?

Kiều Hoa chống cằm ưu sầu:

– Vậy bác không biết gì cả ? Chuyện cô Hoài Thu đi về khuya, bị 5 thằng du đãng cưỡng bức đến xấu hổ quá phải bỏ việc ở công ty . Ở ngoài, người ta đồn ầm lên, ai cũng biết chuyện này . Vậy mà anh Hiền ngày nào cũng đi với cô ta . Cháu nói cho bác nghe để bác khuyên anh ấy . Đành rằng nó đẹp, nhưng yêu như anh ấy ... mù quáng quá .

Cơn giận trào lên trong lòng bà Thái Hoàn . Con trai của bà quả thật là ngu ngốc . Cô gái đó nghèo, bà có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng bị đến 5 gã du côn cưỡng bức ... quá nhục nhã . Cô ta dày mặt thật .

– Bác à!

Giọng Kiều Hoa ngọt ngào:

– Anh Hiền vì yêu mà mù quáng, bác là mẹ anh ấy, bác phải khuyên anh ấy, nên tôn trọng danh dự của nhà mình . Cô ta có đáng gì đâu . Cái loại hoa hèn hạ ấy, Sài Gòn này có hàng đồng .

Bà Thái Hoàn xua tay:

– Được rồi, bác biết cách giải quyết .

Kiều Hoa vờ bụng lon nước lên uống, lòng cô hể hả . Thử xem Thái Hiền có còn tự do đi với Hoài Thu nữa không cho biết .

Kiều Hoa vừa đi, Thái Hiền cũng vừa về đến . Anh nhìn 2 lon nước trên bàn

cười:

– Mẹ vừa có khách à ?

– Con ngồi xuống đây cho mẹ hỏi!

Thái Hiền lo lắng:

– Chuyện gì vậy mẹ ?

Bà Thái Hoàn nghiêm mặt:

– Mẹ muốn con cắt đứt mối quan hệ với cô Hoài Thu .

Thái Hiền nhăn nhó:

– Lại chuyện gì nữa hả mẹ ? Mẹ đồng ý chờ cho Hoài Thu vào đại học kia mà .

– Trước kia mẹ đồng ý, nhưng bây giờ thì không . Nếu con muốn qua đường, mẹ có thể cho phép . Nhưng cô ta bản thủ quá, không xứng đáng cho con theo đuổi .

– Kiều Hoa vừa đến đây phải không mẹ ?

– Con không cần biết là ai . Mẹ muốn nói 1 cô gái bị đến 5 người đàn ông cưỡng bức mà vẫn có mối quan hệ yêu thương với con, không thể nào chấp

nhận được, con không thấy tự ái hay nhục nhã sao ?

Thái Hiền ngồi yên, anh biết điều đó chứ sao không ? Anh đã cố gắng quên .
Còn Hoài Thu, cô vẫn giữ 1 khoảng cách với anh, 1 tình bạn đơn thuần .

"Nếu thương em, anh hãy cho em giữ lòng tự trọng, và hãy xem em như 1 người bạn". Anh đã và đang đau khổ với những từ chối của Hoài Thu, tại sao Kiều Hoa lại không để yên cho anh ?

Giọng bà Thái Hoàn trở nên tha thiết:

– Mẹ xin con đó Hiền . Có bao nhiêu cô gái cho con chọn lựa, sá gì 1 cô gái không ra gì mà con để mẹ cha con lo lắng, phiền lòng .

– Con xin mẹ đừng nói nữa . Con yêu Thu . Cô ấy đang bị chuyện làm nhục mà từ chối lánh mặt con . Con đau khổ, mẹ hiểu không .

Bà Thái Hoàn sững sờ . Lần đầu tiên bà nhìn thấy rõ được sự ủy mị yếu đuối nơi đứa con trai duy nhất mà bà yêu thương nhất .

Thái Hiền ngẩng lên:

– Mẹ yên tâm đi! Thu từ chối con rồi .

Thái Hiền đi nhanh vào trong . Anh đóng chặt cửa phòng mình lại, gieo người lên giường, và cứ thế lặng im như hóa đá .

o O o

Vừa mở cánh cửa, Hoài Thu giật mình nhưng rồi cô lập tức mở rộng cánh cửa:

– Cháu xin chào bà! Mời bà vào!

Bà Thái Hoàn bước vào, căn nhà nhỏ sơ sài, gió từ sông thổi lên mát lạnh . Trong nhà, ngoài bộ bàn ghế ra, chỉ có chiếc tivi nhỏ cho là đáng giá nhất . Tuy nhiên sàn nhà lát gạch tàu láng bóng sạch sẽ . Họ thanh bần như thế thì cũng không thể quy cho Hoài Thu tội lợi dụng Thái Hiền .

Hoài Thu đặt ly nước lọc lên bàn, khép nép:

– Dạ, mời bà dùng nước . Bà đến tìm con chắc là có chuyện dạy bảo .

Bây giờ bà mới quay nhìn cô . Cô ta đẹp thật, mái tóc đen dài đến thắt lưng, gương mặt xanh tái nhưng vẫn không giấu được nét đẹp thanh khiết . Đôi mắt to đen, u buồn quá . Thảo nào mà Thái Hiền chết mê chết mệt .

Hoài Thu cúi đầu chịu đựng cái nhìn . Cô hiểu rằng sự có mặt của mẹ Thái Hiền dữ nhiều hơn lành . Tình huống nào cô cũng chấp nhận hết . Cô đã chọn cho mình 1 con đường để đi: rời xa Thái Hiền .

– Cô ngồi đi!

– Dạ, cháu không dám . Bà cứ dạy .

– Cô ngồi đi, chúng ta dễ nói chuyện hơn .

Hoài Thu đành ngồi xuống, 2 tay cô đan vào nhau đặt trên 2 đầu gối của mình, lặng lẽ chờ đợi . Bà Thái Hoàn khẽ khàng:

– Lẽ ra tôi không can thiệp vào chuyện này, vì tôi hứa với Thái Hiền đợi cho cô vào đại học, nhưng như thế này thì không được . Mọi chuyện đang dần dần âm ỉ . Cô đã bị 5 tên du đãng làm nhục .

Toàn thân Hoài Thu run lên, cô không chịu nổi bất kỳ câu nói nào nhắc nhở cô nhớ đến điều kinh hoàng ấy . Đầu cô cúi sâu xuống, nước mắt rơi lã chã .

1 chút xao xuyến, 1 chút bất nhẫn, bà Thái Hoàn cố ghì lòng mình xuống . Là phụ nữ, dĩ nhiên bà hiểu . Cho nên bà nhẹ nhàng mở ví tay, lôi ra 1 xấp bạc .

– Cô cầm cái này rồi cùng mẹ và các em đi đi . Số tiền này đủ cho cô mua 1 căn nhà để ở và buôn bán kiếm sống . Tôi tha thiết xin cô ... Vạn bất đắc dĩ vì danh dự gia đình của tôi mà tôi van xin cô . Cô không thể nào là vợ Thái Hiền .

Nước mắt Hoài Thu mờ nhạt, cô đưa tay gạt mạnh nước mắt, ngẩng đầu lên:

– Bà hãy cất số tiền này lại đi, cháu không nhận đâu . Tuy nhiên, không có nghĩa là cháu sẽ ở đây để anh Thái Hiền có thể lui tới . Bà yên tâm, cháu sẽ đi!

– Cô không lấy tiền thì lấy gì sinh sống ?

Hoài Thu cười nhẹ:

– Mẹ cháu dạy "giấy rách phải giữ lấy lề" . Cháu bị người ta làm nhục thật, không phải vì thế mà ai cũng có quyền chà đạp cháu . Bà cất số tiền này đi và có thể yên tâm ra về . Cháu hứa thì cháu sẽ thực hiện .

Hoài Thu đứng lên, cô đi lại cửa như sẵn sàng tiễn khách . Bà Thái Hoàn không giận vì thái độ đؤổi khách kia . Bà bỏ bì thư lên bàn đứng dậy .

Hoài Thu cương quyết nhậт bì thư đặt vào tay bà Thái Hoàn:

– Xin bà hãy cho cháu lòng tự trọng . Bà hãy cất số tiền này đi . Có thể là nó rất cần cho gia đình cháu, nhưng cháu thà là không có còn hơn là bán rẻ tình cảm của mình .

Cất bì thư vào ví, lưỡng lự 1 chút bà Thái Hoàn đành ra về .

Thái độ của cô làm cho bà suy nghĩ, và hiểu tại sao Thái Hiền yêu cô gái này . Có 1 chút đặc biệt, cũng như lần đầu tiên, cô nhận 50 ngàn chứ không nhận 500 ngàn bồi thường . Tự ái là đức tính tốt, nhưng đôi khi điều đó lại là sự thiệt thòi cho chính bản thân .

Đóng cánh cửa, gài chốt lại, Hoài Thu khóc ngất lên:

– Chị Hai! Mở cửa chị Hai .

Thằng Nhí đập cửa ầm ầm . Hoài Thu hốt hoảng mở cửa, nó lao vào nhà như con sóc, xông thẳng vào bếp chụp lấy con dao, Hoài Thu kinh hoàng:

– Em muốn làm gì vậy Nhí ?

Thằng Nhí nghiêng răng:

– Em vừa đánh gãy răng 2 thằng mất dạy, nó nói xấu chị . Em sẽ đánh đũa nào dám nói xấu chị .

Ôm em trai lại, Hoài Thu khóa òa:

– Chị lạy em Nhí ơi! Nhà mình khổ lắm rồi, em đừng làm thêm chuyện gì cho mẹ và chị phải khổ .

Buông con dao rơi xuống nền gạch, thằng Nhí khóc tức tưởi:

– Nhưng mà em tức lắm ...

– Bỏ đi em! Chị quyết định rồi . Ngày mai, tất cả nhà mình lên đò, sang sông chỗ khác . Mình từng sống trên đò nhiều năm, sống nữa thì có sao đâu hả em ?

Thằng Nhí lặng người . Nó hiểu đây là quyết định bắt buộc . Và chỉ có ra đi, gia đình nó lại mới có những ngày bình yên như xưa .

Nó khóc òa lên, 2 chị em cùng khóc . Đôi dòng nước mắt đau khổ chan hòa nhau .

Cuộc sống nào có Thái Hiền như bức tranh tô sắc thắm, để rồi sóng gió nổi dậy phá tan đi tất cả .

Hoài Thu không hối tiếc đã quen và yêu Thái Hiền, đó là những ngày tháng thơ mộng tươi đẹp nhất trong đời . Khi yêu Thái Hiền, 1 người đàn ông hoàn hảo từ hình thể đến địa vị, Hoài Thu cũng hiểu, sẽ chẳng dễ dàng, con đường đến với nhau chưa hẳn chỉ có hoa thơm cỏ lạ mà còn có cả gai góc .

o O o

– A! Anh Hiền đến .

Bé Mai sà vào ôm chân Thái Hiền tíu tít . Anh hôn nhẹ vào má nó .

– Hôm nay em muốn ăn gì nào bé Mai ?

– Ăn chè 7 màu .

Con Nhím nhảy tung tung:

– Ăn kem đi anh Hiền .

Thằng Cò khoái chí nhảy theo, chỉ có thằng Nhí nằm trong 1 góc như ngủ .

Thái Hiền gọi:

– Nhí đi không ? Dậy đi em!

Vẫn nằm quay lưng vào vách, nó trả lời:

– Em buồn ngủ lắm .

– Mới 8 giờ rưỡi mà ngủ gì, dậy đi Nhí .

Bà Cấn đỡ lời:

– Nó không đi đâu, hôm qua nó về khuya quá .

– Vậy thôi, 1 lát anh mua đem về cho em nghe Nhí .

Không có câu trả lời . Thái Hiền nhìn vào trong . Thu vén màn đi ra, cô chào Thái Hiền .

– Anh lại muốn khao 2 đứa nhỏ ăn kem nữa à ?

– Ủ . Em cũng đi ghen .

Hỏi xong, Thái Hiền hồi hộp chờ câu trả lời của Thu . Không ngờ cô vui vẻ gật đầu:

– Dạ .

– Hoan hô chị Hai!

3 đứa trẻ thích quá nhảy tung lên, đây là lần thứ 2 chúng được ăn, và đi trên chiếc xe bóng láng chạy êm ru .

Thái Hiền mời bà Cần:

– Hay là bác đi với tụi con luôn ?

Bà Cần lắc đầu:

– Thôi, bác không đi đâu, ở nhà xem ti vi .

Hoài Thu đỡ lời:

– Mẹ em không đi đâu, anh đừng mời nữa .

Thái Hiền chào bà Cần để ra xe . 3 đứa trẻ ngồi băng sau, Hoài Thu ngồi phía trước với Thái Hiền . Anh có vẻ vui lắm . Lâu lắm mới thấy được nụ cười trên môi Thu, nụ cười làm cho cái đồng tiền trên má nở ra, đáng yêu làm sao .

Bất giác anh nắm tay cô để lên chân mình .

– Ngày nay ở chợ bán có khá không em ?

– Dạ, cũng như mọi hôm .

Con Nhím lạnh chanh:

– Anh Hiền ơi! có cái ông nào ấy, ông dê lắm, cứ lại hàng chị Hai mua hoài .

Thái Hiền mỉm cười, anh liếc mắt sang Hoài Thu:

– Vậy mà không nói cho anh nghe ghen .

– Anh Hiền ơi! Mình ăn kem Maxim nghe ?

– Ừ .

Thái Hiền rẽ xe qua con lộ lớn để đến hiệu kem Maxim .

3 đứa trẻ lúc trên xe ồn ào, khi vào quán kem bỗng khớt, nín thinh . Thái Hiền gọi mang bánh ra:

– Bé Mai! Em ăn kem dâu phải không ?

– Dạ .

3 đứa trẻ vừa ăn bánh vừa ăn cạn cả ly kem của mình, chỉ có ly kem của Hoài Thu vơi đi 1 ít . Cô đau lòng, bởi đây là lần sau cùng cô ngồi bên anh, lần sau cùng mấy đứa trẻ ngồi xe của Thái Hiền . Ngày mai khi anh đến, con

đò cũ đã đưa 6 mẹ con của cô đến 1 vùng sông nước xa lạ nào đó . 1 cuộc chia tay êm ái . Chắc hẳn anh sẽ buồn . Nhưng thà như vậy sẽ tốt cho anh hơn . Hãy tha lỗi cho Hoài Thu, nghe anh.

– Sao em không ăn đi, kem chảy hết rồi ?

Anh nắm tay cô bóp nhẹ . Hoài Thu chớp nhanh mắt, cô cười gượng:

– Em cũng ăn đấy chứ .

– Lúc này anh thấy em rạng rỡ, sao bây giờ em buồn quá vậy ?

– Dạ, không có gì đâu anh .

Ăn kem xong, Thái Hiền lái xe đi vòng vòng . Anh mua cho bé Mai 1 con búp bê to; thằng Cò xe điện tử, còn bé Nhím không chịu:

– Em thích gì chọn đi, anh Hiền tặng mà .

– Dạ thôi .

Điều nó muốn là anh hãy giữ chị Hai lại, nhưng xem ra không thể nói gì cả . Ngày mai, cả gia đình lại làm cuộc sống "du mục" trên sông . Nó lại phải đổi trường . Sẽ nhớ trường và bạn bè, buồn chết mất . Người đời sao độc ác quá, chẳng chịu để yên cho gia đình nó .

Hơn 9 giờ, Thái Hiền đưa tất cả về nhà . Xong, anh cùng Hoài Thu đi thả bộ

xuống sông, ngồi trên cây cầu ván .

Con trăng non soi ánh sáng yếu ớt, mặt nước sông gợn sóng lăn tăn in hình vàng trắng khuyết .

Thái Hiền kéo Thu ngồi xuống cạnh mình, anh ôm qua vai cô:

– Em có lạnh không ?

– Dạ không .

– Em sắp thi phải không ? Ngày mai anh sẽ không đến, để em học thi . Cố gắng nghe em!

– Anh Hiền!

– Em nói đi .

– Tại sao anh yêu em ?

Thái Hiền ngăn lời nói của người yêu:

– Em lại bảo anh phải xa em đi à ? Anh không thích nghe những lời nói này đâu .

Nước mắt Thu dâng lên:

– Người ta đang đồn ầm chuyện của em .

– Người ta đồn kệ của người ta, anh không quan tâm . Nói chuyện khác đi em!

Thái Hiền nhìn lên cao:

– Trăng đẹp quá em thấy không ? Hãy thưởng thức trăng . Em nhớ bài thơ "Trăng" của Hàn Mặc Tử không ?

"Ai mua trăng, tôi bán trăng cho

Rằng chẳng bán tình duyên ước hẹn hò ."

Hoài Thu ngã vào lòng người yêu . Cô muốn khóc quá, vậy mà phải cố ghìm lòng mình xuống . Hãy cho em lần cuối cùng được trong vòng tay anh, cho em được nhận nụ hôn ngọt ngào, để rồi mãi mãi xa nhau .

Khi anh cúi xuống tìm môi cô, con trăng non như e thẹn, lặn sâu vào đám mây xanh bênh bồng ...

Khi Hoài Thu thức dậy, bà Cầm đã thu dọn mọi thứ sẵn sàng . Cuộc sống nghèo chỉ có chừng ấy .

Buổi sáng, khi ánh thái dương nhô phía dãy chân trời xa, thằng Cò kéo Mai, con Nhím bị đánh thức dậy . Mọi thứ đã chuyển xuống đồ . Thằng Cò ngơ ngác:

– Mình đi đâu hả má ?

– Má chưa biết .

– Má ơi! Con thích ở nhà này, con thích đi xe hơi của anh Hiền, con không chịu đi đâu .

Thằng Nhí trừng mắt, mắg:

– Mà muốn người ta nói xấu gia đình mình hoài sao ? Em cái mồm của mà lại đi!

Bị mắg, thằng Cò xịu mặt . Tất cả xuống đò . Hoài Thu chèo phía sau, thằng Nhí chèo phía trước, con đò nhỏ lênh đênh trên mặt nước sông .

Vàng hồng biến mất, nhường cho ánh nắng của 1 ngày vừa lên . Hoài Thu thần thờ khua cây dầm xuống nước . Nụ hôn đêm qua còn vương ấm môi cô . Cô mất anh thật rồi . Như thế dễ chịu cho cô, không còn mặc cảm nào . Rồi anh sẽ quên cô theo dòng đời xoay chuyển .

o O o

Nói là để yên cho Hoài Thu học thi, nhưng rồi nhớ quá, Thái Hiền cũng đi tìm . Chỉ cần được nhìn thấy Hoài Thu 1 chút thôi cũng đủ ấm lòng .

Bóng chiều bàng lảng soi những sợi nắng cuối cùng . Chiều đẹp quá, được

ngồi trên cầu với Hoài Thu lúc này quả là tuyệt vời .

Để xe phía trên, Thái Hiền thả bộ xuống . Anh nôn nao khi tưởng tượng ra gương mặt bừng lên niềm vui của người yêu, cô âu yếm nhìn anh ... Thái Hiền bước nhanh hơn .

Nhưng ơ kìa! Anh ngơ ngác bởi cánh cửa đóng kín, cài khóa bên ngoài . Cả nhà Thu đi đâu vậy ? 1 linh cảm không lành, 1 cảm giác bất ổn, Thái Hiền chạy nhanh đến lắc mạnh ổ khóa:

– Thu ơi! Bé Mai ơi, Cò ơi ...

Im lặng . 1 lá thư rơi xuống chân Thái Hiền khi anh lắc ổ khóa . Anh cúi nhặt lên . Nét chữ mềm mại xinh xắn của cô hiện rõ trước mặt anh . Hoài Thu gửi cho anh .

Run tay, Thái Hiền xé nhanh bì thư:

"Anh Thái Hiền!

Đừng tìm em . Hãy để cho em làm kẻ chạy trốn, vì em không thể nào quên được điều ô nhục, luôn giày vò em đến tận cùng .

Xin hãy quên em đi!

Chân trời nào, em vẫn luôn nhớ những gì mình đã có với nhau . Cảm ơn anh đã giúp đỡ cho mẹ con em . Chúc anh hạnh phúc!

Vĩnh biệt

Hoài Thu".

Lá thư ngắn ngủi, nhưng lại là 1 sự thật đau lòng . Thái Hiền ấp lá thư lên mặt, tâm hồn anh lịm chết bởi 1 cuộc chia ly êm ái nhưng quá đau đớn .

Hoài Thu chạy trốn anh, cô mang những người thân đi tất cả . Ai đã ép cô phải đi vào con đường này ? Ai ?

Dưới sông, con đò cũ kỹ biến mất, chỉ còn con sông và dòng nước trôi lững lờ, cây cầu ván phoi mình buồn lạnh lùng .

Thu ơi! Anh gọi tên cô trong âm vang nức nghẹn . Tại sao em lại bỏ anh ?

Thái Hiền trở về nhà mình trong 1 thân xác bạc nhược, bước chân đi lờ đờ vô thức .

– Thái Hiền! Con đứng lại cho mẹ bảo!

Thái Hiền đứng lại, giọng mõi mệt:

– Con mệt lắm, xin mẹ hãy để cho con được yên .

– Con đứng lại đó! Tại sao con lại như thế này ?

– Mẹ bắt con nói ra, con đau khổ lắm, Hoài Thu ... cả nhà cô ấy đã bỏ con mà đi, để con không còn tìm thấy . Mẹ và Kiều Hoa, 2 người đã ép cô ấy . Cô ấy đã chịu quá nhiều đau khổ từ lúc quen với con, vậy mà 2 người còn không tha cho cô ấy .

Bà Thái Hoàn cắn nhẹ môi . Thái độ đau đớn khổ cùng cực của con trai làm bà đau lòng quá sức . Nó yêu cô gái kia sâu đậm đến như vậy sao ?

Thái Hiền dậm bước đi, bà nắm vai anh lại:

– Mẹ nghĩ là Hoài Thu bỏ đi sẽ tốt hơn . Con có thể nào bỏ qua chuyện nó bị làm nhục không ? Mẹ muốn giúp nó 1 số tiền sinh sống, vậy mà nó từ chối .

Thái Hiền nhìn mẹ sững sờ . Câu nói cho anh hiểu vì sao Hoài Thu cùng gia đình bỏ đi . Lần đầu tiên trong đời mình, Thái Hiền nhìn mẹ bằng cái nhìn bất mãn và giận dữ:

– Tại sao mẹ làm như vậy ? Bây giờ Hoài Thu đã bỏ đi . 6 con người ấy lại sống chui rúc trên con đò tả tơi ấy, lấy nước sông mà sống, hẳn mẹ vừa lòng rồi . Mẹ tàn nhẫn, mẹ ác độc lắm . Mẹ đã bóp chết hạnh phúc của con .

Buông ra những lời giận dữ, Thái Hiền bỏ chạy nhanh lên phòng mình, anh đóng chặt cửa lại, nằm soài trên giường, khóc như 1 đứa trẻ .

o O o

Quốc Dũng đến với buổi tiệc họp giao lưu cuối năm của những người đương

thời nổi tiếng tuổi trẻ tài cao, do đài truyền hình tổ chức với tư cách của 1 phóng viên .

Anh vui mừng vì Kiều My có mặt trong danh sách 10 người tuổi trẻ tài cao ấy . Anh đi ngay đến chào cô .

– Chúc mừng em, Kiều My!

Kiều My cũng cười đáp lại, nhưng nụ cười của cô không tự nhiên cho lắm . Cô sợ mọi người biết mối quan hệ của cô và anh . Phải chi anh đẹp trai và cao hơn cô 1 chút, thì cô không ngần ngại gì mà không giới thiệu người yêu của mình cùng bạn bè .

Cô quay đi ngay:

– Xin lỗi, em đang bận .

Kiều My chẳng bận gì cả, cô đứng lẫn trong nhóm người được bình chọn để giao lưu .

Buổi giao lưu bắt đầu . Đến phiên Kiều My, cô nói lời cảm ơn cha mẹ, kẻ sinh ra cô và cho cô ăn học, để trở thành người hữu dụng .

1 sinh viên nghịch ngợm hỏi:

– Xin lỗi Kiều My, cô có người yêu chưa ?

Kiều My mỉm cười:

– Chưa ạ .

– Vậy mẫu người lý tưởng của Kiều My như thế nào ?

Kiều My nói không chút suy nghĩ hay ngập ngừng:

– Không cần anh ấy đẹp trai cho lắm, nhưng cần nhất phải "hơn tôi 1 cái đầu", biết quan tâm lo lắng cho tôi, cho tôi cảm giác che chở khi núp bóng tùng .

Đang ghi chép lời nói của Kiều My, bất giác bàn tay Quốc Dũng chững lại, ngực anh đau nhói nhói như có ai bóp mạnh lại . "Cần nhất anh ấy phải cao hơn tôi 1 cái đầu". Cô không hề nhắc đến anh, trả lời rạch ròi có người yêu . Vậy nụ hôn nào cô cho anh, thân thể nào mềm mại ngã vào lòng anh ? Lời ai nói chẳng đánh mà đau vô cùng .

Quốc Dũng cố nán lại suốt buổi giao lưu hôm ấy . Kiều My không 1 lần nhìn anh, cô xem anh như bao nhiêu người xa lạ khác .

Anh ra về mà bên tai cứ vang lại lời nói làm anh phải đau lòng . Có phải vì anh thấp hơn cô 1 cái đầu, anh đã làm cái chuyện "địa đêo chân hạc"?

Từ lúc yêu nhau, cô chỉ đồng ý đi cùng với anh đến những nơi không ai biết họ là ai . Anh nhớ có 1 lần vô tình gặp người quen, cô vội gỡ tay anh ra đi nhanh tới trước, hoặc đi lùi lại .

Anh cảm nhận điều ấy, và vẫn chưa dám tin, nhưng hôm nay thì quá rõ rồi .
Tự ái của 1 gã con trai chột dưng cao . Anh yêu Kiều My đấy, nhưng cuộc
tình này có lẽ chẳng đi đến đâu . Có lẽ chỉ tô điểm cho cuộc đời thêm đẹp,
và cho Kiều My những buổi chiều chột thấy cô đơn, cần có 1 người đàn ông
bên cạnh, nâng niu chiều chuộng cô . Sẽ có 1 ngày cô rũ bỏ anh, cô sẽ quay
lưng đi mà chẳng chút tiếc thương .

Về nhà viết lại bài cho suôn sẻ để giao cho tòa soạn báo, Quốc Dũng đi lên
phòng chủ nhiệm .

Chủ nhiệm Phong vui vẻ:

- Có chuyện gì vậy, cậu Dũng ?
- Hôm trước, anh nói đặc phái tôi đi đảo Trường Sa phải không ?
- Phải .
- Hôm nay tôi đến trả lời anh đây . Tôi nhận lời .
- Cậu nhận lời ?

Chủ nhiệm Phong xoa 2 tay vào nhau hài lòng .

- Thế thì tốt quá! Thời gian của cậu là 1 năm . Nhà ở, tiền chi phí đi lại, tòa
soạn đài thọ hết .

– Cảm ơn anh .

– Để tôi bảo phòng tài vụ làm thủ tục, cậu có thể lên đường vào ngày kia .

– Vâng .

Quốc Dũng đi ra, anh quyết định đi xa không chút đắn đo cũng như Kiều My đã trả lời không ngập ngừng, không đắn đo khi nói về mẫu người yêu lý tưởng của mình . Anh sẽ ra đi như 1 tên bại trận .

1 ngày đi qua lặng lẽ trong nỗi buồn chất ngất . Hành lý của cuộc sống chạy trốn là 1 ba lô nhiều sách vở, giấy viết hơn quần áo, 1 máy vi tính xách tay và nỗi buồn đầy ắp trong lòng .

Rồi nỗi buồn sẽ đi qua thôi với cuộc sống mới! - Quốc Dũng tự vỗ về mình .
Còn ngày hôm nay nữa thôi, mai anh phải lên đường, nên anh dành hết cả ngày để sống với mẹ và em gái . Điện thoại, máy nhắn, anh tắt hết .

Hãy giúp anh chăm sóc mẹ, Yến nhé!

o O o

Quốc Dũng giận mình rồi, Kiều My mân mê điện thoại . Tòa soạn trả lời cô:
Quốc Dũng đi công tác đảo Trường Sa 1 năm . Anh đi mà không nói với cô 1 lời . Tất cả tại cô .

Kiều My ngồi lặng lẽ trên bậc thềm . Buổi chiều đang trôi qua chậm chậm . Cô bỗng hốt hoảng, có thể nào đây là lần chia tay mãi mãi hay không ? Lạ lùng, cô thấy nhớ anh da diết, nhớ cháy lòng . Có phải vì 1 cái gì đã mất cho nên hiểu ra tại nó quý giá vô cùng .

Buổi chiều là lúc những đôi tình nhân bên nhau, họ chờ nhau đi, tay trong tay, mắt trong mắt . Còn cô, đang cô đơn lạnh lùng quá .

– Chị làm gì ngồi ở đây vậy ?

Kiều Hoa đặt tay lên vai Kiều My, cô ngồi xuống bên cạnh, giọng nghèn nghẹn:

– Em đã làm tất cả mọi điều, ác có thiện có, vậy mà sao cuối cùng anh Thái Hiền không nhận rõ ra tình yêu của em, anh ấy vẫn từ chối em ?

Kiều My quay nhìn em gái . Cô biết nói làm sao với em đây ? Tình yêu không thể giành giật .

Cô không như Kiều Hoa giành giật tình yêu, mà là chối bỏ phủ nhận mối quan hệ . Điều nào cũng làm tổn thương cho người mình yêu cả .

Không chịu nổi 1 sự quá tĩnh lặng, Kiều Hoa đứng vụt dậy:

– Em đi đây!

– Em lại đến nhà Thái Hiền à ?

– Phải!

– Đừng đi có được không ?

– Không, em phải đi .

Kiều Hoa chạy nhanh ra đường, cô biết giờ này Thái Hiền đang ở đâu . Và quả thật, anh đang ngồi trong 1 góc, những lon bia rỗng đầy dưới chân .

Thái Hiền nhướng mắt nhìn Kiều Hoa, tay anh xua xua đuổi:

– Tôi muốn được 1 mình, xin làm ơn đừng phiền tôi .

Kiều Hoa nhăn mũi:

– Anh đau khổ đến như thế này sao ? Cô ta có đáng cho anh phải như vậy không ?

– Tôi cấm cô nói xấu Hoài Thu, rõ chưa ? Đừng để cho tôi biết cô là người hại Hoài Thu, tôi sẽ không tha cho cô đâu .

Thái Hiền nhắm mắt lại như không biết có Kiều Hoa . Cô đau lòng nhìn anh, đôi vành môi cứ cắn vào nhau, tưởng chừng tứa cả máu . Anh yêu Hoài Thu đến chìm đắm trong men rượu sau những giờ phút lang thang tìm kiếm tuyệt vọng .

Nếu như anh yêu cô, cô đâu nỡ ra tay tàn nhẫn .

Thật lâu ... Ngập ngừng, Kiều Hoa lay vai Thái Hiền:

– Anh Hiền!

Thái Hiền từ từ mở mắt ra . Anh nhìn Kiều Hoa đăm đăm . Rượu làm cho anh trông gà hóa cuốc . Anh dụi mắt:

– Em phải không Thu ? Em chịu đi tìm anh rồi à ?

Tim Kiều Hoa đau nhói lên . Anh nói gì thế ? Ánh đèn mờ nhạt soi không đủ sáng chỗ ngồi của họ . Kiều Hoa muốn nói rõ, cô không phải Hoài Thu, là Kiều Hoa, cô đang khổ ở vì anh sa đà như thế này . Cô nắm tay Thái Hiền áp úng:

– Anh Hiền ...

1 cái đẩy mạnh làm Kiều Hoa ngã chúi . Giọng Thái Hiền dữ tợn:

– Cô tưởng tôi say không nhận ra cô . Cô là Kiều Hoa, 1 con rắn độc được phủ lên người lớp sơn đẹp đẽ . Tốt nhất cô đừng cho tôi thấy mặt .

Kiều Hoa khóc òa:

– Anh tàn nhẫn với em lắm . Hoài Thu đáng cho anh yêu vậy sao ?

– Đó là chuyện của tôi .

– Nhưng mà em yêu anh . Nhìn thấy anh đau khổ vì 1 kẻ không đáng, em chịu không nổi .

– Tôi sẽ đi tìm Thu, nhất định tôi sẽ gặp cô ấy .

Kiều Hoa ngồi chết lịm . Cô biết mình không có chỗ đứng nào trong trái tim anh, dù là 1 ngăn nhỏ . Cô khóc ngon lành trước mặt Thái Hiền . Tiếng khóc của cô không làm cho Thái Hiền động lòng hay tỉnh lại . Anh vẫy tay gọi rượu:

– Mang rượu ra đây!

Thái Hiền uống rượu như uống nước lã . Con say nào chông chênh bênh bồng thân xác, sao nổi nhớ em vơi rồi lại đầy .

– Đừng uống nữa anh Hiền! Anh uống hoài, em sẽ cùng uống với anh .

Cuối cùng Kiều Hoa cũng say lúy túy, kẻ đưa cô về nhà là Thái Hiền .

– Anh đừng đi, anh Thái Hiền .

Thái Hiền gỡ tay Kiều Hoa ra . Tâm hồn anh bênh bồng say say . Sương đêm lạnh giá . Anh nghe mình gọi tên Hoài Thu trong nỗi nhớ ghen ngào .

Thu ơi! Em ở đâu ?

Mùa thu trong mắt em

Phần II

Một cuộc sống ven sông . Buổi sáng nào, thằng Nhí cũng quăng mẻ lưới đầu tiên, và bao giờ cũng được mớ cá, cho bà Càng mang ra chợ bán .

Chỉ có con Nhím và thằng Cò đi học, Thu quẩy gánh bánh canh đi bán . Mỗi ngày đầu khi quẩy gánh đi bán, vai hơi đau, nhưng rồi cũng quen dần, giống như 1 năm trước cô đi gánh nước mướn vậy .

Buổi tối, mỗi khi mở tập ra học, lòng cô lại buồn hiu hắt, ước mơ lấy bằng tú tài vào đại học xem như tan vỡ . 1 cuộc tình cũng vỡ tan, 1 thân xác không còn nguyên vẹn . Đêm đêm, nỗi đau lại đến .

Hôm nay bán hết sớm, Thu ghé chợ mua mấy món đồ, xong ra về . Nắng gay gắt trên đầu .

– Cô ơi! Cho phép tôi được chụp ảnh cô nhé .

Hoài Thu ngờ ngàng đứng lại:

– Có chuyện gì vậy anh ?

– Thấy cô quẩy gánh đi hay quá, nên tôi muốn ghi lại ảnh này . Không sao đâu, cô đừng ngại, tôi chụp để làm bìa cho tờ tạp chí Xuân .

– À! Nếu vậy ... anh chụp đi8 .

Còn gì để giữ gìn chớ, chụp ảnh thôi mà . Hoài Thu để cho người thanh niên chụp mấy bức ảnh .

– Xong rồi phải không ? Vậy tôi đi .

– Khoan đã cô! Tôi có thể biết tên cô được không ?

– Tôi tên Thu .

– Nếu như tôi muốn tặng cô mấy tấm ảnh đã chụp, thì tôi gởi đi đâu được ?

– Anh có thể đến chỗ kia .

Thu chỉ về phía trước, nơi chỉ có con đò . Kiến Tường trợn mắt:

– Cô ở trên con đò đó ?

– Vâng . Tôi ở cùng mẹ và 4 đứa em .

Ôi trời! Có năm mơ, Kiến Tường cũng không tưởng tượng được, 6 con người sống chui rúc trên con đò nhỏ cũ kỹ ấy . Giống như lời nói đùa vậy .

– Thôi, chào anh!

Thu cần môi, quẩy quang gánh rảo bước . Kiến Tường đứng nhìn theo . 1 đứa bé nhảy loi chơi trên con đò, nó leo lên cầu ván, mồm hét to:

– Chị Hai về!

Cô ta đẹp quá, 1 nét đẹp hoang dã thuần khiết và cuộc sống cũng hoang dã .
Bất giác Kiến Tường tò mò bước theo .

Trước khi xuống đò, Thu quay lại:

- Anh thấy không, tôi đâu có nói dối .
- Vậy rồi cô ăn ngủ, mọi sinh hoạt đều trên con đò này ?
- Phải .
- Làm sao có thể có 1 cuộc sống như thế chứ ?

Thu chỉ cười im lặng . Có 1 chàng hoàng tử đã đến, anh biến những đồng tiền giấy thành nhà cho cô . Nhưng rồi tai họa ập đến, cuối cùng cô cùng mẹ và các em vẫn tiếp tục sống lênh đênh trên sông . Điều ấy đã thuộc về quá khứ, quá khứ thoáng nhớ ngậm ngùi và đôi khi có cả nước mắt .

Kiến Tường cứ đứng nhìn băng khuâng, anh thực sự không tin có 1 cuộc sống như thế .

2 ngày sau, buổi chiều khi Thu gọi đầu trên cầu ván, Kiến Tường đến .

Anh ngẩn ngơ trước nét đẹp hoang dã của cô . Thu mặc phong phanh chiếc áo cộc tay, 1 vùng da thịt nõn nà phơi bày trước mắt anh . mái tóc ướt nước . Bất gặp cái nhìn của người khách lạ, Thu vội kéo khăn lông choàng qua người .

- Anh đến cho em ảnh chụp phải không ? Anh đợi 1 chút nghe!

Hoài Thu chạy biến xuống con đò . Nếu như hôm qua, anh bàng hoàng trước nét đẹp thoát tục kia, thì chiều nay nét đẹp đó càng khiến anh ngây ngất .

Thu trở lên, cô mặc áo bà ba ngắn tay cười ngượng ngập:

- Xin lỗi, không thể mời anh xuống đò .
- Không có gì .

Anh đưa cho cô bì thư:

- Có ảnh của em đó . Đẹp lắm!

Hoài Thu mở ra xem, cô kêu lên sững sờ:

- Đẹp quá!

Cô thích thú:

- Anh chụp đẹp thật .

Nhưng khi nhìn thấy xấp tiền, cô nhú mày:

- Là thế nào vậy ?
- Nếu anh chụp ảnh cho ai để in lịch hay làm bìa báo, anh cũng phải trả tiền cho người ta . Anh chụp ảnh của em thì cũng phải như vậy . Em đồng ý, anh mới dám sử dụng ảnh của em . Nào! Nếu em đồng ý thì ký tên vào tờ biên nhận này .

Thu ngỡ ngàng đọc . Cô thậm tính toán rất nhanh . Với số tiền này, cô có thể lên bờ, tìm 1 căn nhà nhỏ để thuê ở .

Cô ký ngay vào tờ biên nhận và nói với giọng hàm ân:

- Cảm ơn anh . Số tiền này với em là cả 1 gia tài lớn .

- Hàng ngày, em đi bán hàng rong à ?
- Dạ . Buổi sáng thôi, chiều em ra phụ mẹ .
- Em có biết với 1 cô gái có sắc đẹp như em, nếu ở Sài Gòn, em có thể hái ra tiền triệu ?

Thu lắc đầu:

- Mẹ em có dạy "giấy rách phải giữ lấy lề" . Em không nghĩ đến chuyện như anh vừa nói .
- Em học đến đâu rồi ?
- Em học bổ túc, sắp thi lấy bằng tốt nghiệp tú tài .
- Anh có thể giúp em làm việc ở tòa soạn báo của anh, lương khá, không vất vả lắm đâu .

Thu ngần ngại:

- Chuyện này cần phải có sự đồng ý của mẹ em .
- Vậy em cứ xin phép mẹ em đi .

Kiến Tường rút đưa cho Thu tấm danh thiếp của mình .

- Em có thể tìm anh theo địa chỉ ghi trên đây .

Kiến Tường đi rồi, Thu còn ngẩn ngơ, ngơ ngẩn . Số tiền 3 triệu cô đang có, cứ như là trúng số vậy . Bất giác Thu chạy ù theo con đường ven sông, đi tìm mẹ .

Bà Cần đang quẩy gánh trên con đường về .

- Con đi đón mẹ à ?
- Dạ, mẹ đưa con gánh cho .
- Có chuyện gì mà trông con vui quá vậy ?

Lâu lắm bà mới thấy con gái yêu của mình mi . Thu đặt gói tiền vào tay mẹ .

- Tặng mẹ đó!

Chị Cần mở ra:

- Gì thế ? Ôi! Sao nhiều tiền như thế này, Thu ?
- Có 1 anh, ảnh làm cho tòa soạn báo nào đó, hôm trước xin con chụp mấy tấm ảnh . Bữa nay, ảnh đến gặp con và nói mua độc quyền ảnh của con để làm lịch và in bìa báo Xuân, và đây là số tiền trả cho số ảnh chụp .

Số tiền lớn làm cho bà Cần vừa vui vừa ngơ ngàng . Bà vẫn luôn mơ ước ở trên bờ, 1 căn nhà nhỏ thôi, như căn nhà chị đã cất lên và không ở được .

Cả 2 mẹ con nhìn nhau trong niềm vui mới, hạnh phúc mới .

o O o

Thái Hiền tỉnh giấc . Anh giật mình khi ngay dưới chân, vật gì đó mềm mềm vướng chân . Anh nhìn xuống cau mày:

- Kiều Hoa!

Ngồi dậy, anh lay mạnh vai cô:

- Dậy đi Hoa ? Sao lại ngủ ở đây ?

Kiều Hoa giật mình mở mắt, cô đưa tay dụi mắt . Đêm qua cô và Thái Hiền

cùng say khướt, cô nhìn lại quần áo của mình ... tất cả còn nguyên vẹn .
Mình điên thật, lẽ ra không nên say .

– Cô dậy đi! Đi rửa mặt rồi đi về nhà đi .

Kiều Hoa phụng phịu:

– Anh làm gì xua đuổi em như đuổi tà vậy ?

– Lần sau cô chớ đi theo tôi, tôi không thể có tình cảm với cô đâu .

Vừa mở mắt ra, anh lại nói lời lẽ đau như tát vào mặt . Kiều Hoa sầm mặt:

– Tại sao anh ghét em dữ vậy, anh Hiền ? Anh ghét 1 người chỉ vì người ấy quá yêu anh hay sao ?

Thái Hiền quay đi:

– Đừng nghĩ đến tôi vô ích . Trái tim tôi chỉ mỗi Hoài Thu mà thôi .

Tàn nhẫn! Kiều Hoa nhào tới, cô ôm chặt cứng người Thái Hiền:

– Anh có biết mỗi lời nói của anh làm cho em đau khổ chết đi được . Em đã làm gì đâu chỉ mỗi tội quá yêu anh . Anh ghét em là vì anh nghĩ em là thủ phạm hại Hoài Thu, phải không ? Em không có làm, anh rõ chưa ? Em mà có làm điều đó cho em chết thê thảm đi .

Kinh khủng thật! Kiều Hoa thề độc mà không chút ngượng miệng . Chính lời thề và nước mắt của cô làm cho Thái Hiền hoang mang . Có thể anh nghĩ oan cho cô rồi .

1 chút xồn xang và chạnh lòng, anh đặt tay lên vai cô .

– Em nín đi! Anh có nói là em hại Hoài Thu đâu .

Kiều Hoa nức nở:

– Nhưng mà anh nghi ngờ em . Hãy tin vào em! Anh hạnh phúc em hạnh phúc, anh đau khổ em cũng đau khổ chẳng kém gì anh .

Trái tim Thái Hiền mềm lại trước lời lẽ chân thật kia .

Thừa thắng, Kiều Hoa xông lên, cô ngã vào lòng anh, Thái Hiền ngồi yên, bàn tay anh ngập ngừng rồi ôm qua người Kiều Hoa .

– Em nín đi!

Được dỗ dành, Kiều Hoa càng khóc dữ hơn ...

o O o

1 năm sau ...

– Thu ơi! Em đậu vào đại học rồi!

Kiến Tường hét to ngoài cổng . Hoài Thu vui mừng chạy ra:

– Có thật không anh Tường ?

– Không tin, anh chờ em đến chỗ xem kết quả .

– Em tin .

Miệng cười mà nước mắt Hoài Thu ứa ra, cuối cùng những cố gắng của cô được đền bù . Vào đại học đó là mơ ước của cô, nhưng cũng là trần trở .

Kiến Tường là người ân thứ 2, mở cửa cho cô những ước mơ .

– Sao đang vui lại buồn vậy Thu ? Lo không có tiền học à ?

– Dạ .

– Đừng lo, tòa soạn dành ưu tiên cho em, anh cũng dành ưu ái cho em nữa .
Để mừng em đậu đại học, hôm nay anh đặc biệt khao em . Đừng sợ, anh mới lãnh lương .

Kiến Tường nháy mắt:

– Đi nhé ?

– Để em xin phép mẹ đã .

Hoài Thu trở ra, cô đơn giản trong chiếc áo sơ mi trắng, quần Jeans đen, mái tóc được cột gọn lại . Kiến Tường ngẩn nhìn Hoài Thu . Càng ngày anh càng nhận ra ở cô 1 vẻ đẹp quyến rũ lạ kỳ . Ngồi trên xe, anh nắm tay cô .

– Anh có chuyện này muốn nói với em .

– Chuyện gì vậy anh ? Có phải chuyện đi dự thi hoa hậu mà anh nói không ?

– Ừ . Em nghĩ thế nào ?

– Em sợ không được .

Kiến Tường phì cười:

– Chưa thi đã sợ thua . Này cô bé! Người ta nói không đi trên biển lớn, làm sao biết sóng to như thế nào . Cứ đi thi đi, anh và các anh trong tòa soạn ủng hộ em .

– Vậy để em thử xem .

Kiến Tường gõ lên đầu Thu:

– Thi là thi, không có thử .

Hoài Thu cười bên lên:

– Dạ, thì đi thi .

Anh chở cô đi qua những ngọn đường đầy ánh sáng của những ngọn đèn đêm . 1 đám cưới chạy ngang qua, chiếc xe dừng lại trước nhà hàng và ...
Hoài Thu sững sờ ... Thái Hiền, anh đang bước xuống và dìu cô dâu Kiều Hoa .

Họ cưới nhau đó là lẽ tất nhiên . Sau khi Kiều Hoa loại được cô, chỉ có cô, ác mộng kinh hoàng vẫn đi về trong giấc ngủ buồn phiền .

Giọt nước mắt Hoài Thu rơi mau .

– Anh Tường ... hay anh cho em về nhà đi .

Kiến Tường ngạc nhiên quay lại:

– Em sao thế ?

– Bỗng dưng em khó chịu và đau đầu quá .

Kiến Tường lo lắng:

– Chắc là em trúng gió, hay anh đưa em đi bác sĩ ?

– Dạ thôi . Hôm khác mình ăn khao nghen anh, bữa nay em khó chịu quá .

Chiu ý Hoài Thu, Kiến Tường đành đưa cô trở về nhà .

Thu vả vả:

– Anh về đi, không cần lo cho em đâu . Nhà có thuốc em uống thuốc và

mượn bé Nhím cạo gió là đỡ ngay .

Kiến Tường ra về mà bụng dạ không yên chút nào . Còn lại 1 mình, Hoài Thu đóng cửa phòng lại, cô khóc như chưa bao giờ được khóc . Chấp nhận làm kẻ chạy trốn, vậy mà khi nhìn thấy anh cưới vợ, cô chịu không nổi . Cô vẫn còn yêu anh quá nhiều, dẫu biết không thể nào đến với nhau .

Khóc chán, Hoài Thu chỗi dậy, cô nói dối mẹ đi mua thuốc, rồi đạp xe đến nhà hàng .

Đèn sáng rực rỡ, 1 tấm ảnh phóng to hình chú rể cô dâu trước tiền sảnh .

Anh vẫn đẹp trai lịch lãm, đứng cạnh cô dâu tươi cười như hoa .

Chú rể Thái Hiền, cô dâu Kiều Hoa, họ xứng đôi vừa lứa, chỉ có cô kẻ thua thiệt và chịu nhiều mất mát . Đau khổ giày vò Hoài Thu quay quắt . Cô chợt hiểu ra rằng cuộc đời là 1 sự cạnh tranh được và không được . Để tách cô rời khỏi Thái Hiền, Kiều Hoa làm tất cả mọi thứ, cho dù nhẫn tâm bóp chết cuộc đời ngây thơ trong trắng của 1 cô gái .

Cô sẽ vươn lên! Kiến Tường sẽ là chỗ dựa cho cô .

Hoài Thu nghiêng rằng, cô có cảm giác đôi hàm răng của mình ê ẩm trong hận thù dần vật .

o O o

Tiếng người dẫn chương trình to và rõ:

– Á hậu 1: Đặng Thu Hà; á hậu 2: Mai Thúy Vân ... Còn 1 người nữa ...

Trống ngực Hoài Thu đập mạnh như muốn vỡ tung lồng ngực . Cô không dám thờ và cũng không dám nghĩ mình thất bại . Ánh mắt Kiến Tường nhìn cô khuyến khích, cho cô vững tâm hơn .

– Thưa quý vị! Và bây giờ, tôi xin công bố vương miện hoa hậu thuộc về tay

...

Đúng là người dẫn chương trình chuyên nghiệp, anh ta cố tình kéo dài, làm cho tất cả mọi người cùng hồi hộp . Anh ta dừng lại như để xem phản ứng của khán giả và của người đoạt giải . Giọng anh thật trịnh trọng:

– Hoa hậu thuộc về cô ... Võ Hoài Thu, sinh viên năm thứ nhất của khoa báo chí . 22 tuổi ...

Tiếng kêu ồ như vỡ tan cả hội trường .

Bên dưới, Kiến Tường nhảy tung lên mừng rỡ, Hoài Thu bật khóc ngon lành

.

Cô bước theo cánh tay dìu của người tổ chức, bước lên bục đăng quang hoa hậu giữa tiếng nhạc rền rĩ, giữa ánh sáng của tất cả ngọn đèn, chiếu sáng vào cô . Nước mắt hạnh phúc trào ra trên khóe mắt .

Cô bật bạch nỗi lòng mình:

– Tôi được như ngày hôm nay là do mẹ tôi và anh trai của tôi - Kiến Tường . Xin ghi ân sâu sắc những người thân của tôi .

Hoài Thu ôm Kiến Tường, gương mặt xinh đẹp của cô được gọi cận ảnh to

choáng hết cả màn hình chiếc tivi 25 inch của Thái Hiền . Anh sững sờ rồi bật dậy như cái lò xo:

– Võ Hoài Thu! Là em ... Anh tìm em lâu lắm rồi, Hoài Thu .

Như người điên, Thái Hiền lao ra cửa, nhưng 2 cánh tay đang ra giữ anh lại:

– Anh định đi tìm cô ta à ?

– Em tránh ra đi!

Giọng Kiều Hoa đánh sặc:

– Anh đừng quên em là vợ anh, vợ hợp pháp .

– Tránh ra!

Thái Hiền gạt mạnh tay Kiều Hoa . Không màng đến chuyện cô bị ngã, anh lao ngay ra đường .

Hoài Thu! Anh tìm em lâu lắm rồi, tại sao em trốn anh chứ ?

o O o

Cuối cùng anh đã đến như điều mong đợi của Hoài Thu . Anh đến nhanh hơn suy nghĩ của cô .

– Hoài Thu!

Thái Hiền lao lại, anh tách những đám người đang quay quanh cô, nắm chặt tay cô trong xúc động ngất ngây:

– Cuối cùng anh cũng tìm thấy em . Tại sao em tránh mặt anh vậy, Thu ?

Những ống kính của nhà báo hướng về họ, ngọn đèn flash sáng lấp lên .

Hoài Thu cố dẫn tay ra, cô vội vã nấp sau lưng Kiến Tường .

– Anh Tường! Giúp em đi .

Kiến Tường dang tay ngăn làn sóng người tiếp cận Hoài Thu .

– Em ra xe đi, nhanh lên!

Hoài Thu đi nhanh ra xe, cô ra hiệu cho tài xế lái xe đi .

– Hoài Thu! Thu ...

Thái Hiền kêu lên tuyệt vọng . Anh vừa nắm được tay cô nhưng đã tuột ra .

Bóng hình Hoài Thu trong phút chốc như ảo ảnh, tan biến trong không gian mịt mù .

1 bàn tay đặt lên vai Thái Hiền, anh quay lại . Kiến Tường tò mò:

– Anh quen với Hoài Thu ?

– Tôi tìm cô ấy cả năm nay rồi .

– Vậy anh là ?...

– Tôi tên Thái Hiền . Anh quen với Hoài Thu, xin anh hãy giúp tôi gặp cô ấy .

.

– Hoài Thu không muốn gặp anh . Anh đã lập gia đình, xin anh hãy để yên cho cô ấy .

– Không . Dù thế nào tôi cũng phải gặp cô ấy .

Thái Hiền khấn khoản, lần đầu tiên trong đời anh van xin 1 người:

– Nhất định tôi phải gặp cô ấy .

– Xin lỗi, vấn đề này do Hoài Thu quyết định, tôi cần phải có quyết định của cô ấy .

Kiến Tường lên xe, bỏ mặc Thái Hiền ở đó, lòng anh đau đớn . Anh đã làm điều gì có lỗi với em, hay là anh đã không chung thủy không đợi em được ? Ngày tháng sa đà vì vắng em, anh chỉ biết có rượu . Thế rồi 1 đêm say rượu ngất ngây, anh đi vào đời với cô ấy . 1 đám cưới thành hình . Em có nghĩ là cùng giường nhưng khác mộng không ?

o O o

Gần nửa đêm về sáng, Thái Hiền mới quay về nhà . 1 quang cảnh đồ nát phơi bày trước mắt anh . Trong cơn hờn ghen, Kiều Hoa đập vỡ tan tành mọi thứ chung quanh mình . Thái Hiền chán nản bước qua đồng vỡ nát ấy . Anh như người chết đuối vừa ngoi lên, không còn biết hay cảm nhận gì hết, ngoài 1 nỗi đau tuyệt vọng . 1 năm đi qua, tưởng rằng nỗi đau ngủ yên, nhưng nhìn thấy lại Hoài Thu, anh không còn là Thái Hiền bản lĩnh nữa mà yếu đuối đau khổ .

Nằm ngả người trên chiếc ghế dài, Thái Hiền nhắm mắt lại . 1 Hoài Thu kiêu sa lộng lẫy, không còn là 1 Thu hoang dã tinh khiết như pha lê anh từng yêu dấu .

– Anh Hiền!

Kiều Hoa giận dữ nắm vai Thái Hiền lắc mạnh:

– Anh dậy đi! Em hết chịu nổi anh rồi .

Thái Hiền mở mắt ra mệt mỏi:

– Em hãy để cho anh yên . Em phá cho mọi thứ đổ nát chưa vừa lòng em hay sao ?

– Sao anh không hỏi vì sao em phá mọi thứ đổ nát ? Em là vợ anh, em có quyền ghen . Anh sống với em mà luôn tưởng nhớ tới người tình cũ, vừa thấy nó trên tivi là anh vội chạy đi tìm . Tại sao vậy hả ?

Kiều Hoa khóc òa . Lúc này, Thái Hiền đâu còn tâm trí để dỗ dành ngon ngọt hay phân bua, tâm hồn anh cũng tràn đầy bi ai, đau khổ .

Tiếng khóc làm cho Thái Hiền bùng 2 tai lại, gắt:

– Em không thể để anh yên sao Hoa ?

– Không được, vì anh là chồng em .

– Vậy thì em cứ khóc đi .

Thái Hiền đi nhanh về phòng làm việc của mình, anh đóng chặt cửa lại, mặc cho Kiều Hoa lòng lộn .

Được . Nếu như thế, tao sẽ không để cho mày yên đâu .

Một lúc sau phút quây phá tưng bừng, Kiều Hoa nằm bẹp dí trên sàn nhà .

1 sự im lặng nặng nề phủ trùm cả căn nhà .

o O o

Hoài Thu khoanh 2 tay trước ngực, gương mặt đẹp của cô lúc này như tạc

tượng .

– Anh muốn biết anh ta là ai à ? Em chẳng nói với anh rồi sao ? Em yêu anh ấy, và cũng chính vì yêu mà em chạy trốn, sống như người du mục trên sông .

– Trông anh ấy có vẻ đau khổ lắm,

Hoài Thu cười nhạt:

– Đau khổ mà đi cưới vợ ? Em không muốn nghe anh ấy nhắc chuyện này nữa .

Hoài Thu chuyển đề tài khác, mặt cô lúc này giãn ra .

– Hãng phim Sóng Thần mời em ký hợp đồng, anh nghĩ sao, anh Kiến Tường ?

Kiến Tường mỉm cười:

– Quyền quyết định ở em, anh giúp đỡ em thôi .

– Em cảm ơn sự giúp đỡ của anh, nhờ anh mà em có được ngày nay . Nếu như mẹ em sinh em ra, thì anh lại là người thứ 2 cho em hơi thở để sống .

Búng nhẹ vào mũi Hoài Thu, Kiến Tường nhăn mặt:

– Em nói gì quá vậy . Anh giúp đỡ em vì anh biết em "làm nên chuyện" .

Nếu nói tình yêu thì anh cũng tầm thường như mọi người, anh yêu em trước tiên vì cái đẹp, vì sự chịu khó và tính tình của em nữa .

– Đừng yêu em, anh Tường! Em không đáng cho anh yêu đâu . Anh có biết em từng bị đến 5 gã du côn làm nhục năm em 20 tuổi không ?

Kiến Tường sững sốt . Hoài Thu hít mạnh không gian lạnh vào tim . Cô không muốn nghĩ đến điều ô nhục ấy chút nào . Nhưng nó chính là nguyên nhân bắt cô phải xa Thái Hiền . Mới chỉ 1 năm cô lặng lẽ bỏ đi, anh đã đi cưới vợ, có đau đớn nào hơn nữa khi anh quay lưng . Giờ đây anh tìm cô làm gì ? Có phải chẳng vì cô đang trên đỉnh vinh quang, để khiến anh nuối tiếc ?

Hoài Thu nuốt nước mắt:

– Chỉ có cô ta mới nhẫn tâm làm như vậy thôi, vui đập tuổi thanh xuân của em 1 cách tàn nhẫn không chút xót thương .

Qua phút sững sốt, Kiến Tường vươn tay ôm Hoài Thu vào lòng, anh vỗ đầu cô như người anh cả đối với đứa em bé bỏng .

– Hãy quên điều đau lòng đó đi em . Hãy nhìn về tương lai phía trước, cuộc đời em sẽ không mãi đau buồn nữa đâu . Hãy tin là luôn có anh bên cạnh em .

Nước mắt Hoài Thu nhạt nhòa, cô gục mặt lên vai anh khóc âm thầm .

o O o

Vừa bước ra khỏi hãng phim Sóng Thần, Hoài Thu đã nhìn thấy Thái Hiền .

Anh bước nhanh lại:

– Anh muốn nói chuyện với em, được chứ Thu ?

Hoài Thu gật đầu:

– Được . Anh hãy ra nhà hàng Sài Gòn nổi ở Bạch Đằng chờ em .

Hoài Thu lạnh nhạt lên xe của mình, cô bảo tài xế lái đi . Thái Hiền lái xe đuổi theo . Anh đau lòng bởi thái độ xa lạ của cô . Buổi tối của 1 năm về trước đó, anh nào có biết đêm đó là đêm chia tay, cô lặng lẽ rời xa anh . Bây giờ gặp lại, anh không còn là người đàn ông tự do nữa . Nói gì đây bây giờ ? Hoài Thu kéo ghế ngồi, trên gương mặt cô là chiếc kính đen . Cô gọi cho mình ly nước trái cây .

– Anh uống gì gọi đi .

Thái Hiền gọi ly cà phê, anh nhìn cô xót xa:

– Anh biết là mẹ anh ép em, nhưng lẽ ra em nên gặp anh và nói cho anh biết . Anh đi tìm em rất lâu . Thế rồi ...

Hoài Thu cười mỉm:

– Anh định nói với em nguyên nhân anh kết hôn với Kiều Hoa à ? Có gì đâu ... Cô ta thuê du đấng làm nhục em, thì chuyện cô ta làm vợ anh là chuyện hiển nhiên thôi .

Thái Hiền ngập ngừng:

– Cô ấy thề với anh, cô ấy không làm chuyện ấy .

Hoài Thu cười phá lên:

– Có tên ăn cướp nào chịu nhận hấn ăn cướp, nếu như không bị bắt quả tang ? Anh tưởng 1 năm qua, thằng Nhí chịu im à ? Cuối cùng nó cũng điều tra ra . Kiều Hoa mướn tụi đầu bò giá 5 triệu để làm nhục em, sau đó cô ta còn cho người đi rêu rao mọi việc . Lúc ấy em sức yếu thế cô, túi không tiền, nhưng mà em không vì thế nhận tiền của mẹ anh .

Thái Hiền bứt rứt:

– Anh biết .

– Bây giờ anh tìm em để nói gì đây ? Nói xin lỗi em thay cho vợ anh à ?

– Không, anh không có ý định đó . Sự thật, chưa bao giờ anh quên em cả .

– Chưa quên em ? Thời gian xa nhau hơn 1 năm, đủ cho em trưởng thành, không còn ngây thơ, cả tin vào lời nói yêu của 1 người đàn ông đã có vợ .

Thái Hiền nắm 2 tay Hoài Thu tha thiết:

– Anh biết, em sẽ không tin anh .

– Vậy thì anh muốn gì ở em ?

– Anh không biết . Anh chỉ biết rằng khi nhìn thấy em trên truyền hình, anh cứ tưởng như mình nằm mơ . Anh không muốn nói cho em biết, anh đã sa lầy như thế nào . Khi em bỏ đi, anh đau khổ, buông xuôi tất cả .

– Bây giờ anh muốn có em chẳng ? Hãy ly dị vợ anh đi . Nếu không, đừng bao giờ gặp em .

Hoài Thu bưng ly nước lên môi nhấp 1 ngụm nhỏ . Cô tháo mắt kính ra nhìn Thái Hiền . Anh có vẻ già hơn nhiều so với quãng thời gian anh và cô yêu

nhau .

Nhìn thấy Thái Hiền ngồi thừ ra, cô cười nhạt:

– Đề nghị của em khó thực hiện quá phải không ? Thế thì thôi vậy, chúng ta chia tay và từ nay hãy xem nhau như kẻ xa lạ .

Hoài Thu đứng lên, hoảng hốt Thái Hiền nắm tay cô giữ lại .

– Em đừng đi! Hãy ngồi với anh thêm chút nữa .

– Có ích lợi gì đâu anh . Chúng ta không thể nào kết hợp cùng với nhau, thôi thì hãy cố mà quên nhau .

– Anh không quên em được .

Thái Hiền ôm choàng lấy Hoài Thu, anh dụi mặt vào mái tóc mềm của cô .

– Hãy cho anh 1 thời gian đi Thu . Anh sẽ san bằng mọi trở ngại để đến với em .

– Còn danh dự gia đình anh và mẹ của anh nữa . Buông em ra đi! Giữa 2 chúng ta có quá nhiều trở ngại rồi, anh hãy để em sống yên với cuộc đời của em, em còn mẹ còn các em .

Hoài Thu cựa khẽ người trong vòng tay Thái Hiền, cô ngẩng lên nhìn anh, khóe mắt long lanh nước mắt .

– Anh tưởng là em quên được anh sao ? Nhưng mà giữa 2 ta có quá nhiều ngăn cách rồi . Thái Hiền! Hãy hôn em đi ...

Hoài Thu khép mắt lại . Thái Hiền sững sờ . Đôi rèm mi cong rung động giọt lệ tủi hờn đang trào ra . Xúc động quá, anh cúi xuống tìm môi cô . Nụ hôn ngọt ngào sâu lắng ...

Rời môi cô, anh càng siết chặt hơn vào vòng tay anh:

– Thu ơi! Chúng mình không thể nào xa nhau .

o O o

Đỗ xe lại trước nhà, chồm người qua mở cửa, Thái Hiền không quên "tranh thủ" hôn nhẹ vào má người yêu .

Chưa bước xuống xe, Hoài Thu cười khẽ:

– Mẹ chắc sẽ ngạc nhiên khi nhìn thấy anh, cả mấy đứa nhỏ nữa . Mình xuống xe đi anh .

Căn nhà mới, tuy nhỏ nhưng khang trang xinh xắn . Thái Hiền bồi hồi đi vào .

.

– Ồ! Anh Hiền ...

Thằng Cò nhận ra Thái Hiền trước, nó nhảy tung lên, rồi sà lại ôm anh . Thái Hiền cảm động xoa đầu nó:

– Em lớn quá Cò .

– Anh Hiền!

Bé Mai cũng chạy ra, 2 đứa vây quanh Thái Hiền tíu tít, cho anh trôi về vùng kỷ niệm ngày nào trong căn nhà ven sông .

– Để anh Hiền vào nhà chào mẹ đã .

Bà Cần sừng sốt 1 chút, tuy nhiên bà vẫn vui vẻ chào lại Thái Hiền .

Nán lại 1 chút, Thái Hiền ra về .

– Em vào nhà đi .

Hoài Thu vẫy tay chào, cô đi chậm chạp vào nhà . Cô còn yêu anh nhưng không có lẽ tình yêu còn tràn đầy như thuở nào . Anh đang có vợ, lòng Hoài Thu lịm đi trong cay đắng .

– Mẹ bảo này Thu .

– Dạ .

Hoài Thu ngồi xuống ghế:

– Có chuyện gì vậy mẹ ?

– Con có ý gì vậy, khi đưa Thái Hiền về nhà ?

Mặt Hoài Thu đành lại:

– Con muốn lấy lại những gì Kiều Hoa đã lấy của con .

Hiểu con gái muốn làm gì, bà lắc đầu:

– Nên cời bỏ thù oán hơn là thất lại con ạ . Bây giờ cuộc sống của chúng ta không còn tăm tối nữa . Mẹ chỉ mong con cố gắng học để có chút kiến thức vào đời .

– Dĩ nhiên là con phải học chứ mẹ . Kiều Hoa gieo gió, cô ta phải gặt bão .

– Mẹ xin con, hãy nghĩ đến mẹ và các em của con .

– Mẹ đừng lo gì cả . Nếu không làm cho Kiều Hoa đau khổ, lòng con sẽ không yên ổn . Mẹ có hiểu dấu vết kinh hoàng của đêm bị làm nhục vẫn còn in sâu trong ký ức của con không ? Con đáng bị trừng phạt như vậy sao ?

Hoài Thu bật khóc . Mỗi lần nhắc lại, cô không sao chịu nổi sự thật đau lòng ấy . May là cô vươn lên được . Hận đó cô dễ phôi pha ?

o O o

Kéo cao đôi ủng dưới chân, Kiều My ái ngại nhìn trời . Bầu trời 1 màu xám xịt, gió thổi mạnh . Mưa sẽ đến! Cô vừa từ vũng lũ đi ra . Nước mênh mông, con bệnh nằm la liệt, những người bệnh nặng chờ xe đưa đi bệnh viện . Số còn lại nhẹ hơn chờ khám bệnh, chích thuốc .

Đang khám cho 1 bà cụ, 1 bóng đen bước qua cánh cửa . Kiều My nhìn ra .

Suýt 1 chút nữa, cô buông rơi ống nghe bệnh trên tay .

– Quốc Dũng!

Quốc Dũng khựng lại:

– Chào Kiều My!

Chiếc máy ảnh đeo lưng lẳng trước ngực, cho cô biết anh đi lấy tin . Anh có vẻ thản nhiên:

– Không ngờ gặp Kiều My ở đây .

Bàn tay Kiều My trở nên lúng túng . Hơn 1 năm rồi, cô có tìm kiếm anh nhưng anh bật tăm như bóng chim tăm cá . Bây giờ gặp lại . 1 năm đi qua, anh có vẻ già dặn và phong trần hơn .

– Thôi chào Kiều My, bác sĩ hãy làm nhiệm vụ đi .

Quốc Dũng quay lưng . Kiều My hốt hoảng:

– Anh Dũng!

Quốc Dũng đứng lại, cánh lưng anh đối diện với Kiều My . Cô ngập ngừng:

– Bây giờ anh ở đâu vậy ?

– Vẫn ở tòa soạn báo .

– Sao anh không tìm em ?

– Việc này Kiều My biết mà .

– Lát trưa nghỉ, em muốn gặp anh, được không ?

– Được .

Anh đi luôn ra cửa, vẻ thản nhiên đến lạnh lòng của anh làm cho Kiều My muốn khóc . Cô định tỉnh mình, để tiếp tục khám bệnh cho bệnh nhân .

Nhưng lúc này tâm hồn cô cứ bấn loạn .

– Bác sĩ có vẻ xúc động quá, hay là nghỉ 1 lát đi, tôi khám bệnh cho .

Số bệnh nhân nhiều quá, Kiều My lắc đầu đáp lời người bạn đồng nghiệp:

– Tôi không sao đâu .

Cô cố quên Quốc Dũng để tập trung vào công việc .

Hơn 1 giờ trưa, Quốc Dũng quay lại, lúc Kiều My đang cố nuốt những hạt cơm nguội rời rạc .

Không nói gì, anh lặng lẽ mở ba lô lấy đưa cho cô 1 gói lương khô và lon nước ngọt .

– Ăn cơm không nổi, Kiều My ăn cơm này đi .

– Cảm ơn .

Bao giờ anh cư xử với cô cũng chu đáo, chính điều này mà 1 năm qua, cô mới hiểu không ai có thể thay thế địa vị của anh trong lòng cô mà mãi đến lúc mất anh, cô mới hiểu được .

Cố ăn cho hết miếng cơm còn lại, cô đưa mắt nhìn anh, trong lúc anh cũng đang nhìn cô, 2 ánh mắt giao nhau trong 1 thoáng .

Quốc Dũng khẽ khàng:

– Chuyện gì, My nói đi!

– Tại sao anh không hề liên lạc với em ? Anh thay số điện thoại, máy nhắn tin và cả nơi làm việc . Em biết em làm tổn thương anh, nhưng ít ra anh cũng phải 1 lần gặp em chứ, anh Dũng .

Quốc Dũng nhìn lên cao:

– Anh nghĩ là anh lặng lẽ rút lui có lẽ tốt hơn giữa chúng ta . Mình ... giống đôi dưa lệch quá mà .

– Anh vẫn không bỏ lỗi cho em ?

Quốc Dũng tránh câu trả lời, anh lặng sang chuyện khác:

– Gia đình em vẫn mạnh ?

– Mạnh . Anh đừng lặng sang chuyện khác . Hãy trả lời em đi .

- Em đâu có lỗi .
- Vậy tại sao anh không tìm em ?
- Anh nhớ anh đã trả lời hết rồi .
- Anh ác lắm!
- Anh sắp về Sài Gòn . 2 giờ là có chuyến bay . Nếu còn duyên, chúng ta sẽ gặp lại .

Anh đứng lên đi . 1 tiếng nấc nhỏ sau lưng, anh muốn quay lưng nhưng rồi anh đi luôn ra đường . Hòn giận và đau khổ của 1 năm qua như lại trở về . Anh vẫn yêu, trái tim vẫn ghi đậm hình bóng ai, kỷ niệm vẫn về và nỗi nhớ ngút ngàn .

o O o

Nắng vàng nhạt thả dài những sợi nắng cuối cùng của 1 ngày . Hoài Thu đang cùng Thái Hiền trở về căn nhà cũ bên dòng sông của thuở nào . Bụi bám, nhện giăng tơ . Vẫn bàn ghế, tủ vài cái giường gỗ ... Hoài Thu đứng lặng trong 1 phút, xúc động nao nao .

– Mình quét dọn, em nhé!

– Dạ .

Cả 2 cởi bỏ áo ngoài, bắt tay vào dọn dẹp . Bụi quá, Hoài Thu đeo khẩu trang mặt, cô cột tóc mình lại bằng chiếc khăn nhỏ, vậy mà cuối cùng mặt của cô cũng như "con mèo ăn vụng" . Thái Hiền có khác gì đâu, cả 2 nhìn nhau vụt cười âm lên:

– Em gánh nước sông lên cho anh tắm nhé ?

Thái Hiền nheo mắt:

– Em có gánh nổi không đó ? Đừng quên em đã quên chuyện này lâu rồi .

Hoài Thu hất mặt, gương mặt cô lúc này như trẻ con .

– Anh xem thường em quá, em gánh cho anh coi .

Cô lấy đôi thùng cùng cái đòn gánh đi xuống sông . Thái Hiền chạy theo:

– Em định gánh nước thật hả ?

– Ừ . Anh cho là em nói chơi sao ?

– Thôi, anh tắm dưới sông cũng được .

– Rồi 1 lát, áo quần ướt làm sao anh về ? Anh vào nhà đi .

Cô đi nhanh xuống cây cầu ván, khom người bỏ cái thùng nhỏ xuống để mức cho đầy đôi thùng nước, xong gánh đi lên .

Thái Hiền ái ngại:

– Có nặng không em ?

– Lâu quá không gánh, có đau vai 1 chút . Anh tắm đi, em ra sông tắm .

Hoài Thu tỉnh nghịch bơi ra giữa dòng sông, cô khuấy động nước âm âm .

Thái Hiền hét to:

– Tắm 5 phút thôi Thu ơi, anh đói rồi nè .

Lâu quá không được ngâm mình dưới làn nước sông mát lạnh, Hoài Thu dễ

gì lên . Thái Hiền gọi lần thứ 2, cô mới chịu đi lên . Bộ đồ lửng ướt nước bó sát vào người bày ra trước mắt Thái Hiền những đường cong gợi cảm quyến rũ . Anh quay đi .

Hoài Thu cười thầm, cô bước vào trong, kéo nhẹ tấm bạt ni lông lại .

– Chết! Anh Hiền ơi, mở túi xách của em lấy giùm cái khăn .

– Ồ ...

Thái Hiền lấy chiếc khăn anh vừa lau mặt mang vào cho Thu . Anh đứng bên ngoài cánh màn, thò tay đưa khăn vào .

Nhưng ... bàn tay anh bị nắm lại và kéo anh vào trong . 1 pho tượng vệ nữ ngọc ngà tuyệt vời . Cô ôm choàng qua cổ anh, rồi gắn môi mình vào môi anh .

Đôi làn môi quyện vào nhau say đắm, khao khát . Anh run run đặt bàn tay mình lên đôi ngực thanh tân . Anh cảm nhận được cô đang run khẽ trong vòng tay mình, thân thể ướt nước của cô đang vào anh thật chắc . Đôi ngực mềm mại sát vào ngực anh, cho anh cảm giác ngây ngất:

– Bế em lại giường đi!

Và bây giờ, không còn gì ngăn cách cả 2, khi tình yêu cổ kềm nén bùng lên như cơn đại hồng thủy ...

Sờ tay lên mặt người yêu, Thái Hiền thảng thốt:

– Sao em khóc vậy Thu ? Em giận anh à ?

– Không có .

Hoài Thu giữ bàn tay anh trên môi cô:

– Chúng mình sẽ như thế nào hả anh, khi anh đã có vợ ? Thái Hiền ơi! Em sợ mất anh lần nữa .

Anh ôm chặt lấy cô:

– Không, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau .

– Còn cô ấy ? Anh sẽ ly hôn ư ?

– Nhất định phải như thế .

Hoài Thu dụi mặt mình vào lồng ngực rộng của người yêu . Cô sẽ từng bước từng bước đòi lại những gì từng là của cô . Thuở thơ ngây ấy đã đi qua mất rồi ...

o O o

Kiều Hoa gần như điên lên . Thái Hiền đi vắng 2 ngày, không phải công tác của công ty, cũng không về nhà mẹ ruột . Còn đi đâu nữa ngoài đi với Hoài Thu . Cô lồng lộn lùng sục tìm Hoài Thu .

Nhấn mạnh chuông và nhấn liên tục, Kiều Hoa nóng nảy hét toáng lên:

– Hoài Thu! Mày ra cho tao bảo, đừng có làm con chuột nằm trong hang, tao biết tổng là anh Hiền trong đó .

Người mở cửa là Nhí . Nó mở rộng cánh cửa . Cậu con trai 18 nhỏ giò cao lớn, tướng người vạm vỡ, lạnh lùng nhìn Kiều Hoa .

– Tôi nói cho chị biết, chị còn la ầm ĩ trước nhà tôi, tôi sẽ tát vỡ mồn chị ra đây .

Kiều Hoa giận dữ:

– Mày dám! Hãy gọi anh Thái Hiền ra đây .

– Ở đây không có anh Thái Hiền nào cả . Về nhà của chị mà tìm .

Thằng Nhí xông ra, nó nắm cườm tay Kiều Hoa lôi ra đường, xô cô suýt ngã .

– Chị nghe cho rõ đây . Món nợ năm xưa, có ngày chúng tôi sẽ trả .

Kiều Hoa la lên:

– Tao nợ gì mày chứ, thằng du côn kia ?

– Chị không nhớ thì tôi nhắc cho chị nhớ . Chị thuê bọn thằng Dân đầu bò 5 triệu đồng, đừng tưởng không ai biết . Chính tôi đã dắt anh Hiền đi gặp tụi nó . Năm xưa vì nghèo, vì cô thế, chúng tôi chịu thua chị, nhưng bây giờ ... tôi cảnh cáo chị, bất cứ sự mạnh động nào của chị là tôi sẽ không tha thứ cho chị đâu . Hãy nhớ lấy!

Kiều Hoa hoảng kinh, cô không sợ thằng Nhí mà hoảng sợ vì Thái Hiền đã biết mọi việc . Anh sẽ bỏ cô . Cứ nghĩ đến chuyện anh ly hôn và bỏ mình, Kiều Hoa chịu không nổi . Nếu như lúc này cô đến đây hùng hổ, thì bây giờ những như con chi chi .

Thằng Nhí quay vào đóng sầm cửa lại, mặc cho bên ngoài Kiều Hoa đứng chờ người ra .

Bây giờ cô không cần đi tìm anh nữa, nếu như cô biết anh ở đâu . Lẽ nào hết tất cả rồi ư ? Nước mắt Kiều Hoa dâng lên . Cô đi lang thang, không muốn trở về nhà, cô sợ căn nhà lạnh, chỉ có 1 mình cô và khoảng không lạnh vắng . 1 chiếc mô tô áp sát vào:

– Chị Hoa!

Kiều Hoa giật mình . Nhận ra thằng Hải điếc, cô giận dữ:

– Mày còn dám gặp tao ?

– Chị làm gì giận dữ vậy . Lâu quá không gặp, vừa gặp bà chị đã đổ máu .

– Tao hỏi mày, tại sao chị em Hoài Thu biết tao thuê bọn mày ?

Thằng Hải điếc ú ớ:

– Thằng Nhí chơi thân với thằng Tú, thằng Tú quen với thằng Phi ...

– Mày im đi! Nó thừa tụi bây ngồi tù cả lũ .

Hải điếc cười nham nhở:

– Tụi em bị bắt, chị cũng đâu có yên . Tụi em đang vả quá, chị cho chút tiền đi chị Hoa .

Đang bực mình, Kiều Hoa rút tiền trong túi quần, ném đũa vào người Hải điếc .

– Lấy tiền rồi làm ơn đi cho khuất mắt tao .

– OK .

Nhặt tiền lên, Hải điếc cười đều .

– Hết tiền, bọn em sẽ đi tìm chị .

– Tổ bà bây!

Kiều Hoa quắc mắt chửi đồng . Cô đúng là đang đi trên sợi dây treo mong manh, không biết khi nào sợi dây đứt và ném cô rơi xuống .

Thái Hiền! Anh mau về đi . Em có làm gì đi nữa chẳng qua là em quá yêu anh mà thôi .

Tiếng gọi của Kiều Hoa rơi vào khoảng không . Bởi đôi tình nhân đang bơi trong hạnh phúc, đêm và ngày bây giờ là thiên đường đầy mật ngọt tình yêu, từng bước đi có hoa nở vàng .

o O o

Con trăng đêm 16 soi ánh sáng rực rỡ xuyên qua khung cửa sổ . Trên chiếc giường gỗ nhỏ, Hoài Thu nằm phơi mình, tấm chăn mỏng khoác hờ hững trên người cô, không đủ che bờ vai trần mịn màng cùng đôi chân thon dài tuyệt mỹ .

– Trăng đẹp quá! Em ngồi dậy ngắm trăng với anh đi Thu .

Hoài Thu nũng nịu vươn tay:

– Đỡ em ngồi dậy đi .

Thái Hiền nắm tay người yêu kéo dậy . Tấm chăn mỏng rơi xuống chân, cho anh 1 thoáng bàng hoàng, 1 thoáng ngây ngất . Cô không mặc gì cả, bộ áo "eva" hiện nguyên thủy trước mắt anh, như buổi trưa hôm qua .

Anh đã sở hữu cô trọn vẹn, cảm giác say ngất ngây ấy hãy chưa tan, và bây giờ nữa .

Hoài Thu vòng tay ôm qua cổ anh, đôi ngực mềm mại của cô tựa vào ngực anh, cho anh cảm giác khát khao . Anh ghì chặt cô vào lòng, những nụ hôn cháy bỏng rơi trên thân thể ấm áp . Chưa bao giờ anh có 1 cảm giác rung động đến như thế . Anh trân trọng hôn lên từng khoản thịt da trọn vẹn dâng hiến .

Hạnh phúc no đầy quá, Hoài Thu bật khóc .

– Ngày mai chúng mình còn là của nhau không anh ? Em muốn cho đêm dài mãi, để anh là riêng em thôi Hiền ạ .

Anh hôn lên đôi mắt đầm lệ, nụ hôn khép đi tiếng thổn thức của xót xa, chua xót .

Con trăng đêm soi ánh sáng bàng bạc, gió từ bờ sông thổi thốc lên ngọn gió lạnh . Vòng tay anh khép kín hơn nữa ủ ấm Hoài Thu .

Đêm sao quá ngắn, tiếng gà gáy xa xa, vầng thái dương đỏ ối xa xa cuối chân trời .

o O o

Kiều My về thành phố đã 2 ngày . Cô mong 1 tiếng chuông cửa, 1 tiếng reo của điện thoại . Đường như biết cô chờ đợi, nên tất cả đều im lặng .

Lặng lẽ quá, nặng nề quá! Kiều My chống 2 tay dưới cằm . Cô nhớ hôm đó cô khó, vậy mà anh vẫn đi . Có lẽ anh đã hết yêu cô rồi . Lịch lãm và chu đáo là tính cách của anh mà thôi .

Nước mắt Kiều My dâng lên, cô đưa tay quệt mạnh qua mắt . Hãy quên đi . Người ta đã không còn yêu mình nữa .

Reng ... reng ... Lần này Kiều My không mong đợi hay hỏi hớp nữa . Chắc Kiều Hoa về thăm nhà . Đạo này con bé ghen tuông, cứ như người điên, đứng ngồi không yên .

Cô thờ ơ kéo cánh cửa ra .

– Chào em!

Là Quốc Dũng, tay anh ôm bó hoa hồng đỏ thắm, Kiều My run lên, cô đứng chờ người ra nhìn anh:

– Anh Dũng!

– Không mời anh vào nhà à ?

Gạt nước mắt, Kiều My lúng túng:

– Mời anh!

– Chúc mừng sinh nhật em!

Kiều My ngỡ ngác, rồi sực nhớ, cô bật khóc òa lên . Thì ra anh vẫn nhớ cô . Ngày mai là sinh nhật thứ 27 của cô .

Anh lấy 1 ngón tay quệt nước mắt cô:

– Em yếu đuối từ bao giờ vậy, Kiều My ?

– Anh làm em xúc động quá . Em cứ nghĩ anh đã quên em và không bao giờ đi tìm em nữa .

– Nếu quên em, anh không đến chúc mừng sinh nhật em .

– Anh đáng ghét lắm!

Quốc Dũng đặt bó hoa hồng vào tay Kiều My, tay anh quàng qua vai cô:

– My này! Tình yêu anh cho em cao, nhưng hình thể của anh thấp hơn em đó .

– Anh không được nói . 1 năm qua anh rời bỏ em, đã làm em buồn và đau lòng muốn chết rồi .

Quốc Dũng cười . Lâu lắm kể từ lúc chia tay lặng lẽ, anh mới thấy lòng mình ấm lại .

Tiếng Kiều My thật khẽ:

– Lúc anh lặng lẽ xa em, em mới nhận ra là em yêu anh, anh thật sự quan trọng với em . Em đã xua đuổi nỗi cô đơn của mình bằng niềm mong và nỗi nhớ, em cứ hy vọng anh sẽ đến, xuất hiện trước mặt em. Nhưng rồi ngày tháng cứ lặng lẽ trôi đi, bóng dáng anh vẫn mịt mù . Em biết rằng em đã làm tổn thương anh . Và em chợt sợ hãi, có thể anh đã vì điều tổn thương mà quên em rồi cũng nên .

Nước mắt Kiều My chảy dài ra:

– Hôm đó ở Cần Giờ, em khóc anh vẫn không quay lại . Em đau đớn vô cùng anh Dũng ...

Quốc Dũng kéo mạnh Kiều My vào mình . Cô đã thú nhận tình yêu của cô rồi đó, như ngọn gió mùa hè qua tấm lòng giá buốt của anh, anh ngăn lời cô bằng nụ hôn và gần như ngộp thở .

Kiều My phụng phịu cầu vào vai anh:

– Anh đáng ghét lắm .

Dũng cười khê trên môi cô, anh khép môi cô bằng 1 nụ hôn dài lần thứ 2 .

– Kiều My! Chúng mình cưới nhau đi .

Kiều My gật nhẹ đầu thay cho lời nói . Mới trước đây nửa giờ quanh Kiều My là màu xám buồn, nhưng bây giờ là khoảng không gian rực rỡ của hạnh phúc .

o O o

Để cho Quốc Dũng đi phía trước, Kiều My đứng lại "nghía" những chiếc áo cưới treo trong tủ . Đẹp quá! Cô ngắm đến say mê .

– Kiều ...

Đang định nói, Quốc Dũng chợt phát hiện không có Kiều My ở bên cạnh mình, anh nhìn quanh và mỉm cười . Cô nàng của anh mãi mê trước những chiếc áo cưới .

Anh quay lại, ôm qua vai cô:

– Em muốn thì vào thử đi .

– Thật hả anh ?

– Em cho là anh nói đùa ? Chủ nhật tuần này, mẹ anh sẽ đến nhà gặp ba mẹ em . Có điều anh sợ ...

– Anh sợ gì ?

Dũng giơ cao tay rồi hạ xuống, Kiều My hiểu ngay . Cô lườm anh:

– Em đồng ý là ba mẹ em đồng ý .

– Vậy thì vào thử đi!

Những chiếc áo cưới may thật khéo, càng tôn vinh nhan sắc Kiều My hơn nữa . Cô e thẹn nhìn anh, còn ánh mắt anh, say đắm nhiều hơn .

Ra về, Kiều My ngồi tựa đầu lên vai anh, mắt cô khép lại . Quốc Dũng lần tay ra sau, tìm tay Kiều My, anh đưa lên môi hôn .

– Dũng này! Anh nhớ buổi tối lần đi chơi có Kiều Hoa, nó bỏ đi với bạn cho anh đi với em ?

– Anh cũng hôn tay em như thế này phải không ? Lúc đó anh đã yêu em, yêu vô cùng .

Kiều My cười khê:

– Còn em là giây phút mở cửa lòng . Người ta nói phải tu 9 kiếp mới là vợ chồng với nhau hả anh ?

– Ừ . Nếu có kiếp sau, anh cũng sẽ nói, muốn em làm vợ anh .

Vòng tay Kiều My siết nhẹ qua bụng Quốc Dũng, cô cắn nhẹ vào vai anh:

– Yêu em nhiều như vậy sao ? Vậy mà lúc người ta khóc, cứ lạnh lùng quay đi .

– Lúc đó chỉ cần em kêu lên 1 tiếng là anh sẽ quay trở lại, và bay đến như cơn lốc, cuốn trôi em vào anh luôn .

– Vậy sao ? Hóa ra em bỏ qua cơ hội ngàn năm ?

– Nếu như anh không đi tìm em thì em sẽ làm sao hả My ?

– Cũng sẽ cứ đợi, đợi mãi ...

Quốc Dũng đùa:

– Vậy là tội mình đã tu đủ 9 kiếp rồi đó . My này! Sau này em sinh cho anh 4 đứa con .

Kiều My kêu lên:

– Chi nhiều dữ vậy ?

– 2 trai 2 gái . Hay là ... nguyên đội tuyển bóng đá đi .

– Anh đó lúc nào cũng đùa được mà .

Kiều My cắn mạnh hơn lên vai anh . Cô như trẻ lại thuở đôi mươi, trước tình yêu của anh .

– Sáng nay em có vệ sinh răng chưa vậy My ?

– Rồi .

Chợt hiểu câu nói của anh, cô vờ cắn mạnh anh hơn nữa .

– Anh sợ bệnh dại phải không ?

– Vì yêu em, dù có thành người dại, anh cũng cam tâm tình nguyện mà .

Kiều My chớp mắt, cô ôm anh chặt hơn nữa, má cọ lên vai anh nũng nịu .

Không cần lời nói yêu . Trái tim của cả 2 đang nói lên lời nói tình yêu .

o O o

Đẩy nhẹ cánh cửa, mặt Thái Hiền nhăn lại vì mùi "thuốc súng" nồng nặc nặng nề quá . Gian phòng mờ mờ . Anh đưa tay tìm công tắc mở đèn . Tách! Căn phòng bật lên sáng lóa .

Trong 1 góc trên chiếc ghế bành rộng, Kiều Hoa lặng lẽ thu mình . Cô mở to mắt nhìn anh . Trông cô hốc hác và suy sụp quá . Chạnh lòng, Thái Hiền bước lại .

– Em làm sao thế ? Ốm à ?

– Anh sắp bỏ em rồi phải không ? Phải, em thừa nhận em thuê bọn thằng Dân đầu bò làm nhục Hoài Thu, nhưng em làm tất cả chỉ vì em yêu anh, anh Thái Hiền .

Thái Hiền sững sốt, 1 cảm giác lạnh đến toàn thân, bàn tay đang định nắm lấy Kiều Hoa vội rút tay lại .

– Chính em hại Hoài Thu, em thừa nhận rồi sao ? Tại sao em hành động ác độc vậy hả Hoa ?

Đến phiên Kiều Hoa sững sốt . Hóa ra Thái Hiền chưa biết gì cả . Kiều Hoa

nghiến rằng, cô bị thằng Nhí gài bẫy rồi và tự tố cáo hành vi xấu xa bỉ ổi của mình cho Thái Hiền biết .

Thái Hiền lùi lại, ánh mắt anh bây giờ nhìn Kiều Hoa đầy ghê tởm, phần nộ . Chuyện tày trời như vậy mà cô dám làm . Hủy hoại cuộc đời kẻ khác để giành tình yêu .

Anh nuốt đau đớn vào lòng:

– Anh phải cư xử với em như thế nào đây Hoa ? Giày xéo cuộc đời trong trắng của kẻ khác . Anh thực sự ghê tởm em . Đã như vậy, em còn tiếp tay cho mẹ của anh dồn Hoài Thu vào con đường cùng, may là cô ấy vươn lên được .

Kiều Hoa khóc òa, cô chồm tới ôm chân Thái Hiền:

– Em yêu anh, xin anh đừng bỏ em .

– Yêu anh ? Anh sợ từng câu nói cũng như lòng dạ sâu độc rắn rết của em .

Anh gỡ tay cô ra, bước ra xa:

– Chúng ta hãy ly hôn đi, đừng biến cuộc sống của chúng ta thành địa ngục nữa .

Anh đi nhanh về phòng mình, mở tủ lấy quần áo dồn hết tất cả vào va li .

Hoảng sợ, Kiều Hoa chạy theo vào:

– Anh đi đâu ? Anh nhất định bỏ em sao ?

– Nếu như anh không bỏ đi, còn tiếp tục chung sống với em, anh thấy anh tồi tệ và xấu xa chẳng kém gì em . Anh cứ nghĩ em là 1 cô gái nhu mì, nhưng lúc này ... anh sợ em quá .

– Anh không thể bỏ em .

Kiều Hoa gào lên, cô giữ chặt mép va li:

– Anh không có quyền bỏ em .

– Em hãy đồng ý ly hôn, như thế em sẽ tốt hơn .

Gương mặt Thái Hiền đanh lại, ánh mắt lạnh lẽo, cho Kiều Hoa biết tất cả đã hết . Cô gục xuống khóc nức lên .

Thái Hiền lạnh lùng gạt tay Kiều Hoa, anh đóng nắp va li lại, bước ngang qua cô, bước chân ra cửa đi mà chẳng chút lưu luyến, ngập ngừng .

– Anh Hiền!

Kiều Hoa tuyệt vọng kêu lên, chẳng còn động lòng Thái Hiền chút nào, khi trái tim anh chỉ còn có mỗi 1 Hoài Thu . Cho dù bị vấy bẩn, trong đôi mắt anh, cô vẫn trắng trong như viên ngọc thạch .

o O o

– Alô .

Hoài Thu cười khẽ:

– Anh Hiền phải không ?

– Anh đây, em đến với anh được không ? Anh đã thu dọn quần áo rời nhà và thuê phòng ở khách sạn .

– Đêm nay anh chịu khó ngủ 1 mình đi, em mà đi bây giờ, mẹ sẽ mắng đó .
Thái Hiền nhăn nhó:

– Em không thương anh sao Thu ?

– Ngủ ngoan đi anh cưng, sáng mai em đến .

Hoài Thu gác máy, không kịp cho Thái Hiền nói gì cả . Cô nhìn máy điện thoại, đôi hàm răng cắn vào nhau . Cô ta đau khổ như cô đã từng đau khổ . Đó là lẽ công bằng thôi ...

Điện thoại reo . Kiều Hoa chồm người lên hấp tấp:

– Anh Hiền! Là anh phải không ?

– Là Hoài Thu đây, không phải anh Thái Hiền . Tôi và anh ấy đang ở bên nhau .

Kiều Hoa hét lên:

– Hoài Thu! Mà mày muốn gì ?

– Muốn gì à ?

Hoài Thu cười nhạt:

– Chị biết rõ mà . Tôi muốn đòi lại những gì của tôi . Lẽ ra năm xưa tôi đã đưa chị vào tù rồi .

– Tao vào tù thì mọi người ai cũng biết mày bị 5 tháng làm nhục .

– Chị im đi!

– Hoài Thu! Nếu mày không dang Thái Hiền ra, tao sẽ cho mọi người biết chuyện của mày: hoa hậu Hoài Thu từng bị làm nhục .

Hoài Thu không vừa, khích bác lại:

– Và tôi sẽ khai ra chị là kẻ chủ mưu, có anh Hiền làm chứng .

Kiều Hoa quát tướng lên:

– Tao hỏi mày, mày muốn gì ?

– Muốn chị phải ly hôn .

– Không bao giờ .

– Chính anh Hiền sẽ làm chuyện này .

Hoài Thu dần mạnh máy xuống, cắt ngang câu chuyện . Ngẩng lên, cô bắt gặp mẹ đang nhìn mình:

– Mẹ! Mẹ chưa ngủ ?

– Mẹ muốn con tránh xa Thái Hiền có được không Thu ? Con làm như thế này không phải là phụ lòng Kiến Tường hay sao ? Kiến Tường không dám lấy ơn nghĩa đến với con, nhưng mẹ biết nó yêu con .

Hoài Thu nhìn xuống bàn tay mình, không còn chiếc nhẫn hôm qua Thái Hiền đeo cho cô . Cô đã giành được Thái Hiền chưa ? Tâm hồn trái tim anh thuộc về cô rồi đó, nhưng cuộc đời của cô và anh liệu có bên nhau, hay lại như 2 đường thẳng song song ?

Ngồi xuống cạnh con gái, bà Cần nhẹ ôm vào lòng:

– Mẹ hiểu những đau khổ và mất mát con đã chịu đựng, nhưng có thể tình

cảm con dành cho Thái Hiền, bây giờ không còn là tình yêu nữa .

Hoài Thu phản bác ngay:

– Không phải đâu mẹ, con yêu anh Thái Hiền .

– Thái Hiền đã có vợ .

– Anh ấy và Kiều Hoa sẽ ly hôn, con muốn như vậy đó . Con đã chịu quá nhiều thiệt thòi rồi mẹ ạ .

– Vậy còn việc đóng phim của con, rồi việc học, việc trình diễn thời trang ?

– Con sẽ có cách sắp xếp, mẹ yên tâm đi .

Bà Cần thở dài . Từ lúc Hoài Thu nổi danh, hình như chị mất 1 đứa con, không còn bên nhau mỗi ngày .

Có hôm vừa tờ mờ sáng Hoài Thu đã đi, khi lại không về nhà, khi đến sáng, mệt mỏi rũ rượi, ngủ như người đuối ngủ .

Ngày nào nghèo khổ, mẹ con luôn có nhau, còn bây giờ tiền đầy túi, Hoài Thu như con chim bay đi, bay hoài không mỏi mệt . Họ hoàn hảo, 2 mẹ con mới có giây phút bên nhau . Cuộc đời luôn là như thế, hạnh phúc không bao giờ trọn vẹn .

– Mẹ à! Khuya rồi, đi ngủ thôi .

Hoài Thu đưa tay lên che miệng ngáp, cô nằm chùi xuống nệm, mắt nhắm lại và lắng nghe tiếng chân mẹ lê trên nền gạch, rồi cánh cửa khép nhẹ lại .

Cô mở mắt ra để nghe 1 nỗi buồn mông mênh . Có phải tình yêu cô dành cho Thái Hiền, không còn là tình yêu như thuở nào, mà là để thỏa mãn lòng thù hận ?

Có thể nào như thế ?

Buổi sáng, Hoài Thu định đến với Thái Hiền thì Kiến Tường đến . Mắt anh buồn dịu vợi .

– Em đi sớm thế Thu ?

Hoài Thu nói dối trơn tru:

– Anh quên là còn phải quay mấy cảnh nữa cho phim "Mùa thu về trong mắt em" à ?

– Đạo này em bận rộn quá, anh đến khó mà gặp em .

– Anh giận em hả ?

– Nếu có quyền, anh đã giận . Anh có 1 câu khuyên em như thế này . Hãy vui vẻ sống, đừng để điều không đáng làm bận lòng mình .

Hoài Thu cúi đầu, cô biết Kiến Tường muốn nhắc đến chuyện cô có mối quan hệ với Thái Hiền . Ai nói gì đi nữa, cô cũng quyết làm cho anh rời xa Kiều Hoa .

Phá tan bầu không khí nặng nề vừa nhuốm lên, Kiến Tường vỗ nhẹ lên vai Thu:

– Anh em mình đi uống cà phê đi .

– Dạ .

Kiến Tường đưa Hoài Thu đến quán cà phê . Buổi sáng quán khá đông .

– Ê!

Quốc Dũng vẫy tay kêu Kiến Tường:

– Lại đây!

– Mình lại đó nghen Thu .

Anh nắm tay cô dắt lại . Quốc Dũng gật đầu chào:

– Hoài Thu phải không ? Em đẹp hơn nhiều so với ảnh và trên tivi . Hân hạnh biết em .

– Cám ơn anh đã khen .

Từ ngoài cửa, Thái Hiền cũng vừa bước vào . Quốc Dũng gọi to:

– Hiền! Tao ngồi đây nè .

Thái Hiền khựng lại, anh không nghĩ mình lại gặp Hoài Thu . Đêm qua dù cô bảo là không đến, anh vẫn cứ chờ . Bây giờ mới sáng sớm cô đi cùng với Kiến Tường, họ thân mật bên nhau . Anh cảm thấy phiền muộn lẫn giận dữ .
Mấy ngày qua, cô là của riêng anh, vậy mà vừa chia tay thôi, cô và anh không còn tuy 2 mà 1 nữa .

– Cà phê nghe Hiền ?

Thái Hiền chào Kiến Tường, anh đáp nhát gừng với Quốc Dũng .

– Gì cũng được .

Rồi anh nắm tay Hoài Thu, kéo tuột cô đi với mình:

– Ra ngoài này cho anh bảo!

Bị nắm tay đau, Hoài Thu nhăn nhó:

– Buông tay ra, anh làm em đau quá hà .

Mặc kệ, anh lôi tuột cô ra hành lang:

– Anh không thích em giao thiệp với Kiến Tường .

Hoài Thu vờ đùa, cô đặt tay lên trán Thái Hiền:

– Anh có bị bệnh không vậy ? Anh Kiến Tường là người ơn của em, chẳng những như vậy, anh ấy còn giúp em cộng tác với hãng phim và các nhà thời trang trẻ, làm sao em không gặp anh ấy cho được .

Hoài Thu bật cười:

– Thái Hiền! Là người tình của anh, em quá thiệt thòi rồi . Em còn phải lo cho mẹ và các em của em . Chẳng lẽ em để anh bảo bọc cho em, khi anh và vợ anh vẫn là vợ chồng .

– Anh sẽ ly hôn với cô ấy .

– Khi nào anh ly dị hãy tính đi .

Hoài Thu ngoe nguẩy đi vào . Thái độ lạnh nhạt của cô, làm cho Thái Hiền muốn điên lên . Anh nghen . Lầm lì bước theo Hoài Thu, anh kéo ghế ngồi .

Quốc Dũng vỗ mạnh vai Thái Hiền:

– Mày không mừng tao sắp cưới vợ, mới sáng sớm đã chung mặt hình sự lên vậy .

Thái Hiền im lặng khuấy đều ly cà phê, bung lên miệng uống rồi đứng lên bảo Hoài Thu:

– Chiều nay anh đợi em .

Hoài Thu không đáp, cô ngồi vẽ tay lên giọt nước trên bàn .

o O o

– Mẹ đừng khuyên con, con nhất định ly hôn . 1 cô vợ lòng dạ rắn rết như Kiều Hoa, con không thể nào tiếp tục sống chung .

Khoanh 2 tay trước ngực, Thái Hiền lạnh lùng:

– Mẹ là phụ nữ, mẹ hiểu chữ trinh đáng giá nghìn vàng . Hoài Thu nữ hãm hại cô ấy ? Hoài Thu nhân hậu không báo với cơ quan luật pháp trừng trị là may mắn lắm rồi . Con nhất định ly hôn .

Bà Thái Hoàn quay sang Kiều Hoa:

– Thái Hiền nói như vậy, mẹ còn biết khuyên làm sao nữa đây . Lẽ ra con không nên hành động như vậy . Mẹ không thể giúp được con nữa rồi . Thái Hiền đã lớn, mẹ chỉ có thể khuyên bảo, chứ dùng quyền làm cha mẹ thì không thể rồi .

Kiều Hoa ngồi lịm người . Xem cô đã tuyệt vọng . Nhưng chịu thua Hoài Thu, nhục lắm . Cô ngẩng lên nhìn Thái Hiền:

– Em nhất định không ly hôn .

– Như vậy thì tùy em . Em có thể ở căn nhà đó, anh về đây sống với mẹ .

Thái Hiền dứt khoát đứng lên:

– Em phải hiểu, khi xưa anh không hề có tình yêu với em và bây giờ lại càng không thể .

Kiều Hoa khóc ròng:

– Anh quên là chúng ta cũng từng có những ngày vui vẻ hạnh phúc với nhau sao ?

– Anh không quên . Nhưng những gì em gây ra cho Hoài Thu đã giết chết tình cảm anh từng dành cho em rồi, em có hiểu không ?

Thái Hiền đi nhanh ra cửa, kết thúc cuộc nói chuyện . Nếu không ly hôn, Hoài Thu sẽ rời bỏ anh, anh biết chắc chắn như vậy . Anh không thể nào mất cô lần thứ 2 .

Rời nhà, Thái Hiền lái xe đến phim trường, người ta nói Hoài Thu về từ lâu .

Lòng anh đầy phiền muộn, cả đến cô cũng muốn làm khó anh nữa hay sao ?

Vừa quẹo xe vào con hẻm nhà Hoài Thu, Thái Hiền khó chịu ngay .

Chiếc xe màu trắng đậu ngạo nghễ ở hàng hiên, cho anh biết Kiến Tường đang hiện diện . Anh ta luôn sát cánh cùng Hoài Thu và làm cho anh có cảm giác, mình là kẻ thừa thãi .

– Anh Hiền đến!

Bé Mai chạy ào ra đón Thái Hiền . Nó tíu tít:

– Anh Hiền! Con gấu bông này là của anh Kiến Tường cho em đó . Đẹp quá

anh Hiền há ?

Lòng không vui, Thái Hiền miễn cưỡng gật đầu:

– Ừ, đẹp lắm!

Hoài Thu đang nghiên cứu kịch bản cùng Kiến Tường, cô làm như không biết đến sự có mặt của anh . Thái Hiền buồn bực bỏ lên sân thượng ngồi 1 mình . Anh thèm được như thuở nào, Hoài Thu là trọn vẹn của anh .

Tiền Kiến Tường ra về, Hoài Thu đi lên sân thượng, cô đứng tựa lưng vào lan can im lặng .

Cô nén nỗi buồn, Thái Hiền đi lại, anh ôm cô vào lòng:

– Nếu giận, anh mới là người có quyền giận, em có biết là anh khó chịu không Thu ?

– Anh khó chịu còn em hẳn là vui lắm sao ? Anh nghĩ là em dễ chịu khi anh về nhà với vợ à ?

Nét mặt Thái Hiền bừng lên niềm hạnh phúc . Những thái độ Hoài Thu có từ ngày hôm qua đến bây giờ là vì cô ghen . Có yêu mới có ghen . Càng có tình yêu nhiều với nhau, người ta càng muốn "độc quyền" sở hữu người mình yêu .

Anh trở nên vui vẻ:

– Em quên là anh không còn ở nhà nữa ? Anh về nhà mẹ ở . Kiều Hoa hay mẹ anh không ngăn cản được ý định ly hôn của anh .

– Anh lấy lý do nào để buộc cô ấy ly hôn ? Vì em ư ? Hay vì những điều cô ấy gây ra cho em ?

– Em cứ mặc kệ anh, anh có cách giải quyết .

Hoài Thu phụng phịu:

– Em cho anh thời gian 2 tháng đó .

– Cảm ơn em .

Thái Hiền siết mạnh người yêu vào lòng .

– Em có biết mỗi lúc nhìn thấy em đi với Kiến Tường, anh khó chịu lắm không ?

– Anh không tin tưởng em à ? Nếu như vậy thì buông em ra đi .

– Anh tin .

Cọ mũi mình vào má cô, anh đùa:

– Điên hay sao mà bỏ em ra, để tối về nhà nằm chèo queo có 1 mình .

– Hứ!

Mắt Hoài Thu khép lại khi môi anh tìm môi cô . Nụ hôn xóa tan tất cả những hiềm nghi, giận dỗi .

o O o

Đặt trước mặt Kiều Hoa tờ đơn, Thái Hiền nghiêm mặt:

– Em hãy bằng lòng ly hôn đi, vì như thế sẽ tốt cho anh và cho em .

Kiều Hoa quay phắt người sang nơi khác . Thì ra anh về nhà không phải vì

còn quan tâm đến cô mà là để buộc cô ký tên vào tờ đơn ly hôn . Cô nghiêng
răng cắn hờn:

– Em không ký .

– Nếu em không ký, anh vẫn đề đơn lên tòa án, và nhờ luật sư giải quyết .
Hải điếc chịu ra làm chứng khi đó em có thể bị tù . Anh không muốn hại em
ở tù, anh chỉ muốn em ký đơn thuận tình ly hôn thôi .

Kiều Hoa lịm người . Cô nhìn Thái Hiền đăm đăm, lòng chua xót . Anh
dùng đến kẻ sách này để uy hiếp buộc cô phải chịu ly hôn sao ?

Tim cô tan nát . Tình cũng không mà nghĩ vợ chồng cũng không .

Cái nhìn của vợ ai oán, Thái Hiền nhìn sang nơi khác . Anh cố gắng thuyết
phục:

– Chúng ta chưa bao giờ có hạnh phúc bên nhau cả . Bên em, trái tim anh cứ
hướng về Hoài Thu . Anh không muốn sống giả dối, cho nên chúng ta nhanh
chóng ly hôn . Em ký vào đơn đi Kiều Hoa .

– Em không ký .

Kiều Hoa chụp tờ giấy xé nát vụn .

Cô hét lên:

– Em không ký . Anh biết em làm mọi chuyện chỉ vì em yêu anh, yêu anh,
anh hiểu chưa ?

Đến phiên Thái Hiền nổi giận, anh lạnh lùng:

– Anh xin trả tình yêu đó lại cho em . Yêu anh mà em nhẫn tâm hại Hoài
Thu . Nếu đổi lại là em bị làm nhục, em sẽ sống như thế nào đây ? Được,
nếu em không ký đơn, sau này chớ trách anh .

Thái Hiền quay lưng, anh bước xuống nửa cầu thang thì Kiều Hoa chạy
ngược lên sân thượng . Thái Hiền nghe tiếng mở mạnh cửa . Anh cau mày:

– Kiều Hoa! Em muốn làm gì vậy ?

– Em sẽ chết cho anh vừa lòng . Mất anh, cuộc đời em còn ý nghĩa gì nữa .
1 ý nghĩ thoáng qua làm cho Thái Hiền lạnh người, anh chạy vụt lên ... kinh
hoàng . Kiều Hoa đang đứng chênh vênh trên bờ tường, cô hét lên khi thấy
Thái Hiền:

– Em sẽ nhảy xuống đất, nếu như anh cương quyết ly hôn .

Thái Hiền quát lên:

– Em có xuống không ?

Lắc đầu nước mắt ràn rụa, Kiều Hoa nấc lên:

– Em không xuống, nếu như anh không hứa với em .

Thái Hiền tức giận:

– Tại sao anh đã giải thích rõ ràng mà em không chịu vậy hả ? Anh không
hề có tình cảm với em, sống chung với nhau mà như sống chung địa ngục,
anh sống không được .

– Lúc mới cưới em, anh tử tế ân cần với em, tại sao lại không thể như thế

được .

– Em xuống đi, đứng trên đó nguy hiểm lắm .

– Anh thì là không ly hôn với em đi, em mới xuống .

Thật sự là Kiều Hoa chỉ muốn dọa Thái Hiền . Thái Hiền bưng bình:

– Em đừng buộc anh, anh điện thoại gọi ba mẹ em đến . 1 kẻ ác tâm như em, làm sao anh có thể sống được nữa .

– Anh không được gọi!

Kiều Hoa vung tay làm 1 cử chỉ ngăn Thái Hiền, cái vung tay giận dữ làm cho cô mất thăng bằng chới với ngã:

– Kiều Hoa ...

– Anh Hiền! Cứu em ...

Không còn kịp nữa, toàn thân Kiều Hoa rơi ra ngoài khoảng không, Thái Hiền hét lên kinh hoàng, anh lao tới chỉ còn nhìn thấy toàn thân Kiều Hoa rơi nhanh ... rơi nhanh ... Anh mở to mắt ra trợn trừng . Từ trên cao, anh nghe 1 tiếng "bụp" khô khan . Thái Hiền run rẩy đứng chết lặng giữa thình không .

Dưới đường, 1 đám đông bàng hoàng bu đông nghẹt lại . Kiều Hoa nằm bất động trên mặt đất . Đầu cô bị vỡ, thân thể dập nát, máu loang đỏ thẫm .

Cô chết thê thảm như lời thề trước Thái Hiền ngày nào .

Thái Hiền quy xuống . Anh không dám nhìn thi thể đầy máu kia, có 1 phần lỗi lầm của anh trong đó . Mọi thứ trước mặt anh như sụp đổ quay cuồng .

o O o

– Chào bà!

Hoài Thu buông lỏng tay, cô chỉ có thể nói được 2 tiếng chào mẹ Thái Hiền rồi đứng lặng câm . Thái Hiền bị tạm giữ ngay bữa hôm ấy . Còn cô cũng chẳng dễ gì được yên thân, công an điều tra gọi cô lên mấy lần hỏi cung .

Thật lâu, Hoài Thu mới ngẩng lên:

– Bà đến gặp cháu, chắc hẳn là có điều muốn dạy .

Bà Thái Hoàn gật đầu:

– Phải . Cô giúp việc khai toàn bộ sự việc là hôm ấy Kiều Hoa có ý định tự tử . Thái Hiền có tự do hay không là nhờ cô .

– Nhờ cháu ?

– Tôi muốn cô hãy vì tình yêu đối với Thái Hiền đưa ra ánh sáng chuyện hơn 1 năm trước . Kiều Hoa đã thuê bọn Dân đầu bò, Hải điếc, thằng Bi ... làm nhục cô .

Hoài Thu cắn mạnh môi, cô nhìn bà Thái Hoàn trân trối .

Lần thứ nhất, chính bà đưa cô 1 số tiền và muốn cô rời bỏ anh . Lần thứ 2 sau hơn 1 năm, bà lại đi tìm cô, để kêu gọi cô phơi bày chuyện ô nhục . Sao có thể tàn nhẫn như vậy chứ ?

Giọng bà trở nên tha thiết:

– Tòa án sẽ không quy tội Thái Hiền vì say mê cô nên bức tử vợ mà chỉ là chuyện gây gỗ đôi co khi hay biết Kiều Hoa thuê người làm nhục cô . Cô nói yêu Thái Hiền mà nỡ để cho nó bị tù hay sao ?

Nước mắt Hoài Thu tuôn ra . Nói hay không ? Có 1 sự thật nào dưới ánh sáng mặt trời không bị phơi bày ra đâu . Muốn hay không nhà báo và dư luận báo chí cũng đang âm ỉ . Người ta kết tội cô phá gia can kẻ khác .

Trong mắt mọi người, cô là con hồ ly tinh xúi giục Thái Hiền bức tử vợ .

Những trang báo chạy những tit lớn trong trang nhất:

"1 nhà kinh doanh trẻ vì mối quan hệ với đương kim hoa hậu Võ Hoài Thu đã nhẫn tâm bức tử vợ . Hoài Thu là ai ?"

– Tôi van xin cô đó, Hoài Thu .

Người mẹ đau khổ quỳ xuống chân Hoài Thu, cô hốt hoảng đỡ bà dậy:

– Xin bà đừng làm như vậy . Con sẽ khai báo như vậy .

Nước mắt Hoài Thu chảy dài ...

Phiên tòa kết thúc, tuyên bố trả tự do cho Thái Hiền . Hoài Thu cũng vội vã lên xe của Kiến Tường về nhà . Cô đã làm quá sức mình, vì Thái Hiền và vì tình yêu của cô dành cho anh .

Thái Hiền kêu lên ngăn lời cô . Anh hiểu cô chịu không nổi sự đả kích .

Được tự do, anh không có chút vui mừng nào .

– Có phải mẹ ép Hoài Thu phải ra tòa khai như vậy không mẹ ?

– Mẹ không làm như vậy, người đi tù sẽ là con . Con yên tâm! Bọn thằng Hải điếc, Dân đầu bò bị bắt hết rồi .

Thái Hiền đau khổ . Anh cần gì điều ấy . Bọn côn đồ đó có bị xử tội thì cuộc đời của Hoài Thu cũng bị tan nát . Anh không muốn cô bị tổn thương thêm lần nữa, vậy mà cuối cùng chính anh là người làm cho vết thương ấy sâu thêm .

– Đồ khốn nạn!

1 thân hình nặng nề đổ xô vào Thái Hiền, từ phía sau là bà Kiều . Bà đánh mạnh vào người Thái Hiền .

– Chính mày đã bức tử con tao . Tại sao không trừng trị mày hả ?

Thái Hiền không chống lại, anh để cho bà Kiều đánh mình . Vất vả lắm, Kiều My mới ngăn lại được .

– Mẹ đừng xử xự như vậy mà mẹ .

– Tao sẽ giết mày, Thái Hiền .

Quốc Dũng cùng Kiều My lôi bà ra xe . Thái Hiền đứng nhìn theo . 1 người nằm sâu xuống vùng đất lạnh, kẻ ở lại là anh và Hoài Thu . Chắc chắn cô khổ sở biết bao nhiêu trước búa rìu dư luận . Lúc này chưa chắc cô chịu gặp anh .

– Về thôi Thái Hiền!

Thái Hiền thần thờ ngồi vào xe . Cả tháng bị giam đối với anh là con ác

mộng kinh hoàng . Đôi mắt đăm lẹ của Hoài Thu và hình ảnh cuối cùng
Kiều Hoa nằm bất động trên vũng máu .

Bí kịch xảy ra ai có lỗi đây ? Anh, Kiều Hoa hay Hoài Thu ? Yêu người này
và không thể yêu người kia là có tội hay sao ?

o O o

Kiến Tường vừa dừng xe, Hoài Thu mở nhanh cửa đi như chạy vào nhà . Cô
đóng chặt cửa phòng mình lại, ngã soài lên giường, rồi cứ như thế nằm bất
động, không gian thời gian như không còn hiện hữu tồn tại .

– Con mở cửa cho mẹ đi Thu . Tội tình gì con phải hành hạ con ?

Hoài Thu mở cửa, cô ngã vào lòng mẹ mình, những giọt nước mắt âm thầm
cứ lặng lẽ chảy .

Ôm con gái vào lòng, mắt bà Cần cay xé rồi cũng nhòa lẹ . Lời khuyên nhủ
nào trong lúc này cũng không xoa dịu được nỗi đau trong lòng đứa con gái
bất hạnh của chị .

Hạnh phúc gì đâu 1 tình yêu tranh giành .

– Má ơi! Con phải làm sao đây ? Con chết mất má ơi! Tại sao người ta cứ
muốn đẩy con vào con đường cùng vậy ? Con đã làm gì nên tội ? Có phải
nghèo là 1 cái tội không mẹ ? Có phải yêu 1 người là phải chịu nhiều áp lực
?

– Bởi vì con đã yêu 1 người không còn tự do, người ấy không cùng giai cấp
với con .

– Con đã giành được anh Thái Hiền, nhưng bây giờ chiến thắng của con đã
trở thành vô nghĩa . Kiều Hoa đã chết, cô ta chịu đau hàng nhưng chính con
lại là kẻ bại trận .

Giọng Hoài Thu đau đớn âm thầm . Bà Cần không cầm được nước mắt, nỗi
đau của con cũng chính là của chị .

Chị cũng không hiểu mình phải khuyên con nên sống như thế nào ?

Mấy ngày nay, ký giả các nhật báo tìm đến rồi người tò mò cứ lảng vảng
quanh nhà . Hoài Thu như kẻ bị bệnh cùi hủi, sợ ánh sáng cô sống thu mình
lại .

– Em mở cửa cho anh đi Thu .

Chỉ có Kiến Tường tiếp cận được với Hoài Thu, anh xót xa nhìn cô . Sự đau
khổ quả là có sức tàn phá ghê gớm . Hoài Thu gầy rộc cả người, cô ngồi thu
mình, 2 tay ôm gối, đầu cúi gằm, từng giọt nước mắt cứ rơi lã chã . Kiến
Tường lắc đầu:

– Sống như thế này, em sẽ quy ngã mất Thu ạ .

Hoài Thu nấc lên:

– Anh bảo em sống như thế đây ?

– Anh giúp em đi Mỹ học 1 năm về thời trang .

Hoài Thu thần thờ:

– Còn mẹ em và các em của em ?

– Mẹ em có cửa hàng tạp hóa buôn bán đủ sống, cậu Nhí cũng có việc làm ổn định . Em có ở lại trong nước cũng không có nơi nào mời em cộng tác đâu .

Hoài Thu hiểu điều này . Bộ phim của cô đóng cũng vừa công chiếu là bị tẩy chay . Họ mắng cô là con yêu nữ nhèn nhện, bạch xà vương phá nát gia đình kẻ khác . Có lẽ cô nên nghe lời Kiến Tường đi xa, thời gian sẽ là lớp bụi phủ mờ lên quá khứ, mọi người sẽ quên . Cả tháng nay, từ lúc xảy ra mọi chuyện, cô chưa gặp lại Thái Hiền . Có lẽ anh thê thảm còn hơn cô . Búa rìu dư luận thật dễ sợ, sẵn sàng nhấn chìm kẻ trong cuộc xuống tận cùng sâu, không sao ngoi lên được .

Phải đi! Hoài Thu chỉ còn mỗi 1 chọn lựa duy nhất .

o O o

Đám cưới Kiều My lẽ ra rất vui linh đình, vậy mà tất cả phải xếp lại . Bà Kiều cấm tuyệt đối Thái Hiền bước qua ngưỡng cửa .

– Mày đi đi! Chính mày bức tử con tao .

Kiều My ôm mẹ lại:

– Mẹ đừng cư xử như thế . Tất cả tại em con .

Bà Kiều khóc nức lên .

Đứt 1 chút da tay còn đau, hướng chi mất 1 đứa con nó rơi từ lầu 4 xuống, thân thể tan nát bầm dập .

Cứ nhìn mặt Thái Hiền là cơn giận của bà sục sôi .

Quốc Dũng ôm qua vai bạn:

– Tạm thời cậu đừng đến đây nữa . Rồi tới cùng Kiều My sẽ giải thích với mẹ vợ cậu, cho bà ấy thông suốt . Ba vợ cậu, ông ấy rất thông cảm cho cậu . Thái Hiền cúi đầu ăn năn . Phải chi hôm ấy anh chịu hứa, Kiều Hoa đã leo xuống, đành này ... Tất cả đã xảy ra và điều lòng không thể tránh khỏi . Kiều Hoa ra đi đã đành, còn Hoài Thu, chắc chắn cô chịu không nổi mọi sự đả kích .

Đưa cho Thái Hiền điều thuốc Quốc Dũng bật quẹt đốt:

– Cậu đã gặp Hoài Thu chưa ?

Thái Hiền lắc đầu:

– Từ hôm xảy ra chuyện, mình không đi tìm cô ấy . Nghe nói ký giả lãng vãng suốt trước nhà của cô ấy .

– Ừ . Nghe nói cô ấy sắp đi Mỹ học .

Thái Hiền sùng sốt:

– Đi Mỹ ?

– Ừ . Kiến Tường lo cho cô ấy . Hắn có bà mẹ định cư ở Mỹ mà, nên đưa Hoài Thu sang bên đó học khóa thời trang thiết kế gì đó . Hãy để cho cô ấy đi, để dư luận lắng xuống .

Thái Hiền rút 1 hơi thuốc . Cuộc tình của anh lẽ nào lần thứ 2 lại tan vỡ ?
Ném điếu thuốc xuống chân và đưa chân dụi tắt, Thái Hiền buồn rầu:

– Mình đi gặp Hoài Thu đã .

– Ừ, cậu đi đi!

Sực nhớ, Thái Hiền siết nhẹ vai bạn:

– Quốc Dũng! Xin lỗi cậu nha .

Quốc Dũng ngạc nhiên:

– Chuyện gì ?

– Tại chuyện của mình mà cậu và Kiều My không dám cưới được .

Quốc Dũng cười nhẹ:

– Chuyện vợ chồng là chuyện trăm năm, rồi cũng sẽ cưới nhau thôi mà .

Thôi, cậu đi gặp Hoài Thu đi .

– Tạm biệt!

Đôi bạn siết tay nhau, rồi buông ra . Quốc Dũng đứng lặng nhìn theo Thái Hiền . Cuộc tình tay 3 kia, ai cũng là kẻ đáng thương cả .

– Anh Hiền về rồi hả anh ?

Quay lại, Quốc Dũng âu yếm:

– Ồ . Mẹ như thế nào ?

– Cứ nhìn thấy Thái Hiền là mẹ nổi điên, em khuyên muốn chết luôn . Thật ra là tất cả tại Kiều Hoa, em ngăn cản nó không được . Bây giờ nó đã vắng số

...

Nhắc đến em gái, nước mắt Kiều My dâng lên . Quốc Dũng thương cảm kéo cô vào lòng .

– Đừng khóc nữa em!

Kiều My tựa đầu vào ngực anh . Trong vòng tay anh, cô thấy lòng mình được an bình, chở che .

o O o

– Mẹ!

Bà Cầm mở cánh cửa đủ cho Thái Hiền bước vào .

– Con vào đi, ngày mai Hoài Thu đi rồi .

Thái Hiền lặng người, nhanh như vậy sao ? Anh nói lí nhí lời cảm ơn, rồi đi vào . Cửa phòng Hoài Thu khép hờ . Cô đang ngồi trước chiếc vali và quần áo ngổn ngang . Cô không ngạc nhiên khi thấy anh đến, mà chỉ lặng lẽ nhìn anh .

– Ngày mai em đi, sao không điện thoại báo tin cho anh ?

Hoài Thu cúi đầu:

– Để làm gì ? 1 tháng nay anh bỏ mặc em mà .

– Em trách anh đó sao Thu ?

– Em đâu dám . Mãi mãi chị Kiều Hoa vẫn là vật chướng ngại giữa 2 chúng ta, phải không anh ?

Hoài Thu khóc . Anh xót xa ôm cô vào lòng .

– Sẽ không còn nữa . Nhưng tạm thời để dư luận lắng xuống, em cứ đi đi .

– Anh sẽ đợi em chứ ?

– Dĩ nhiên rồi . Em nghĩ xem anh còn được với ai . Em sẽ đi cùng Kiến Tường phải không ?

– Anh ấy nhân chuyện này đi thăm mẹ anh ấy và lo chuyện học hành chỗ ăn ở cho em .

– Anh ganh tỵ với Kiến Tường, lúc nào cũng sẵn sàng vì em .

Hoài Thu cười buồn:

– Nhưng trái tim em lại chỉ thuộc về anh, còn gì nữa hả anh ? Nếu như em yêu anh ấy, sẽ không xảy ra chuyện âm ỉ và Kiều Hoa sẽ không phải nhảy lầu đe dọa anh .

Thái Hiền thở dài . Chuyện xảy ra, lương tâm anh ray rứt và giờ đây người yêu của anh rời bỏ anh đi xa . Tại sao những điều bất công cứ đến gần cách anh và Hoài Thu ?

– Anh buồn à ?

Thái Hiền gật nhẹ:

– Em sắp đi xa anh, sao anh không buồn cho được . Làm sao có thể quên em, khi em là linh hồn, là lẽ sống của anh .

Hoài Thu xúc động ôm gương mặt người yêu vào đôi bàn tay mình, cô ta tha thiết hôn lên trán anh .

– Em cũng sẽ rất nhớ anh .

– Hoài Thu!

– Dạ .

Cảm động quá, anh ghì chặt cô hơn nữa vào mình, môi anh tìm môi cô khao khát và đắm đuối . Anh muốn nói cô hãy ở lại đừng rời xa anh nữa, nhưng sao chẳng thể thốt nên lời . Chẳng còn biết chút niềm thương nỗi nhớ lên gương mặt người yêu dấu, lên từng khoảng thịt da hiển dăng trọn vẹn cho anh .

"Anh hôn em suốt 1 giờ,

Em hôn anh mấy cho vừa lòng đau

Sao mà xa cách giữa nhau

Để cho tháng thắm ngày sầu thế em ?

Hôn em mà nước mắt chảy ròng

Mặt khao khát mặt, lòng mơ ước lòng"

o O o

– Đi thôi Hoài Thu!

Chân bước theo Kiến Tường, Hoài Thu còn cố nhìn lại . Mẹ và các em vẫy tay chào tạm biệt .

Thằng Cò hét to:

– Gọi điện về nghe chị Hai .

Bà Cần rút khăn lau nước mắt, Hoài Thu ngơ ngác tìm kiếm . Suốt đêm qua trong vòng tay nhau tạm biệt sao vẫn chưa thấy đủ, anh trân trọng hôn lên từng khoảng da thịt của cô, say đắm không biết mỏi mệt . Buông nhau rãi ròi, và bây giờ là nhớ nhau . Anh không đi tiễn cô . Anh đã nói như thế, anh không muốn nhìn thấy cô khóc ở phút chia tay, đau lòng anh sẽ không cho cô đi .

Bước lên cầu thang, Hoài Thu dừng lại:

– Anh Hiền!

Thái Hiền chạy đến, mồ hôi anh vã ra trên trán . Cánh cửa cách ly đóng lại .

Hoài Thu nghe tiếng anh gọi trong nước mắt .

– Đi thôi Hoài Thu .

Kiến Tường khoác tay qua vai cô, anh cương quyết lôi cô đi . Nước mắt Hoài Thu nhạt nhòa . Rồi cánh cửa máy bay đóng lại, tiếng máy âm vang vồn vã . Máy bay chạy dài trên đường băng cất cánh bay lên cao cao mãi, Hoài Thu chỉ còn thấy màu xanh của mặt trời, màu trắng của mây, tất cả nhòa nhòa theo dòng nước mắt của cô .

Dưới mặt đất, Thái Hiền đứng bất động . Thật lâu sức nhớ, anh chạy theo bà Cần:

– Mẹ! Để con đưa mẹ và các em về nhà .

Tiếng gọi mẹ như 1 xác định mối quan hệ giữa Thái Hiền và chị:

– Xe con để ở đâu ?

– Dạ, ngoài kia .

Nắm tay bé Mai, Thái Hiền khẽ khàng:

– Hoài Thu đi rồi, mẹ cho phép con thỉnh thoảng đến nhà thăm mẹ và các em . Nếu như thiếu hụt gì, mẹ cứ cho con biết .

– Được rồi . Mẹ chấp nhận .

Thằng Cò, bé Mai được ngồi trên xe, bi bô nói, chỉ có bà Cần và Thái Hiền chìm trong suy tư và nỗi nhớ . Lâu lắm Hoài Thu mới về, đêm qua cô cho anh trọn vẹn 1 tình yêu . Mùi hương tóc của cô như mãi còn phảng phất, gợi nhớ, nhớ đến cháy lòng .

o O o

Trên đất Mỹ .

Đưa Kiến Tường ra đến tận phi trường để anh trở về Việt Nam, Hoài Thu lưu luyến . Anh là người thân duy nhất của cô từ 1 tháng qua . Đã đến lúc anh phải về nước vì thời hạn đã hết, và vì công việc của anh nữa .

– Em yên tâm đi, mẹ của em là mẹ của anh, em cứ yên tâm học hành . 1 năm rồi sẽ đi qua mau thôi .

Anh siết tay cô đùa:

– Có cần anh nhắn gì với Thái Hiền không ?

- Dạ thôi .
- Vậy cố gắng học nha thu, anh rất kỳ vọng ở em đó .
- Dạ .

Kiến Tường đi vào phòng cách ly, anh còn cố quay lại xua tay bảo Hoài Thu hãy đi về đi . Cô lắc đầu nhìn theo bóng anh đến khuất . Rồi mới lững thững ra đường . 1 tháng đi qua, cuộc sống của cô đã đi vào quỹ đạo . Học thời trang, công việc này cũng cho cô nhiều hứng thú và niềm say mê. Mọi thứ đều mới mẻ .

Bấm chuông gọi cửa, Hoài Thu đứng đợi, sáng nay cô nghỉ 1 buổi trong người hơi mỏi mệt . Cảm giác buồn nôn như cứ muốn trào lên cổ, đã vậy còn chóng mặt ... Chợt Hoài Thu ngó người ra ... Có phải ... Ý nghĩ mình có thai làm cho cô vừa sợ vừa hạnh phúc .

Người ra mở cửa cho Hoài Thu là Kiến Phương . Hoài Thu gật đầu chào .

- Anh Phương mới về ?

Kiến Phương nhìn Hoài Thu từ đầu đến chân . 2 tháng qua anh bận việc ở miền Nam mãi đến hôm nay mới về . Lúc này nhìn quần áo nữ, anh thắc mắc hỏi mẹ . Không ngờ kẻ đứng trước mặt anh là 1 cô gái tuyệt đẹp . Cô ta đẹp quá, 1 nét đẹp thuần khiết hoang dã .

Cái nhìn của Kiến Phương khiến Hoài Thu ngượng, cô khe khẽ:

- Anh cho tôi vào nhà .

Kiến Phương chỉ chịu lách người qua 1 chút, thành ra Hoài Thu muốn đi vào nhà, phải chạm vào người 1 chút, đã vậy cái nhìn của anh ta như muốn lột trần cô ra vậy . Hoài Thu cúi đầu đi nhanh về phòng mình . Vừa vắng Kiến Tường, cô chợt thấy mình cô đơn lạc lõng .

Tiếng Kiến Phương đuổi theo:

- Sáng nay Hoài Thu không đi học à ?
- Dạ, em xin nghỉ 1 buổi .

Hoài Thu vào phòng toan đóng cửa lại, nhưng nhanh hơn, Kiến Phương đẩy cánh cửa ngược lại .

- Em đẹp thật! Nghe mẹ anh nói em từng đoạt chức hoa hậu bên Việt Nam .
- Hoài Thu ngập ngừng:

- Dạ . Em đang mệt, chiều nay có buổi học, anh cho em nghỉ 1 chút .

Kiến Phương ngần ngừ 1 chút mới buông ra:

- Có cần anh đưa đến trường không ?
- Dạ, em đi xe buýt được rồi .

Hoài Thu đóng mạnh cửa lại, cô đứng luôn nơi đó, cố xua tan cảm giác sợ .

Ánh mắt của Kiến Phương gợi cho cô nhớ ánh mắt của Dân đầu bò, man rợ đầy dục vọng . Không thể nào ... tại mình tưởng tượng thôi .

Nằm lan man, Hoài Thu ngủ quên . Đạo này cứ nằm xuống là cô như con ma đói vậy, ngủ mê mệt .

Cộc ... cộc ...

Tiếng gõ cửa mạnh bên ngoài và tiếng Kiên Phương:

– Em không đói sao ngủ dữ vậy Thu ? Mẹ anh đi công việc rồi . Em ra ăn cơm kéo cơm nguội không nên .

Hoài Thu thức giấc . Đồng hồ 1 giờ gần đến giờ học . Hoài Thu vội vàng trở dậy, cơn choáng váng lại đến, cô phải ngồi lại 1 lúc mới đi ra ngoài được .

Kiến Phương vốn vã:

– Em rửa mặt rồi ăn cơm .

– Anh Phương ăn trước, không cần phải đợi em .

– Nhà có 2 người, anh đợi em được mà .

Rửa mặt xong, Hoài Thu ngồi vào bàn, mùi thức ăn ... Hoài Thu bụng miệng chạy vào toi-lét . Kiên Phương cau mày:

– Em ốm hay sao ?

– Dạ . Anh ăn cơm đi, em không ăn đâu .

– Có đi học được không ? Hay là ở nhà ?

– Dạ . Không sao đâu .

Dù sao ra phố hay đến trường có lẽ sẽ dễ chịu hơn là ở nhà, đối diện với Kiên Phương . Hàng ria mép và đôi mắt anh ta nhìn thấy cho cô cảm giác sợ hãi làm sao ấy .

Thay quần áo xong, Hoài Thu thoát nhanh khỏi nhà, lúc này cô thấy cần Kiên Tường làm sao . Giá như anh không về Việt Nam, giờ này không biết anh về Việt Nam chưa ?

Bầu trời bên ấy nắng nhiều, gió cũng nhiều và bụi cũng nhiều . Và cũng là kỷ niệm đầy nỗi nhớ với cô . Có mẹ các em và Thái Hiền . Kỷ niệm chia tay đêm ấy nước mắt và ngậm ngùi .

o O o

– Cô có thai hơn 2 tháng .

1 lời nói thôi đủ bấn loạn tâm trí Thu . Cô vừa mừng vừa lo . Chắc hẳn Thái Hiền sẽ rất mừng, chưa biết chừng anh còn bay sang đây tìm cô cũng nên .

Mãi suy nghĩ, Hoài Thu đi vượt quá 1 trạm xe buýt, cô đành phải đi ngược lại .

– Hoài Thu! Lên xe anh đưa về!

Kiến Phương thẳng gấp xe lại . Anh ta chạy xe mui trần, mang mắt kính to trên mặt, mái tóc nhuộm vàng hoe và chải dựng đứng lên . Xưa nay, Hoài Thu rất dị ứng với những kiểu mô-đen này, cô do dự muốn từ chối . Kiên Phương mở cửa xe giục:

– Lên nhanh đi, tôi lái xe cứng lắm đừng sợ .

Không biết làm sao, Hoài Thu đành ngồi lên . Cô chưa kịp an vị vững vàng, Kiên Phương đã gài số cho xe vọt tới trước làm cho cô ngã bật ra sau .

Nhưng thú vị với điều này, Kiên Phương cười phá lên . Hoài Thu cau mày:

– Anh chạy xe kiểu này, tôi đi bộ về nhà có lẽ an toàn hơn là ngồi xe của anh . Anh làm ơn ngừng xe cho tôi xuống đi .

Kiến Phương không cười nữa, anh ta cố nghiêm chỉnh lại .

– Mới đùa có 1 chút đã giận rồi sao Hoài Thu ?

Hoài Thu làm thinh . Kiến Phương giảm tốc độ xe lại:

– Con gái hay giận sẽ mau già đấy . Cười lên xem nào!

Hoài Thu cười không nổi . Cô còn ngồi im im, Kiến Phương rẽ xe sang trái thay vì về nhà . Hoài Thu nhăn nhó .

– Tôi đang ốm muốn về nhà nghỉ, anh còn lái xe đi đâu nữa ?

– Đi uống nước 15 phút thôi, mong rằng em không từ chối .

Hoài Thu nén tiếng thở dài, chưa gì hết cô nhận ra anh ta vừa xuất hiện đã quá làm phiền cô rồi . 2 anh em Kiến Tường, Kiến Phương, họ khác nhau 1 trời 1 vực . Kiến Tường điềm đạm trong cách giao thiệp tế nhị bao nhiêu thì Kiến Phương hời hợt xốc nổi bấy nhiêu .

– Đang nghĩ gì vậy ? So sánh tôi và ông anh của tôi phải không ?

Không ngờ Kiến Phương đoán được suy nghĩ của mình, Hoài Thu chống chế:

– Tôi có nghĩ gì đâu, nhưng anh đừng chạy xe kiểu như đua, tôi sợ lắm .

– Rõ ràng em còn trẻ mà tính giống bà già, hèn nào anh Hai của anh thích em .

Hoài Thu làm thinh, cô không muốn giải thích mối quan hệ của cô cho anh ta sỗ sàng cùng với cô .

Thắng xe lại trước 1 bar rượu, Kiến Phương dắt tay cô đi vào . Hoài Thu dẫn lại:

– Anh đi trước, tôi đi sau .

– Sao mà em khó dũ vậy Thu ? Nên nhớ em đang ở Mỹ, chứ không phải ở Việt Nam, nên thay đổi cách sống đi .

Hoài Thu lạnh nhạt:

– Ở Mỹ hay ở Việt Nam, thì tôi cũng là người Việt Nam, tôi muốn sống theo phong cách Việt Nam .

Kiến Phương nhún vai, quả là hoa hồng đẹp bao giờ cũng có gai . Ngồi uống nước mà vẻ mặt Hoài Thu lạnh lùng quá, cho nên uống cạn ly bia, Kiến Phương đứng lên tính tiền ra về .

Về đến nhà, bà Kiến Trung vẫn chưa về, nên Hoài Thu rút về phòng mình đóng chặt cửa lại . Nỗi nhớ Thái Hiền đầy ắp và 1 chút mong nhớ Kiến Tường với những điều anh đã làm được cho cô .

o O o

Đang mơ màng đứng dưới vòi sen, để cho những dòng nước mát chảy tràn lên thân thể mình, Hoài Thu giật mình . Cô có cảm giác như có đôi mắt đang theo dõi cô, 1 tiếng thở mạnh, như nuốt nước miếng vào . Cô nhìn quanh .

Bờ tường bên trên khá cao ngăn cách gian bếp và phòng tắm . Có lý nào anh ta ... không thể nào đâu .

Tuy nhiên, Hoài Thu không còn lòng dạ nào để tắm lâu, cô vơ khăn lông lau khô mình và mặc áo vào . Hình như có tiếng chân di động trên sàn gỗ . Hoài Thu thở dài có lẽ cô phải dọn đi .

Nhưng nói làm sao với mẹ Kiến Tường, bà ân cần tử tế xem cô như con gái . May quá bà vừa về, Hoài Thu bước ra đón bà:

– Bác mới về!

Bà Kiến Trung vui vẻ:

– À Hoài Thu! Hồi trưa Kiến Tường có gọi điện thoại cho con đó .

– Anh Tường có nói gì không bác ?

– Bảo con không nên thức khuya, nhớ giữ gìn sức khỏe .

– Dạ .

Cô đỡ giỏ thức ăn trên tay bà .

– Bác để con soạn thức ăn ra .

– Ủ, món nào ăn liền con bỏ ra ngoài, còn bao nhiêu bỏ hết vào tủ lạnh .

Nhìn thấy Kiến Phương chạy xuống cầu thang, bà kêu lên:

– Lại nhuộm tóc nữa vậy Phương . Cái đầu như tổ quạ, xem không được chút nào .

– Mẹ lúc nào cũng lạc hậu .

Bà nghiêm mặt:

– Với Hoài Thu, con phải biết lớn nhỏ đó, không được quậy phá . Kiến Tường nó dạy kỹ mẹ rồi đó .

Kiến Phương nhún vai:

– Mẹ yên tâm đi! Hoài Thu có đẹp thật, nhưng cô ấy không hợp "khẩu vị" với con đâu .

Câu nói của Kiến Phương làm cho bà mẹ trừng mắt .

– Ăn với nói .

Kiến Phương cười nháy mắt với Hoài Thu, cô vờ không thấy, cúi nhặt giỏ xách đi luôn ra sau bếp .

Ân tình của bà khiến ý định đi ở riêng của Hoài Thu dập tắt, cô thấy mình khó xử khi mở miệng nói lời đi ở riêng và chắc chắn cuộc sống của cô khi đi ở riêng sẽ nhiều khó khăn .

Suy đi tính lại, Hoài Thu cứ rối cả lên .

o O o

– Em vẫn khỏe phải không ? À! Thăng Phương có làm phiền em không ?

Em cứ thật tình nói ra . Tuy anh ít ở chung với mẹ anh, nhưng anh cũng biết tính nó, quậy lắm, cư xử thiếu tế nhị .

Giọng Kiến Tường đầy lo âu qua điện thoại, Hoài Thu đành cười vui vẻ:

– Không sao đâu anh, Phương đối xử với em rất tốt . Em có chuyện này,

không biết là nên vui hay buồn ... có lẽ sẽ làm anh buồn đó .

Kiến Tường cười khẽ:

– Nói đi! Em làm gì rào trước đón sau vậy ?

– Em đã có thai . Cảm giác sắp làm mẹ đối với em thật khó tả, nhưng em lại đang đi học, em bối rối quá .

Im lặng . Không nghe tiếng Kiến Tường, Hoài Thu lo lắng:

– Anh Tường! Anh nghe em nói chứ ?

– Có, anh có nghe . Đề anh gọi điện thoại cho mẹ, nhờ mẹ chăm sóc chỉ dẫn cho em .

Hoài Thu xúc động .

– Cám ơn anh .

– Thôi nhé! Bây giờ anh bận, hôm khác anh gọi lại .

Vừa gác điện thoại, quay lại Hoài Thu thấy Kiến Phương nhìn mình . Có lẽ anh ta nghe rõ chuyện cô vừa nói với Kiến Tường rồi cũng nên . Càng tốt! Đó cũng là cách chặn đứng hành động sỗ sàng của anh ta . Ánh mắt anh ta nhìn Hoài Thu lạnh lẽo .

Chợt anh ta cất tiếng:

– Anh cứ tưởng em lạc hậu, nhưng hóa ra em cũng rất mới, biết quan hệ trước hôn nhân .

Hoài Thu cúi đầu đi vào phòng, nhanh hơn, Kiến Phương đưa tay ngăn cô lại .

Hoài Thu bực mình:

– Anh lại muốn gì nữa vậy ?

– Muốn biết đứa nhỏ trong bụng em là của anh Hai anh hay của ai ?

Hoài Thu lạnh lùng:

– Không phải việc của anh .

– Nhưng cô đang ở trong nhà tôi, cô rõ chưa ?

– Nếu như anh không bằng lòng, tôi sẽ dọn đi .

– Nếu đứa nhỏ là con anh Hai, cô cứ ở lại .

– Tôi sẽ đi .

Gạt tay Kiến Phương ra, Hoài Thu đi vào phòng . Cô thấy phiền não làm sao . Số phận của cô sao cứ mãi long đong . Dù sao cô cũng không muốn bỏ đứa con, nó là kết tinh tình yêu của cô và Thái Hiền . Đã đến lúc cô phải rời bỏ căn nhà này . 10 tháng sẽ đi qua rất mau thôi, có khổ đến mấy, cô cũng phải hoàn tất khóa học . Xoa tay lên bụng, Hoài Thu nghe trái tim mình dấy lên tình cảm kỳ lạ . Cô sẽ làm mẹ .

o O o

Lâu lắm, đây là lần đầu tiên từ lúc Hoài Thu đi xa, Kiến Tường và Thái Hiền mới gặp nhau .

Thái Hiền vồn vã:

– Ngồi đi Tường . Anh tìm tôi hẳn là có chuyện .

– Vâng .

Kiến Tường ngồi xuống ghế, trong lúc Thái Hiền gọi người làm man nước uống . Anh xúc động:

– Cảm ơn anh đã lo lắng chu tất cho Hoài Thu .

– Cô ấy có mang, khoảng gần 3 tháng . Cô ấy dặn là không cho anh biết, nhưng tôi không thể không nói, vì cô ấy không còn ở chung với mẹ tôi nữa . Mặt Thái Hiền bừng lên niềm vui, anh chụp tay Kiến Tường siết mạnh:

– Cô ấy có mang! Tôi mừng quá! Cảm ơn anh đã mang đến cho tôi tin vui . Kiến Tường! Cảm ơn anh .

– Anh có thể qua với cô ấy không ? Cô ấy đành phải chuyển sang khóa học ngắn hạn đây .

– Tôi sẽ qua . Cảm ơn anh .

Thái độ vui mừng của Thái Hiền cho Kiến Tường yên tâm, ít ra anh ta phải biểu lộ mừng vui . Bây giờ thì anh có thể thở phào nhẹ nhõm, không phải bận tâm vì Hoài Thu nữa .

Anh yêu cô, 1 tình yêu thầm lặng và không cần cô đáp trả lại yêu . Nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc, đó cũng là điều hạnh phúc cho anh .

Rời nhà Thái Hiền, Kiến Tường đến nhà mẹ Hoài Thu . Mở cửa cho anh là Nhím . Cô bé 17, thể hiện hết được nét đẹp của mình . Cười tươi, Nhím mở rộng cánh cửa . Cô đùa:

– Đạo này anh Tường biệt tâm nghe, cả chục ngày mới ghé nhà em .

Kiến Tường gõ lên đầu cô bé:

– Anh bận mà .

Nhím cong môi:

– Không phải . Không có chị Thu nên anh không đến nữa . Có tin gì của chị Hai em hả ?

– Đâu có . Mẹ đâu em ?

– Mẹ em ở ngoài cửa hàng, anh Nhí đi học lái tàu, 2 đứa nhỏ cũng đi học luôn, có 1 mình em ở nhà tha hồ ... gà mọc đuôi tôm .

Kiến Tường bật cười theo Nhím, cô bé cười có nụ cười rất giống Hoài Thu, 1 chiếc đồng tiền xuất hiện bên má .

– Anh Tường này! Em có bài thơ này, giúp em đăng lên báo đi .

– Đâu, đưa anh xem . Chà! Cô Nhím hôm nay cũng làm thơ nữa hả ?

– Anh đọc xong, phê bình thẳng thắn nghe anh, nhưng cấm cười .

Nhím chạy vụt vào, cô mang ra bài thơ viết trên giấy, nét chữ nắn nót bay bướm .

"Về ngang qua sông cũ

Đò xưa nay đã già

Nước vẫn xanh nguyên thủy

Có 1 chùm hoa lục

Chợt tím vì mong nhớ ..."

Bài thơ rất khá, Kiến Tường nheo mắt chọc:

– Có người yêu rồi phải không ?

Nhím đỏ mặt:

– Em yêu người ta, nhưng người ta đâu có yêu em, người ta chê em con nít .
Đôi mắt Nhím rất lạ, nhưng Kiến Tường lại chẳng để ý . Anh xếp tờ giấy bỏ vào túi áo .

– Anh sẽ giúp em đăng bài thơ này lên báo . Có phải muốn cho người ta biết tâm sự của em không ?

Nhím cúi đầu nhìn xuống chân . Anh không biết hay giả dờ không biết vậy ?

Có lẽ trái tim anh chỉ tràn ngập tình cảm dành cho chị Hai của cô . Trong mắt anh, cô vẫn là con bé con thoi .

Bỗng dung cô thấy giận anh ghê gớm, người gì đâu thông minh ... lại chậm hiểu .

o O o

Cuối cùng rồi cũng đám cưới . Kiều My không mặc cảm chút nào dù ngày xưa chuyện Quốc Dũng thấp hơn cô là đề tài chính, yêu nhau cốt ở tấm lòng, chỉ cần anh và cô hạnh phúc .

Đám cưới đơn giản sau cái chết của Kiều Hoa, nhưng cũng không kém phần long trọng, ấm cúng .

Khách ra về hết, bây giờ chỉ còn đôi vợ chồng mới cưới . Quốc Dũng ôm qua vai vợ .

– Em mệt không, nghỉ đi .

– Anh cũng mệt vậy .

Cô âu yếm lấy khăn lau mặt cho anh .

– Ngày nay thấy ba mẹ vui, em cũng yên tâm được 1 chút . À! Anh không có mời Thái Hiền à ?

Quốc Dũng mỉm cười, giữ tay vợ lại:

– Thái Hiền đi Mỹ, Hoài Thu có thai .

– À! chắc là anh ấy mừng lắm .

– Ừ . Cười hoài .

Kiều My chợt buồn:

– Chỉ tội cho em gái em, số nó vẫn ...

– Quên chuyện ấy đi em .

Anh hôn nhẹ lên môi cô:

– Năm nay em cũng 27 rồi, mau cho anh đứa con đi, mẹ anh rất mong có cháu nội .

Kiều My đỏ mặt, cô phụng phịu cầu vào vai anh:

– Mới cưới nhau ... anh thích có con lắm à ?

- Dĩ nhiên rồi! Đứa con là kết quả tình yêu vợ chồng mà .
- Sinh con, em sẽ xấu đi đó .
- Anh vẫn yêu em hoài hoài, yêu đến đầu bạc răng long luôn .
- Hừ ...

Tiếng "hừ" của Kiều My thành ú ớ, nụ hôn say đắm của anh khép tiếng nũng nịu của cô .

Cô ôm quàng qua vai anh khép mắt đón nhận, những nụ hôn rơi trên mặt trên cổ và rơi trên bờ vai . Chiếc áo rơi xuống chân, cô thẹn quá không dám nhìn anh . Bờ môi ấm nồng của anh cho cô cảm giác chơi vơi bay cao, bay cao thật cao ...

Luôn tay sau ót cô, để đầu cô nằm lên cánh tay anh, anh nồng nàn .

- Mình yêu nhau mãi nghe em, mãi mãi và mãi mãi .

Đêm đen thẫm để cho hạnh phúc nồng nàn tỏa sáng ...

Trên chuyến bay đêm nay, Thái Hiền hồi hộp làm sao, anh sắp gặp Hoài Thu . Đôi mắt cô sẽ mở to ra nhìn anh, rồi lao đến giữa vòng tay mở rộng của anh . Nước mắt hạnh phúc rơi chan hòa cùng nỗi nhớ .

o O o

Cộc ... cộc ...

Tiếng gõ cửa làm Hoài Thu tỉnh giấc, cô cất tiếng yếu ớt:

- Ai đó ?

Không có tiếng trả lời mà tiếng gõ cửa lại tiếp tục . Chóng mặt quá Hoài Thu gượng dậy lần theo vách tường đi lại mở cửa .

Cánh cửa vừa mở ra, Hoài Thu sững sốt, cô kêu lên:

- Anh Hiền!

Anh ôm chầm lấy cô:

- Nhớ em quá Thu ơi .

Anh siết chặt cô vào mình và cuồng nhiệt hôn cô:

- Sao anh không gọi điện báo tin cho em .

- Anh cho em 1 bất ngờ .

Anh dang người ra để ngấm cô, vụt cau mày:

- Em đang ốm ?

– 2 ngày nay em có ăn uống gì được đâu, ăn vào là nôn ra hết . Vừa đi học về là em nằm bẹp dí ra .

Thái Hiền xót xa:

- Tại anh mà em khổ .

Anh dìu cô lại giường nằm .

- Em muốn ăn hay uống gì, anh đi mua cho .

- Có gói me chua, em cất trong tủ lạnh, anh pha giùm em ly đá me .

Thái Hiền phì cười:

- Chà! Cái này đúng tông là của bà bầu . Để anh xem ăn chua là sinh con

trai hay con gái đây .

Hoài Thu nguýt người yêu:

– Anh thích con trai hay con gái ?

– Con gái đi, đẹp như em vậy .

Thái Hiền đi lại mở tủ, Hoài Thu chỉ cách cho anh phá đá me . Anh làm theo lời Hoài Thu hướng dẫn . Ném 1 chút, Thái Hiền nháy mắt:

– Nước giải khát ngon tuyệt vời!

Uống nửa ly nước, Hoài Thu có vẻ tỉnh, cô ngồi ngắm anh . Hồi này Thái Hiền để ria mép trông buồn cười thật . Bắt gặp cái nhìn của cô, anh sờ lên mặt mình:

– Anh để râu trông buồn cười lắm phải không ?

– Đâu có, đẹp trai thêm .

– Chà! Nghe em khen, phồng cả lỗ mũi lên . Thu này! Anh ở đây luôn với em nghe ?

– Rồi còn công việc và ba mẹ anh nữa ?

– Anh có nói với ba rồi, vì em phải học cho nên có thể em sinh xong, anh và em về luôn .

– Như thế có tiện không anh ?

– Có gì mà không tiện, trừ phi em không cho anh ở chung với em .

– Em không cho anh mà được .

Thái Hiền cười vang, hạnh phúc toát lên gương mặt anh . Anh xoa tay lên bụng cô:

– Nhìn em như thế này, ai nói em sắp làm mẹ chứ ?

Hoài Thu trêu:

– Nên cây si theo em dài cả cây số luôn .

Thái Hiền trợn mắt:

– Anh sẽ đốn ngã mấy cây si đó hết luôn . À! Em ăn gì, anh đi mua cho .

– Anh nghỉ 1 lát rồi mình ra phố ăn cơm . Em ăn cơm tháng, mà nào có ăn được đâu, cứ bỏ cơm ...

Thái Hiền xót xa:

– Tội nghiệp em quá Thu ạ . Có anh ở đây, anh sẽ săn sóc cho em .

Hoài Thu ngã vào lòng anh và để cho anh hôn cô, khát khao có nhau khiến anh ghì chặt cô hơn nữa, những nụ hôn thương nhớ ái cuồng nhiệt phủ xuống .

o O o

"Có lẽ tháng sau, em và Thái Hiền sẽ về nước, để hợp thức hóa việc kết hôn . Em sinh con ở quê nhà, sẽ tiện hơn bên đất Mỹ ."

Nội dung của lá thư Hoài Thu gửi cho Kiến Tường là như thế . Xem như cô đã tìm cho mình 1 bến đỗ, sau những ngày tháng trắc trở sóng gió .

Kiến Tường cứ ngồi lặng trước lá thư với nỗi buồn .

Người con gái anh yêu cho thuyền cập bến đỗ với người mình yêu thương .
Đó là sự thật hiển nhiên từ lâu, nhưng sau mãi đến hôm nay, nỗi buồn ấy vụt
rộng lớn .

"Anh lục tìm trong ký ức,
Câu nói nào em nói với riêng anh
Mà hôm đó lá rờn xanh như ngọc
Bầy chim non thánh thót hót trên cành
Nắng vàng rơi trên áo lặng thinh ..."

– Anh Tường!

1 bàn tay mềm mại bịt mắt Kiến Tường anh gỡ nhẹ bàn tay cô ra:

– Em mới đến hả Nhím ?

– Xí! Ghét anh ghê!

Vành môi cô cong lại nũng nịu .

– Người ta có cái tên thật dễ thương: Minh Thu, anh chẳng chịu gọi đâu, cứ
Nhím, Nhím hoài, kỳ thấy mò .

Đang buồn, Kiến Tường phì cười:

– Tên Nhím đâu có xấu, anh thích gọi tên em tên Nhím, cũng như chị Hai
em, anh gọi là Bi vậy .

Nhìn vào tờ thư trên bàn, Nhím cau mày:

– Chị Hai em gửi thư cho anh à ?

– Ủ . Hoài Thu bảo tháng sau về để đăng ký kết hôn và sinh em bé .

Nhím vui vẻ:

– Vậy là em sắp lên chức rồi . Di Tư oai không anh ?

– Oai! Để cho em lớn lớn 1 chút .

Nhím nhăn mặt:

– Bộ em con nít lắm à ?

– Ủ .

– Cho anh biết, em biết yêu rồi đó .

– Em cứ nói có người yêu, mà anh chẳng thấy em thân với anh chàng nào
hết . Ai đến nhà, em cũng đuổi người ta về .

– Nhưng em đâu có đuổi anh .

– Em mà đuổi, anh cũng cứ đến .

Đan 2 tay vào nhau, chống dưới cằm, Nhím ngập ngừng:

– Anh muốn biết người em yêu là ai không ?

– Nếu làm "gan" thì cho anh biết, còn không cứ giữ bí mật làm của riêng .

– Hừ! Anh nói chuyện dễ xa nhau ghê . Em chỉ sợ em nói ra, anh sẽ mắng
em . Anh hứa không mắng em đi .

– Ủ, anh hứa!

1 nụ hôn chọt dán vào mặt Kiến Tường . Anh sững sờ:

– Gì vậy Nhím ?

Nhím nói nhanh như sợ mình không có cơ hội để nói:

– Người em yêu là anh đó .

– Hà ?

Tiếng kêu "hoảng kinh" của Kiến Tường và gương mặt ngơ ngác của anh làm cho Nhím nổi giận:

– Anh làm gì như từ trên trời rơi xuống vậy ? Em nói em yêu anh không được sao ?

Sững người ra vài phút, Kiến Tường lắc đầu .

– Em còn nhỏ lắm, lo học đi bé!

Tiếng "bé" vừa kết thúc, đôi môi Nhím gắn vào môi Kiến Tường . Cô bé làm gì biết hôn, chỉ biết ấn môi mình vào môi anh . Kiến Tường vùng mình đẩy ra . Anh đứng dậy nghiêm mặt:

– Anh muốn em đừng nghĩ đến tình yêu . Biết yêu sớm, em sẽ khổ .

Bị từ chối, Nhím ôm mặt khóc òa:

– Em 18 rồi, anh rõ chưa . Sao anh cứ xem em như con nít hoài vậy ? Anh yêu chị Hai em, trong lúc chị Hai em sắp kết hôn với anh Thái Hiền, yêu sao được mà yêu .

Để cho cô bé khóc, Kiến Tường đi lại bên cửa sổ đốt điều thuốc gắn lên môi . Anh ưu tư nhìn khói thuốc lá bay bay .

Nhím nhà đến cô ôm qua người Kiến Tường từ phía sau, đầu cô ngả lên lưng anh .

– Em biết là anh chưa quên được chị Hai em . Em chấp nhận là kẻ thay thế mà .

Ném điều thuốc ra xa, Kiến Tường kéo Nhím ra phía trước, anh nghiêm nghị:

– Đừng có khờ quá vậy em! Em hãy còn ngây thơ, anh thích nhìn thấy em trắng trong tinh khiết như trang giấy trắng, em có hiểu không ? Vui vẻ gì làm kẻ thay thế . Trong tình yêu không có từ thay thế, mà là 2 trái tim hướng về nhau . Em có hiểu không ?

Đôi mắt long lanh tuyệt đẹp của Nhím chớp nhanh, trong phút chốc làm nao lòng Kiến Tường . Anh buông cô ra:

– Anh đưa em về nhà, chiều lắm rồi .

– Em chưa muốn về .

Cô vùng vằng hất tay lên trên vai cô:

– Tuy nhiên anh đuổi thì em đi .

Cô ôm tập học, lao nhanh lại cửa và chạy ra đường . Kiến Tường thần thờ nhìn theo .

Bây giờ anh mới sực nhớ bài thơ cô đưa cho anh . Anh thật ngốc, cô đã viết thế mà cứ không hiểu .

"Có lần mình đứng ngắm trước gương,

Mái tóc chải hoài vẫn rối tung,
Tóc mình đang rối vì cơn gió ?
Không . Bởi mình đang rối ... cả lòng .
Gặp nhau, người ấy bình thản lạ .
Còn mình ? Mình cảm thấy nôn nao
Vừa giận vừa thương vừa mắc cỡ,
Coi mình như con bé trong đời .
Có gì mình mới sang 18
Lòng cứ ... làm sao lúc gặp người!"

o O o

Hoài Thu khép nép đứng sau lưng Thái Hiền . Yêu anh và rồi làm vợ anh,
sắp sinh cho anh đứa con, nhưng đây là lần đầu tiên cô đến nhà anh .

Như hiểu tâm trạng của cô, anh ôm quàng qua vai cô động viên .

– Đừng sợ gì cả! Ba mẹ không nghiêm quá đâu .

– Sao không nghiêm ?

Hoài Thu thầm nghĩ . Bà đã 2 lần tìm cô, 1 lần từ chối và 1 lần kêu gọi
lương tâm của cô, cả 2 lần đều đẩy cô rời khỏi Thái Hiền . Và bây giờ sẽ như
thế nào đây ?

– Vào đi em!

Thái Hiền mạnh dạn dắt tay Hoài Thu đi vào . Ông bà Thái Hoàn ngồi ở ghế
xa lông:

– Thừa ba, thừa mẹ .

Thái Hiền đẩy Hoài Thu đến trước:

– Đây là Hoài Thu, con đã thừa với ba mẹ . Em chào ba mẹ đi Thu!

Hoài Thu lễ phép chào:

– Cháu chào ông, chào bà!

Ông Thái Hoàn chỉ chiếc ghế trống .

– Cháu ngồi đó đi . Khi nào thì sinh vậy ?

– Dạ, khoảng cuối tháng sau .

Thái Hiền hớn hờ:

– Siêu âm rồi đó ba, con trai . Xin phép ba mẹ cho chúng con cưới nhau .

Ông Thái Hoàn gật đầu, nhưng bà xua tay:

– Không được . Con muốn chung sống với Hoài Thu cứ chung sống, nhưng
mẹ không cho phép làm đám cưới .

Ông Thái Hoàn cau mày:

– Bà làm sao vậy ?

– Tôi không muốn mọi người biết tôi có 1 đứa con dâu từng bị kẻ khác làm
nhục và còn xúi con trai tôi bức tử vợ nó .

Thái Hiền kêu lên:

– Mẹ ...

Bà Thái Hoàn lạnh lùng:

– Mẹ nói như vậy không đúng sao ? Hoài Thu từng bị làm nhục, chuyện xảy ra âm ỉ ở tòa án . Hôm xử án, còn ai mà không biết .

– Mẹ cũng biết sở dĩ Hoài Thu phải nói ra là vì mẹ yêu cầu, và vì sự tự do của con .

– Đó là sự thật, làm sao phủ nhận cho được . Mẹ cho phép con sống chung, nhưng không phải ở căn nhà này, vì cô ta sắp sinh con cho con . Tóm lại, con có thể xem như ... khi nào cô ta sinh con, con bắt con của con về cho mẹ nuôi dưỡng và lập tức rời bỏ cô ta .

Thái Hiền lắc đầu, anh không thể tưởng được mẹ lại có ý định như vậy . Anh quay sang nhìn cha van lơn .

– Ba! Làm như thế đâu có được . Con yêu Hoài Thu, con của con khi ra đời nó cần có cha lẫn mẹ .

Ông Thái Hoàn ngậm ngừ:

– Bà không nên có cách cư xử như thế . Có thể tôi không cần ra ứng cử hội đồng nhân dân cũng được .

Mắt bà Thái Hoàn quắc lên:

– Ông hy sinh danh dự sự nghiệp của ông vì 1 đứa con gái không ra gì à ? Tôi không bằng lòng .

Thái Hiền đứng lên cương quyết:

– Nếu mẹ phản đối, con vẫn nhất định cưới Hoài Thu và đành có lỗi với mẹ . Con của con ra đời, nó cần có mái ấm .

Bà Thái Hoàn giận dữ la lên:

– Mẹ cấm con! Sinh con ra, nuôi con khôn lớn để giờ này con bất hiếu với mẹ phải không ?

Bà quay sang Hoài Thu, giọng đánh lại:

– Nếu cô còn lòng tự trọng, thì hãy chấp nhận theo sự xếp đặt của tôi . Tôi biết cô 5 lần 7 lượt muốn vào nhà tôi . Hạng gái như cô chỉ có thể cho đàn ông mua vui thôi .

Hoài Thu cắn mạnh môi mình tưởng chừng bật cả máu . Đây là lần thứ 3 bà xúc phạm cô, lần nào cũng gây cho cô sự tổn thương nặng nề .

Nào cô đã làm gì có lỗi . Nước mắt Hoài Thu dâng lên, Thái Hiền vội nắm tay cô bóp nhẹ, rồi anh ôm qua vai cô:

– Mẹ có thấy là mẹ quá vô lý khi cư xử bất công với Hoài Thu ? Lẽ ra mẹ phải nhìn thấy ưu điểm của cô ấy là từ chối tiền bạc của mẹ và đáp ứng ngay yêu cầu của mẹ, khi mẹ cần đến cô ấy . Con không phủ nhận là mẹ quá yêu thương Kiều Hoa nên có cách cư xử bất công . Kiều Hoa đã mất, con không muốn nhắc đến chuyện đã qua . Con chỉ xin mẹ, nên có cái nhìn dịu dàng với Hoài Thu . Bây giờ con xin phép ba mẹ, cho con đưa Hoài Thu về .

Anh dìu cô đi:

– Em đừng buồn! Anh thề dù bất kỳ hoàn cảnh nào, anh cũng ở cạnh em .
Hoài Thu nép vào vai anh, cô đi trong nước mắt rơi âm thầm . Dù sao cô cũng được an ủi phần nào, có tình yêu của anh, bao giờ cũng tròn đầy dành cho cô .

o O o

Đám cưới chỉ có ông Thái Hoàn, cô dâu bụng to vượt mặt nên chỉ mời bạn bè đến dự . Mắt Kiến Tường buồn rười rượi, anh uống rượu nhiều hơn nói . Quốc Dũng đến dự không có Kiều My . Dù cô tha thứ và thông cảm cho Thái Hiền, nhưng cái chết đau lòng của Kiều Hoa ngăn bước chân cô đến với họ . Niềm vui không trọn vẹn lắm đối với bà Cần, thôi thì bằng lòng với những gì mình có . Hạnh phúc hay không chính là bằng lòng với hiện tại . 3 ly rượu của 3 gã đàn ông cùng cụng vào nhau . Giọng Quốc Dũng oang oang:

– Chúc mày hạnh phúc! Khi nào vợ tao sinh, là con gái, nhất định tao gả cho con trai mày .

Thái Hiền cười vang:

– Nhất định đi ghen . 1 lời đã hứa, nhất định không thay đổi .

Đến phiên cụng ly đến Kiến Tường, Quốc Dũng nháy mắt:

– Tao chúc mày sớm thành bạn cột chèo với thằng Hiền .

Kiến Tường đỏ mặt cự:

– Trả lời chúc đó lại cho mày .

– Mày chê em gái Hoài Thu điểm nào chứ ?

– Tao không chê . Tư cách gì mà chê, nhưng tao ...

– Mày định nói là mày không yêu chứ gì ? Nè! Nếu mày lấy cái gương của tao và Kiều My ra soi thì mày nên rút kinh nghiệm đi là vừa .

– Sao ?

– Kiều My chê tao lùn hơn cô ấy, không xứng với cô ấy . Nhưng rồi 1 năm đi qua, khi tao bỏ đi, cô ấy chột nhận ra không có ai hơn tao . Tao làm cho cô nàng chảy nước mắt, tâm phục khẩu phục, đầu hàng làm vợ tao vô điều kiện .

Những tiếng cười, vỗ tay và hét to ồn ào . Kiến Tường ngẩng lên, trước mặt anh là đôi vợ chồng mới cưới, hạnh phúc ánh lên gương mặt họ . Trong 1 góc, Nhím trừng mắt nhìn anh, mặt cô bùng thụng giận dữ . Cô quay sang nơi khác khi bắt gặp ánh mắt anh hướng về phía cô .

Đám bạn của Thái Hiền tinh nghịch bắt anh phải hôn cô dâu, hôn thật lâu, thật tình cho họ chụp ảnh .

– Em mệt lắm không ? Bạn anh quậy phá, xin lỗi em nghe Thu .

Hoài Thu lắc đầu:

– Em không mệt lắm đâu, anh cứ vui với bạn bè . Em cũng đang vui vẻ .

– Dzô nào Thái Hiền .

Mỗi người 1 ly, Thái Hiền uống hết . Anh say ngất ngư, Quốc Dũng vội can thiệp:

– Thôi đi! Bọn mày đừng có phá quá chứ . Đâm tân hôn mà say quá, nó bỏ cô dâu nằm chèo queo bây giờ .

Kiến Tường đứng lên, anh lặng lẽ bỏ đi rời cái đám ồn ào ấy . Anh cũng uống khá nhiều rồi, và muốn đi về, để 1 mình gặm nhấm nỗi buồn đang đốt cháy mình . Anh nhớ bài thơ "hoa trắng thôi cài lên áo tím", mà thấm thía với nỗi đau hiện hữu .

"Em lên xe cưới về quê chồng

Dù cách đò ngang cách mấy sông

Anh vẫn yêu em người áo tím ..."

Hoài Thu của anh không mặc áo tím, cũng không về quê chồng . Sau đám cưới, đôi mắt đẹp của cô không còn buồn dịu vợi, mùa xuân bây giờ hiện diện trên đôi mắt đẹp ấy .

Kiến Tường chệch choạng đi ra xe . Hoài Thu ái ngại đuổi theo:

– Anh Tường! Anh say quá rồi, hay vào phòng thẳng Nhí nghỉ, ngày mai hãy về .

Kiến Tường lắc đầu:

– Anh còn về nhà được .

– Không được đâu, để em bảo thằng Nhí đưa anh về .

Nhím đi ra, cô chen vào:

– Em sẽ đưa anh Tường về .

Kiến Tường xua tay nhăn nhó:

– Anh đã nói anh chưa say mà .

Nhím gắt:

– Anh đứng không vững, còn bảo là chưa say, chừng nào té bò ra mới chịu say hay sao ?

Hoài Thu phì cười . Nhím không như cô, con bé này lúc dịu dàng không ai bằng, lúc hung dữ cũng ra trò, chanh chua đánh đá .

Nhím ngồi lên xe, chờ cho Kiến Tường ngồi lên, cô mới bắt anh ôm 2 tay qua bụng mình .

– Ôm em cho chặt đó, anh mà ngã, em "không chịu trách nhiệm" đâu .

– Em là con nít chưa đủ tuổi, ai thêm truy cứu trách nhiệm .

Anh say mà vẫn nói lời đáng ghét, trái tim Nhím đau nhoi nhoi . Cô muốn quay lại và tát anh 1 cái cho bõ tức, nhưng thôi, đếm xỉa làm gì lời của 1 người say rượu .

Chạy xe chậm chậm, cuối cùng cũng đến nhà anh . Nhím lục trong túi quần của anh lấy chìa khóa nhà, cô mở cửa và dìu anh vào nhà . Ghét quá, cô xô mạnh anh té ngã lên cái bô, quát .

– Này! Em hết trách nhiệm rồi đó .

Không biết Kiến Tường có nghe hay không mà anh nằm im như khúc gỗ .
Nhím lay mạnh vai anh .

– Anh Tường!

– Gì ?

– Hay em pha cho anh ly trà nghe ?

– Ừ .

Vậy là Nhím lui cui nhóm bếp . Nước sôi, cô bỏ túi trà Lipton vào ly, đợi cho tan trà, khuấy nguội xong, cô vắt hết 1 trái chanh vào mang lên . Dừng Kiến Tường dậy . Mới hóp 1 hóp, Kiến Tường phun phèo phèo .

– Chua quá!

Nhím mai mĩa:

– Em tưởng anh say quá không biết vị chua chứ . Em cố tình không bỏ đường đó .

Kiến Tường im lặng nhắm mắt . Đầu anh say say bồng bênh . Điệu nhạc nào êm êm, gọi cho anh nhớ 1 tháng vui vẻ trên đất Mỹ cùng Hoài Thu .

"Em đẹp bây giờ ta thấy em .

Khi áo vừa tan trên nước mềm .

Cũng là khi sóng làm rung động .

Em hãy ngồi yên để tôi mơ .

Em hãy đi xa để tôi chờ ..."

– Anh Tường! Em đi về, anh đóng cửa lại nghen .

Kiến Tường mở mắt ra, trong cơn say vầng vát, anh nhìn thấy mắt cô đẹp tuyệt vời . 1 mùa thu sáng long lanh, đôi vành mi cong vút như cánh bướm rung động trên hoa .

Anh run run sờ tay lên mặt cô đang nhìn anh, dòng nước mắt trong veo chảy dài:

– Còn 2 ngày nữa, em sang tuổi 19, anh có biết không ?

Anh ngẩn ngơ nhìn cô, đáy mắt cô hiện lên hình ảnh anh và đầy ngấn lệ .

Ngây ngất, anh cúi xuống đáp đôi môi mình lên đôi mắt đầm lệ ấy . Lập tức vòng tay cô quấn qua cổ anh thồn thức .

– Em yêu anh, em yêu anh .

Đôi môi tìm nhau ngờ ngàng rồi cuống quýt ...

o O o

"Tôi bỗng thấy em đẹp lạ thường" . Đó là tâm trạng của Thái Hiền bây giờ . Đêm nay, anh vẫn thấy lòng mình rung động ngây ngất như lần đầu tiên tỏ tình và hôn cô .

Anh ôm gương mặt cô và đôi tay mình và say đắm cúi hôn lên khắp gương mặt từng đi vào giấc mơ thương nhớ .

– Hoài Thu! Anh yêu em .

Ôm cô sát người mình, anh nghe 1 mầm sống cựa nhẹ dưới tay mình . Nó là

con anh, là tình yêu của anh và cô . Anh kêu lên sung sướng:

– Anh sờ được con mình rồi em ơi . Cu tí! Con phải ngoan đó, con mà quậy mẹ, ba sẽ đánh đòn con .

– Anh Hiền! Anh yêu em nhiều hay yêu con nhiều .

– Má nó yêu con nhiều đủ rồi, cho nên anh cần phải yêu má nó nhiều hơn . Hoài Thu bật cười . Cô không sợ mẹ chồng ngăn trở cô, cho dù bà ghét bỏ cô, cô tin vào tình yêu của anh .

Thái Hiền đưa tay với tắt ngọn đèn lớn, cho gian phòng tân hôn chìm trong ánh đèn hồng ngọt ngào ... ngọt ngào ...

Ngoài phòng khách, Nhím đẩy nhẹ cánh cửa bước vào nhà . Cô đi nhanh vào phòng mình và ngã soài lên nệm . Cô không hối tiếc vì đã sống trọn vẹn cho tình yêu . Khi anh tỉnh rượu, anh còn nhớ hay đã quên, không quan trọng nữa ...

Mở to mắt, cô nhìn lên khoảng không trên cao . Tình yêu, nó làm cho người ta hạnh phúc và cả đau khổ ...

o O o

Kiến Tường thức giấc, đầu anh nặng nặng . Ánh sáng xuyên qua khung cửa cho anh biết đã quá trưa, anh ngủ 1 giấc dài mê man .

Đêm qua, anh uống thật nhiều rượu trong đám cưới của Hoài Thu và ra về trong cơn say .

Nhôm dậy, Kiến Tường thẳng thốt . Anh không mặc gì cả . Đêm qua ...

Sững người anh hốt hoảng bật dậy như cái lò xo . Không thể nào là Minh Thu, vậy là ... trời đất ơi . Toàn thân Kiến Tường lạnh toát, mồ hôi anh vã như tắm . Minh điên rồi . Điên rồi ...

Nhào vào toa-lét, Kiến Tường mở mạnh vòi sen cho nước chảy lên thân thể mình . Anh đứng thật lâu dưới vòi nước, nước lạnh cho anh tỉnh lại .

Bước ra ngoài nhìn chần gối ngồn ngang, lòng anh bứt rứt khó chịu . Không phải đâu mà . Tâm hồn anh bất an lộn xộn .

Hấp tấp mặc quần áo vào, Kiến Tường lao ra đường .

Nói cái gì đây khi gặp cô ấy ? Xin lỗi ư ? Không bù đắp được lỗi lầm trót gây ra .

Đã đến nơi, Kiến Tường lưỡng lự đi vào . Cả nhà ngồi quanh bàn ăn. Bà Cần, Thái Hiền, Hoài Thu, thằng Nhí, thằng Cò và bé Mai, chỉ thiếu có Nhím .

Thái Hiền vui vẻ:

– Ăn sáng luôn nha Tường .

Bà Cần đứng lên đi lấy cái chén và đôi đũa cho Kiến Tường . Anh vờ nhìn quanh:

– Còn ... bé Nhím đâu rồi ?

– Bé Nhím hả ? - Bà Cần gấp thức ăn vào cho Kiến Tường - Mới sáng sớm

không hiểu nó đi đâu . Con bé ấy dạo này chắc là học hành nhiều quá nên cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ .

Thật sự thì chính bà Cần hiểu rõ con gái của mình . Bà chưa muốn Nhím vương vào chuyện tình cảm . Kiến Tường ăn không biết ngon . Anh đến đây với hy vọng gặp Nhím để hỏi cho rõ . Hỏi cho rõ, chưa chắc cô bé chịu cho anh câu trả lời rõ ràng, có khi còn la anh 1 trận nên thân nữa kìa .

Mắng thì mắng, khó hỏi cũng phải hỏi, còn hơn lập lờ khó chịu .

Lúc Kiến Tường đi lại tủ lạnh lấy nước uống, Hoài Thu bước theo .

– Anh muốn gặp bé Nhím phải không ?

Kiến Tường ngập ngừng:

– Em biết Nhím đang ở đâu à ?

– Hay là anh ra căn nhà cũ ở bờ sông xem sao .

Như người được khai thông ánh sáng, Kiến Tường hấp tấp đi ra cửa:

– Cảm ơn em, Hoài Thu .

Quả thật Kiến Tường tìm thấy Nhím ngồi trên cầu ván cạnh bờ sông bên cây trướng cá ngày nào, nay đã lớn mọc cao, cành lá xum xuê, de những tán rộng đầy trái chín đỏ .

Nhím không quay lại, dù cô biết người đi xuống là Kiến Tường, sức nặng của bước chân đi, rung rinh cả cây cầu ván mỏng manh . Cô không biết tâm trạng mình như thế nào nữa, khi chuyển từ thiếu nữ sang cuộc đời khác, 1 bước sang trang mới lạ, buồn nhiều hơn vui . Cô ngồi nhích qua cho Kiến Tường ngồi với mình .

– Chị Hai cho anh biết em ở đây phải không ?

– Ủ . Sao ra đây 1 mình vậy ?

– Em thấy buồn nên ra đây . Anh không cần phải ái ngại gì đâu, chuyện đêm qua là do em tự nguyện mà .

Vậy là đã rõ! Nhím nói ra điều chưa chắc Kiến Tường dám hỏi khi đi tìm cô . Anh lặng người đến mấy giây . Nói điều gì đây để tránh tổn thương cô bé ? Nói anh sẽ cố gắng yêu cô, hay nói anh sẽ sẵn sàng chịu trách nhiệm ? Xưa nay anh quen xem cô như đứa trẻ, chưa bao giờ anh nhìn cô bằng cái nhìn của người lớn cho người lớn cả . Vậy bây giờ ...

Anh nắm tay cô nghiêm mặt:

– Em tự nguyện, nhưng anh không phải là thằng đàn ông vô trách nhiệm .

Anh sẽ nói chuyện này với má của em .

– Anh nói cái gì ?

Nhím đứng bật dậy hất mạnh tay Kiến Tường ra giận dữ:

– Em cấm anh nói! Anh mà nói em sẽ bỏ nhà đi bụi luôn đó . Không được nói .

– Anh nói rồi, anh chịu trách nhiệm với việc anh làm . Anh sẽ cưới em, không lẽ em không muốn sống chung với anh ?

– Vậy anh có yêu em không ?

Nhím nhìn thẳng vào mặt Kiến Tường, anh tránh cái nhìn của cô .

– Anh sẽ cố gắng .

– Cố gắng ?

Đôi môi Nhím cắn mạnh lại, rồi cô vùng xô mạnh Kiến Tường cho ngã xuống sông . Ủm! Kiến Tường chơi với gượng lại, không bầu được vào đâu, anh rơi luôn xuống sông, cố huơ huơ tay ... rồi chìm luôn xuống nước . Đến phiên Nhím hốt hoảng, cô hét lên:

– Anh Tường! Anh Tường! Anh đừng làm em sợ ...

Mặt nước chao động chứ không thấy Kiến Tường đâu cả . Hoảng kinh Nhím nhảy xuống nước, gọi thất thanh .

– Anh Tường ơi! Anh đâu rồi ?

Quơ trúng được người Kiến Tường, cô mừng quýnh ôm chặt cứng, cố hết sức kéo anh ngoi lên mặt nước, bơi vào bờ . Đặt anh nằm trên cây cầu, cô giơ tay ấn mạnh vào bụng anh, vừa ấn vừa kêu, quên cả cái mệt .

– Tỉnh lại đi anh Tường, anh đừng làm em sợ .

Đang cố gắng "cứu chữa" cho anh, miệng thì kêu khóc, bỗng 1 vòng tay khép lại ôm qua người, làm cô ngã lên mình anh .

– Anh đâu có sao đâu .

– Á ...

Biết mình bị gạt, Nhím đánh mạnh vào người Kiến Tường .

– Anh là đồ tồi, anh gạt em .

– Em là con gái dữ dằn mà anh biết đó .

Ngồi tránh ra xa, mặt Nhím sầm xuống .

– Em yêu anh, chứ đâu có cần anh yêu em đâu mà chê với khen ?

– Lúc này em kêu khóc làm anh cảm động muốn chết . Suýt chút nữa ngoi lên, ai dè em nhảy ùm xuống sông .

– Biết như vậy, em để cho Hà Bá bắt anh đi cho rồi .

Cô bé bao giờ cũng dữ cái miệng . Nhưng anh chợt nhận ra, anh được yêu bằng 1 tình yêu cuồng nhiệt nhất .

Anh dang tay tìm cánh tay cô, lôi mạnh vào người mình, và cúi xuống tìm môi cô .

Tiếng cự nự của cô ngắc ngư bởi đôi môi anh khép lại . Nụ hôn kéo dài ... dài mãi ...

o O o

– Thừa mẹ ...

Mặc cho Hoài Thu đứng khép nép, bà Thái Hoàn lạnh lùng ngồi im, mắt hướng nhìn lên màn hình tivi, như không thấy sự hiện diện của Hoài Thu và Thái Hiền . Anh đi ra sau lấy cái đĩa cho Hoài Thu .

– Em lấy 1 phần trái cây gọt cho mẹ, còn 1 phần cất trong tủ lạnh .

– Tôi không cần bất cứ thứ gì của 2 người . Mau mang đi, không thôi tôi ném hết tất cả ra đường .

Thái Hiền nhăn mặt:

– Mẹ! Mẹ không thể vui vẻ với chúng con được sao . Hoài Thu sắp sinh cháu nội cho mẹ rồi, mẹ cho Hoài Thu tư tưởng vui vẻ thoải mái có được không ?

– Tôi nói rồi, tôi không nhận cô ấy là dâu con . Anh cưới cô ta thì xem như tình cảm mẹ con chấm dứt .

– Mẹ ...

Hoài Thu cúi đầu, cô cảm thấy buồn . Tại sao bà chỉ biết đòi hỏi ở cô, nhưng không có 1 đền bù nào cho cô . Nghèo như cô là cái tội hay sao .

2 vợ chồng đứng xớ rớ, rồi chào bà Thái Hoàn ra về . Biết Hoài Thu, Thái Hiền an ủi:

– Rồi có 1 ngày, mẹ sẽ hiểu và thương em .

Ngày ấy có lẽ còn lâu, tuy nhiên Hoài Thu không muốn nói ra điều ấy . Nói ra chỉ sợ làm anh thêm buồn .

– Em muốn đi chơi đâu không ?

– Mình về nhà xem truyền hình thôi anh ạ .

– Con làm em mệt lắm phải không ?

Anh xoa nhẹ tay lên bụng cô . Lòng Hoài Thu ấm lại, anh yêu cô, như thế quá đủ cho cô hạnh phúc . Có thể sau này đưa con ra đời, sẽ làm cho bà có suy nghĩ lại .

o O o

Xuống xe, trước khi vào nhà, Nhím quay lại đe dọa Kiến Tường:

– Em cấm anh nói cái gì hay để lộ chuyện gì cho má em biết đó . Má em thương anh, nhưng không có nghĩa là bà để cho anh ve vãn con gái bà khi em mới bước vào ngưỡng cửa đại học đâu . Anh rõ chưa ?

Kiến Tường gật đầu ra vẻ ngoan ngoãn:

– Anh biết rồi, đừng đe nẹt ăn hiếp anh nữa vậy .

Nhím nháy mắt:

– Vậy chừng nào cưới em xong, ăn hiếp em lại .

– Anh mà dám .

Kiến Tường vào rút cổ le lưỡi, cô bé đảo mắt và cũng hay hay . Cõi lòng anh lúc này hình như ... cũng bắt đầu quên Hoài Thu để hướng trái tim về cô bé Nhím .

Trông thấy cả 2, Hoài Thu cười:

– Em nói đúng phải không anh Tường ?

– Ừ .

Thái Hiền xen vào:

– Em nên tập gọi Kiến Tường là dượng hơn là anh .

Nhím xấu hổ lườm Thái Hiền 1 cái rở dãi . Anh cười vang, vẫy tay cho Kiến Tường ngồi xuống với mình:

– Em còn không biết lấy bia chiêu đãi anh và Kiến Tường à Nhím .

Nhím vùng vằng:

– Sao anh không bảo chị Hai lấy ?

– Chị Hai em đi đứng khó khăn, em không giúp chị Hai em được à ?

– Được chứ .

Bây giờ cô cười toe, lộ 1 cái lúm đồng tiền đến là dễ thương . Và cũng thật ngoan ngoãn đi lấy bia cho cả 2 .

Thái Hiền rót rượu vào ly:

– Mẹ nói mong cô Nhím tốt nghiệp đại học, cho nên cậu có yêu cô Nhím, phải chờ cô ấy . Cậu liệu chờ được không ?

Kiến Tường cười nhẹ:

– Dĩ nhiên là được rồi!

Bưng ly bia lên uống, anh bắt gặp cô bé trừng mắt với anh sau cánh màn .

Đã đến lúc cô biết cách ăn hiếp Kiến Tường . Còn anh có lẽ cũng chịu cho bé Nhím ăn hiếp anh vô điều kiện luôn .

o O o

Lần đầu tiên 2 bà mẹ đối mặt nhau, họ như 2 thái cực đối nghịch nhau . Bà Thái Hoàn sang trọng quý phái, bộ đồ lụa và nữ trang trên người, xa hẳn cốt cách của bà Cần: mái tóc búi gọn, áo bà ba bao giờ cũng thế, chỉ ăn mặc đơn giản .

Tiếng rên khẽ của Hoài Thu bên trong phòng sanh, làm cho 2 bà mẹ nhìn nhau rồi cùng quay đi .

Thái Hiền thì nhấp nhóm không yên . Mỗi tiếng rên khẽ của vợ, anh đau cả ruột . Hoài Thu vào bệnh viện từ khuya đêm qua, bây giờ đến 4 giờ chiều, cô mới chuyển dạ . Đau quá, cô cố cắn răng lại cho đừng rên, tiếng rên cuối cùng cũng bật ra . Bàn tay Thái Hiền cứ xoa nhẹ lên bụng vợ, như chia sẻ cái đau cùng cô .

Oa ... oa ...

Tiếng khóc to mạnh mẽ vang ra, Thái Hiền thở phào nhẹ nhõm:

– Mẹ ơi! Vợ con sinh rồi .

Đứa bé được đưa ra, cảm nhận đầu tiên của mọi người, thằng bé giống y hệt bà nội .

Ngày hôm qua, ông Thái Hoàn đỡ ngọt, phân tích thiệt hơn: hạnh phúc là của con, làm cha làm mẹ nên chấp nhận vun đắp hạnh phúc cho con, hơn là làm khổ con .

Cuối cùng coi chừng mất cả con trai, chính vì thế mà bà đã có mặt ở đây để rồi xúc động vì thằng bé giống bà nội hệt khuôn . Bà run run bỗng đưa cháu nội, xúc động dạt dào, nó giống Thái Hiền hồi nhỏ .

Hoài Thu được đẩy ra, mặt tái nhợt nhưng mắt cô bùng lên niềm vui vì sự có mặt của mẹ chồng .

– Mẹ! Cám ơn mẹ đã đến .

– Ủ . Mới sinh còn mệt hãy nằm nghỉ đi .

Thái Hiền âu yếm lau mồ hôi cho vợ, anh thận trọng bón từng muỗng sữa cho cô .

– Con mình giống mẹ, em xem mẹ thích lắm .

Hoài Thu ở bệnh viện mấy ngày, là mấy ngày bà Thái Hoàn cứ ra vào bệnh viện suốt đến nỗi ông trêu bà:

– Bà nói bà không nhìn nhận con Hoài Thu kia mà .

Bà ngoảnh mặt đi:

– Thì tôi đâu có nhận nó, tôi nhận cháu nội của tôi thôi .

– Bà ghét mẹ mà lại yêu con, chưa ai vô lý kỳ cục như bà . Người ta thương thằng Thái Hiền mà ghét bà, bà có chịu không ?

Thật ra bà bắt đầu xiêu xiêu lòng, bởi thằng cháu nội quá mũm mĩm dễ thương . Nó nặng đến 4 ký lô . Hèn nào mang ngày cuối, khi sắp sinh Hoài Thu đi không muốn nổi .

Ông đi lại, ngồi ôm qua vai bà:

– Tôi bày cho bà mẹo này . Bà muốn có cháu nội ở với bà mỗi ngày ở đây phải không ?

– Phải!

– Rước mẹ con nó về đây . Nếu không bà sẽ mất cháu nội, mai một thằng bé sẽ xem bà ngoại nặng hơn bà nội .

Thấy bà ngồi thừ ra, ông trêu:

– Không chịu thì thôi . Mai một nhớ cháu nội quá, thử xem ai cứ đi hoài cho biết .

90% là bà theo kế sách của ông, nhưng mà ngượng ngượng làm sao ?

o O o

Nhím ngồi chống cằm . Bụng dạ cô đang rối như tò vò . Có ai dè buổi tối đó để lại hậu quả .

– Hù!

Kiến Tường hù 1 tiếng to, không làm cô giật mình mà mặt nhăn như cái gì . Cô phụng phịu .

– Không biết, bắt đền anh đó . Anh tính sao thì tính đi .

– Mẹ mắng chuyện 2 đứa à ?

– Nếu mắng cũng đỡ, đằng này "đại họa" rồi nè .

Cô ném tờ giấy siêu âm khám hồi sáng cho Kiến Tường . Anh cau mày cầm lên:

– Thai 5 tuần lễ . Í!

– Í cái gì! Em đang đi học, nếu sinh con làm sao học, mà bỏ đi thì ác quá .

Với lại nó là con của anh và em ... trong 2 cái, em phải chọn cái nào đây ?
Kiến Tường đi đến trước mặt người yêu, anh nhìn sâu vào mắt cô .

– Em yêu anh ?

– Còn phải hỏi người ta . Không yêu anh mà người ta khổ sở như vậy hả ?

– Anh sẽ nuôi con cho em học, chúng ta tổ chức đám cưới gấp .

– Tụi bạn em nó cười em, em đi học mà lấy chồng .

– Ai cười sẽ hở 10 cái răng .

– Ghét anh quá, lúc này còn giận được .

– Anh đang mừng vì mình sắp có con mà không cho anh cười .

– Vậy ... anh thích có con ?

– Rất thích!

– Nếu như em chưa muốn sinh con thì sao ?

– Anh năn nỉ ...

– Ừm ...

Tiếng ừm nũng nịu của cô bị anh lấy đi mất bằng nụ hôn ngọt ngào hơn bao giờ hết .

– Mình cưới nhau nghe em!

Anh nhìn thấy mắt cô long lanh, xanh thăm thẳm như mặt nước hồ thu . Ánh mắt như nhấn chìm anh xuống, trong yêu thương tuyệt vời .

Mùa thu như đang đến, có lẽ 1 chút gió heo may ...

Hết

Nguồn: vietlove

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 20/04/2007 12:01:20 SA